

Advocaat
van de
Leugen

Advocaat
van de
Leugen

Mary van den Brink

1e druk

Auteur: Mary van den Brink

Copyright: © 2025

ISBN: 978 90 904075 0

Eindredactie: Annette Brouwer & Nicolette Steggerda

Vormgeving en productie: Drukkerij Coster&Kok

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Mary van den Brink

De Kade

Mijn auto parkeer ik langs het water aan de Ruysdaelkade in Amsterdam Zuid. Het is al donker. Ik heb geluk met een parkeerplek. Het gure weer zorgt er waarschijnlijk voor dat het rustig is op straat. Enkele automobilisten rijden voorbij, een jongen op de fiets negeert een rood stoplicht, een oude man loopt schuifelend met een hond aan de riem, en een duister verlicht café op de hoek van de kade toont schaduwen van mensen achter beslagen ramen. Ik hoef me geen zorgen te maken; de mensen zijn vooral geïnteresseerd in zichzelf. Ik draai mijn hoofd opzij en laat mijn blik glijden langs de kabbelende plezierbootjes die aangemeerd liggen. Ik kijk in het kalme water dat lijkt op een spiegel van donker glas. De gedachten aan thuis druk ik weg. Met moeite gooi ik mijn benen over de schakelpook en schuif door naar de bijrijdersstoel. Uit het dashboardkastje pak ik de verrekijker die ik ooit heb aangeschaft om vliegtuigen te spotten. Dat deed ik meestal met Julian, mijn zoon, die inmiddels de twintig is gepasseerd, en studeert aan de Rijksuniversiteit in Groningen. Met de kijker in mijn hand laat ik het raampje van het portier naar beneden glijden. De frisse buitenlucht doet me goed. Opeens slaan twijfels toe. Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Stel je voor dat iemand mijn auto herkent. Niet iedereen rijdt in een Audisport metallic grijs.

De stemmen in mijn hoofd negerend, druk ik de kijker strak tegen mijn ogen. Starend naar de overkant van het water stel ik het beeld scherp en focus me op de verlichte ramen met daarboven opvallend rode markiezen. Het zijn er vijf op een rij, zowel op de begane grond als de eerste verdieping. Het valt me op dat er een komen en gaan is van vooral wandelende heerschappen. De ijzige kou weerhoudt de mannen er niet van een kijkje te nemen bij het vrouwelijk schoon dat zich heeft gepositioneerd achter de ramen. Sommige mannen zie ik een paar keer heen en weer lopen, anderen bekijken het aanbod vanaf de waterkant. Die zijn allemaal op zoek naar een neukertje, bedenk ik me. Mijn ogen blijven hangen bij een man, diep weggedoken in de kraag van zijn jas. Hij staat enigszins verdeckt opgesteld onder een boom schuin tegenover de dames. Het lijkt alsof hij op zijn gemak een keuze staat te maken. Niet lang daarna verdwijnt de wellustige hoerenloper achter een deur, waarna de geselecteerde dame de gordijnen sluit.

De prostitutieramen liggen op geen kwartier lopen van het advocatenkantoor Kat & Groenveld, waar ik werkzaam ben. Vanuit mijn appartement in Buitenveldert rijd ik er dagelijks langs. Regelmatig werp ik een blik op de schaars geklede dames. Eerder deze week maakte ik, quasi ongeïnteresseerd, tijdens de lunchpauze een wandeling langs het gebied. Omdat het zonnig was kon ik mijn ogen verhullen achter een donkere zonnebril. Om te voorkomen dat iemand me zou aanzien voor een obscene mannetje op zoek naar een seksavontuur, keek ik strak voor me uit. Nou ja, mannetje, je kunt me eigenlijk geen mannetje noemen met een lengte van een meter tweeënnegentig en schoenmaat 46. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat de meisjes op de begane grond nog erg jong waren. Denkend aan mijn dochter Sofia, die net achttien is, overviel me een gevoel van medeleven.

Eerder die avond

Zoals Liz altijd doet na de avondmaaltijd, zet ze koffie voor me neer op de glazen salontafel, die ze heeft versierd met een drietal orchideeën in een zwarte ronde pot. Liz houdt van orchideeën, vooral van witte. Er staat zelfs een set van zeven stuks in de hoek van de kamer op een hoge witte zuil bij het raam, ook in een ronde zwarte pot. Bij Liz moet alles perfect zijn. Ons interieur is dan ook ingericht in de stijl van Jan des Bouvrie.

Liefkozend strijkt ze haar hand door mijn haar voordat ze gaat zitten in de stoel recht tegenover mij. Onze blikken vangen elkaar. Haar ogen blijven langer op me rusten dan gewoonlijk.

‘Moet je nog naar de zaak?’ vraagt ze, als ze me een blik ziet werpen op mijn horloge.

‘Helaas wel,’ lieg ik.

‘Kan dat niet wachten tot morgen?’ Om haar overtuigingskracht te vergroten buigt ze zich zover mogelijk naar voren. ‘Je moet een beetje aan jezelf denken, Max.’

‘Hier word ik nou zo moe van,’ reageer ik kribbig, hoewel dat niet mijn bedoeling is.

‘Dit bedoel ik nou,’ roept Liz, ‘je bent tegenwoordig zo snel geraakt. Wat is er toch met je aan de hand?’ Ik ontwijk haar bezorgde blik, schraap mijn keel en pak de koffie waarbij ik iets te lang de suiker door

de warme vloeistof roer. Ze staat op, gaat naast me op de bank zitten en klemt mijn hoofd tussen haar handen, zodat ik gedwongen ben haar aan te kijken.

‘Ik wil mijn oude Max terug.’ Ze glimlacht, haar hoofd een tikkeltje schuin. De bijna verontschuldigende blik in haar ogen doet me pijn. Ik wil het uitschreeuwen, roepen wat er werkelijk met me aan de hand is, maar mijn keel zit op slot. Ik trek haar op schoot. Ze legt haar hoofd tegen mijn schouder. Ik streel haar arm. Zo blijven we een tijdje zitten. Tegelijkertijd dringen twee dominante stemmen mijn brein binnen. ‘Je moet het haar vertellen,’ zegt de ene, ‘zeggen dat je gevoel niet klopt met wat je doet, dat je zielsveel van haar houdt, maar dat er al jaren een groot geheim in je leeft dat niet te stoppen is, dat alleen maar heviger wordt. Maar hoe zal ze reageren?’ vraagt de andere stem. ‘Misschien wordt ze misselijk bij de gedachte. Kwets je haar enorm. Vertelt ze het aan de kinderen. Is er misschien geen jullie meer. Dat mag je nooit laten gebeuren.’

‘Begrijp je dat ik me zorgen maak?’ De woorden van Liz brengen me met een ruk terug naar de realiteit.

‘Ik weet ook niet wat er met me aan de hand is de laatste tijd,’ lieg ik weer. ‘Waarschijnlijk heb je gelijk, moet ik een poosje rust nemen.’ Bij het horen van die verstandige woorden veert Liz omhoog.

‘Dat lijkt me nou een super goed idee,’ roept ze opgetogen. ‘Ga lekker een weekje naar de boot in Frankrijk. Niemand om je heen, een stukje varen, genieten van het mooie weer, een beetje lezen en luieren.’

‘Naar de boot?’

‘Ja, heerlijk toch? Doe dat nou maar,’ dringt ze aan.

‘Ik zal erover nadenken,’ reageer ik bedenkelijk.

De Kade

Ik druk de kijker stevig tegen mijn ogen. Mijn blik blijft hangen bij een volslanke dame op de eerste verdieping. Enigszins verveeld zit ze op een hoge kruk te wachten op wat er gaat komen. Haar leeftijd schat ik rond de veertig. Met haar opgestoken blonde haar doet ze me denken aan Brigitte Bardot in haar jonge jaren. Haar volle borsten persen zich uitdagend omhoog boven het te strakke décolleté van haar kort gebloemde jurkje. De pumps aan haar voeten laten een minstens tien centimeter hak

zien. Tussen haar vingers heeft ze een sigaret geklemd waar ze af en toe driftig aan zuigt. Ondanks haar provocerende uiterlijk vind ik dat ze iets kwetsbaars heeft. Opeens zie ik dat één van de voorbijgangers zijn pas inhoudt, omhoog kijkt en contact zoekt met de dame in de gebloemde jurk. Hij draagt een hoed en zijn zwartgrijze baard bedekt een groot gedeelte van de kraag van zijn lange zwarte jas. Terwijl de sigaret nog steeds tussen haar vingers hangt, schiet de vrouw omhoog van de kruk, positioneert zich en focust zich op de passant. Met haar vrije hand en liefste glimlach wenkt ze de man om boven te komen. Als ze hem ziet twifelen drukt ze de sigaret tussen haar lippen en spreidt ze de vingers van haar twee handen alsof ze zeggen wil, voor honderd euro mag je mij even lenen.

De baard begrijpt de boodschap, schudt nee en loopt door. Ze haalt haar schouders op en etaleert zich weer welwillend op de kruk. Vervolgens zie ik hoe het heerschap verdwijnt achter de deur van een jong meisje, net geen puber meer. Starend naar het tafereel overvalt me een gevoel van empathie, niet alleen voor het meisje maar ook voor de blonde vrouw. Zoals ze daar zit, afgewezen door een hoerenloper. Waarschijnlijk vindt hij honderd euro te veel geld voor een dame die al een tikkeltje over de datum is. Ik ruk me los van het schouwspel voor me, leg de verrekijker terug in het dashboardkastje, en laat mijn hoofd rusten tegen de hoofdsteun van de autostoel. Schuldgevoel en verlangen wisselen elkaar af. Ik sluit mijn ogen. Automatisch gaan mijn gedachten naar Liz met wie ik al meer dan vijfentwintig jaar gelukkig getrouwd ben. Ik denk terug aan onze eerste kennismaking op de universiteit. Ik studeerde rechten en Liz psychologie. Op een dag stond ze tijdens de lunchpauze naast me bij het buffet te wachten op een broodje kroket. We keken elkaar aan. Ik lachte naar haar. Zij lachte terug. Ik was ter plekke verliefd op de kuiltjes in haar blozende wangen en haar mysterieus groene ogen, die een signaal leken af te geven, *ik vind je wel leuk*.

‘Zullen we samen eten?’ vroeg ik.

‘Dat lijkt me gezellig,’ antwoordde ze. Vanaf die dag was er voor ons beiden nooit meer iemand anders. Beelden van onze kinderen flitsen voorbij. Julian, bijna eenentwintig en Sofia net geen puber meer. Zij studeert sinds kort tandheelkunde aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Waarom kan ik me nou niet de gelukkigste mens op aarde voelen, raast het door mijn hoofd. Waarom worstel ik de laatste tijd zo

met mijn gemoedstoestand en fysieke verlangens. Jarenlang heb ik daarmee weten te dealen, het weg kunnen drukken. Ik ben verdomme net vijftig en heb alles wat ik me kan wensen. Nog tien jaar, dan ga ik genieten van mijn pensioen. Ik moet me een keer normaal gedragen en tevreden zijn. Nog één keer werp ik een blik naar de blonde vrouw op de eerste etage. Dan start ik de auto.

Buitenveldert

Het is rond tienen als ik de buitendeur van ons appartement achter me dicht laat vallen.

‘Ben jij dat, Max?’ hoor ik Liz vragen.

‘Ja, wie anders,’ roep ik vanuit de gang. In slow motion hang ik mijn jas aan de kapstok. Nog even blijf ik staan. Beklemming en onzekerheid slaan toe, alsof Liz aan de buitenkant kan zien dat ik de avond niet op kantoor heb doorgebracht. Met mijn hand gedrukt tegen mijn borst doe ik een poging mijn ademhaling onder controle te krijgen. Zo gewoon mogelijk loop ik de kamer in. Mijn colbert hang ik, zoals altijd bij thuiskomst, over een stoel bij de eettafel.

‘Heb je op me gewacht?’ vraag ik bij gebrek aan andere tekst.

‘Natuurlijk heb ik op je gewacht.’ Haar ogen werpen me een vragende blik toe. ‘Ik wacht toch altijd op je. Kom lekker zitten.’ Met haar vlakke hand maakt ze een uitnodigend gebaar naast haar op de beige leren hoekbank. Ik doe wat ze vraagt waarbij ik de onrust in mijn hoofd langzaam voel verdwijnen. De knoop van mijn stropdas trek ik los, evenals de bovenste knoopjes van mijn overhemd. Liz slaat een arm om mijn schouders. De warmte van haar hoofd voel ik tegen mijn wang. Ik druk er een kus op. Op de achtergrond hoor ik mensen rumoerig door elkaar praten. Met de afstandsbediening demp ik het geluid van de televisie, die bevestigd is aan de muur boven een zwart zwevend tv-meubel.

‘Beter,’ zegt Liz.

‘Vind ik ook,’ bevestig ik.

‘Ben je een beetje opgeschoten?’ vraagt ze.

‘Dit was de laatste avond op kantoor,’ antwoord ik, starend naar de bewegende beelden op de televisie. ‘Eind van de maand neem ik een week rust.’ Het wordt weer rumoerig in mijn brein. Een beeld van het prostitutiegebied dringt zich aan me op. Brigitte Bardot zittend op

haar kruk. De hoed, die niet bij de gebloemde jurk naar binnen ging, maar voor een jongere versie koos. De man geleund tegen de boom.

‘Ik ben trots op je,’ hoor ik Liz zeggen.

Aan de kust

De receptioniste van het Palace Hotel in Zandvoort heet me hartelijk welkom. Nadat ze mijn gegevens heeft geregistreerd, geeft ze me een kaartsleutel. Ik bedank haar vriendelijk en neem de lift naar de eerste etage. 122 lees ik op de kamerdeur. Ik steek de kaart in de gleuf en open de deur na het horen van een zachte klik. Het is schemerdonker in de kamer. Mijn koffer gooi ik op bed. De blauw velours gordijnen schuif ik zover mogelijk opzij. De zon schijnt vrolijk naar binnen. Een moment knijp ik mijn ogen samen. Dan open ik de terrasdeur. De temperatuur van twintig graden is uitzonderlijk voor april.

‘Neem een kamer met zeezicht,’ had Liz geadviseerd, ‘dat geeft rust.’ Daar hoopte ik op. Maar kijkend naar de wijldheid van de zee voel ik me net zo onrustig als de woeste golven, die keer op keer omhoogslaan. Starend naar de branding gaan mijn gedachten niet alleen uit naar de plannen voor die avond, maar ook naar Liz. Zij stond volledig achter mijn besluit; niet naar de boot in Frankrijk, maar een weekje in een luxe hotel aan het strand.

‘Geniet ervan en bel me als je bent aangekomen,’ zei ze, nadat we elkaar een afscheidskus hadden gegeven. Tegen dat laatste zie ik nogal op, maar besluit dat als eerste te doen. Ik laat me vallen op één van de twee rieten stoelen op het terras en bel Liz. Ze beantwoordt mijn oproep snel, enthousiast en belangstellend. Ik laat weten dat de kamer prima is met uitzicht op zee, dat het druk is aan het strand, maar dat dat waarschijnlijk komt omdat het zaterdag is. Dat ik haar wel wat foto’s zal appen, maar eerst een hapje ga eten in het restaurant. Ik verzin dat ik televisie ga kijken in de hotelkamer of misschien een film op mijn iPad en anders een boek ga lezen. Al pratende tuur ik naar de beweging van de golven en het opspattende water.

‘Ik mis je nu al,’ zegt Liz. ‘Ben je daar nog?’

‘Ik ben er nog.’

‘Je mist mij zeker ook hè?’ Haar vertrouwde lach doet me pijn.

‘Natuurlijk mis ik je,’ reageer ik zonder van kleur te verschieten.

‘Ik bel je vanavond nog,’ zegt ze. ‘Love you.’

‘Hou ook van jou.’

De Kade

Het is bij negenen als ik de brug over loop richting het rodelichtdistrict. De avond is gehuld in nevel. Weer heb ik geluk met een parkeerplaats. Tijdens de rit van Zandvoort naar Amsterdam twijfelde ik nog even. Het is beter als ik terugkeer naar het hotel, probeerde ik mezelf te overtuigen. Dan blijft het bij dat ene kleine leugentje. Toen heb ik alleen maar vanuit de auto zitten kijken. Niets aan de hand. Niets om me druk over te maken. Maar als ik mijn plan nu doorzet, wordt het een ander verhaal. Dan voelt het als vreemdgaan. Ik kan natuurlijk ook gewoon even kennis gaan maken met die blonde mevrouw. Wat informatie inwinnen. Vragen of zij ervaring heeft met uitzonderlijk behoeftige mannen zoals ik. Dan doe ik niets verkeerd.

Aan het einde van de brug laten de straatlantaarns zien dat er meerdere potentiële klanten langs de ramen slenteren. Slechts enkele gordijnen zijn gesloten, maar ik zie dat de Brigitte Bardot-vrouw ook deze avond weer afwachting op haar kruk zit. Ze heeft haar gebloemde jurk vervangen door een kort, zwart, eveneens weinig verhullend jurkje. Het wordt opeens heel druk in mijn hoofd. Weer overvalt me die enorme twijfel. De band om mijn borst voelt strakker. Ik blijft staan, zoek steun tegen de leuning van de brug en focus me op de smachtende passanten.

‘Wat doe ik hier in godsnaam?’ mompel ik tegen mezelf. ‘Stel je voor dat ik een bekende tegenkom. Wellicht een klant, je weet maar nooit. Dat zal als een lopend vuurtje worden verspreid. Dan kan ik het wel schudden. Wie heeft er nog vertrouwen in een hoerenloper als advocaat? Ik kan nu nog terug. Niets aan de hand. Gewoon in de hotelkamer op bed gaan liggen, een filmpje kijken, een wijntje bestellen bij de receptie, en Liz bellen. Maar als ik het *nu* niet doe...’ Het alles overheersende en dwingende gevoel in mijn lijf wint het van mijn verstand. Mijn blik verschuift weer naar de blonde dame op de kruk, die nog steeds geduldig zit te wachten op een klant.

De kraag van mijn lange grijze trenchcoat trek ik omhoog. Ik maak een knoop in mijn eveneens grijze bewerkte Armani sjaal en trek de voorkant van mijn platte pet, die ik speciaal voor de gelegenheid heb gekocht, zo ver mogelijk over mijn voorhoofd. Dan besluit ik, net als de man eerder die week, tegen een boom te leunen schuin tegenover het raam op de eerste etage. Met knikkende knieën loop ik ernaartoe en ga gespeeld onverschillig staan. Ik haal mijn mobiel tevoorschijn uit de binnenzak van mijn jas en druk deze strak tegen mijn oor alsof ik aandachtig luister naar een beller. Ondertussen hou ik de omgeving voor me scherp in de gaten. Als ik overtuigd ben van de veiligheid rondom het gebied, laat ik de telefoon weer in mijn jaszak glijden en begeef me, schoorvoetend, richting het raam op de eerste etage. Vluchtig kijk ik omhoog. De Brigitte Bardot-vrouw reageert onmiddellijk. Ze springt van haar kruk, lacht me toe en wenkt. Ik knik. Kort daarop schiet een donkerbruine buitendeur open. Een ongekende opwinding golft door me heen. Ik kijk nog één keer omhoog maar Brigitte Bardot staat er niet meer. Ze zit natuurlijk al op me te wachten, schiet het door mijn hoofd. Twijfel slaat toe. Ga ik het doen of niet... maar als ik het nu niet doe... Nerveus speur ik de omgeving nog even af. En dan, alsof het noodlot ieder moment kan toeslaan, loop ik in drie stappen naar de deur en glip naar binnen. Tegelijkertijd floept het licht aan. De geur van rottend hout dringt mijn neus binnen. Steun zoekend aan een loszittende trapleuning sleep ik mijn benen, tree voor tree, krampachtig de lange tapijtloze smalle krakende trap op. Mijn hartslag voel ik dreunen in mijn oren. Boven aangekomen sta ik opeens oog in oog met de blonde vrouw, die me in de deuropening al staat op te wachten. Wat me als eerste opvalt zijn haar helderblauwe ogen. Iets in haar blik raakt me, het heeft iets melancholisch, maar tegelijkertijd ook iets ondeugends. Om haar lippen hangt een raadselachtige glimlach. Ik schenk haar ook een kort, nerveus lachje.

‘Dag knapperd,’ zegt ze met een volle, warme stem. ‘Ik ben Ilona en jij bent?’ De manier waarop ze naar me kijkt, geeft de indruk dat ze wel zin heeft in een seksavontuur. ‘Ik begrijp het,’ reageert ze, als haar vraag onbeantwoord blijft. Weer die lach, waarachter haar vuurrode lippen mooie, gelijkmatig witte tanden schuilen. ‘Jij wilt anoniem blijven. Kom verder, vreemdeling.’ Ze doet een stap opzij en laat me voorgaan waar ik terecht kom in een lange smalle gang. Onmiddellijk blijft mijn blik hangen bij een groot schilderij waarop een vrouw haar naakte

lichaam toont. Ze ligt op haar rug. De binnenkant van haar borsten is tot onder haar navel bedekt met ijsblokjes.

‘Vind je het mooi?’ vraagt Ilona. Snel draai ik me om. Het klamme zweet dat me uitbreekt wijt ik aan de temperatuur in het huis. Tegenstrijdigheden overvallen me, niet alleen in mijn hoofd, maar ook in mijn lijf. Ik wil wegrennen, de trap af, de brug over, naar mijn auto. Maar ik doe het niet. Ik draai me weer terug naar de vrouw met het naakte lichaam.

‘Prachtig,’ weet ik uit te brengen.

‘Ik zie dat je zenuwachtig bent,’ zegt ze. ‘Hoeft niet hoor, ik ben wel wat gewend.’ Bemoedigend pakt ze mijn arm. ‘Zullen we eerst maar eens beginnen met die warme kleding uit te trekken?’ Ik doe wat ze vraagt want de vochtdruppels voel ik inmiddels mijn nek inglijden. Tegelijkertijd besef ik dat het nu zo definitief is. Dat ik op bezoek ben bij een vrouw die haar diensten verkoopt aan zwakkelingen zoals ik. Nadat ze alles in volgorde van jas, sjaal en pet aan de kapstok heeft gehangen, loopt ze voor me uit naar een roodverlichte kamer, waarbij ik de indruk krijg dat het daar allemaal moet gebeuren. Als eerste sluit ze de gordijnen. Dat geeft me op zijn minst het gevoel veilig te zijn. Op de achtergrond klinkt pianomuziek van Clayderman. Ik herken de melodie *Romantica Serenade*, die me doet denken aan mijn vader. Tot kort voor zijn dood was hij pianoleraar. Hij gaf les aan huis in een speciaal daarvoor ingerichte kamer. Naast zijn helden Chopin, Mozart en Beethoven, had hij ook een zwak voor deze Franse virtuoos. Helaas zitten zijn muzikale talenten niet in mijn genen.

Ondanks de rustgevende pianoklanken heb ik het nog steeds bloedheet. Maar ik begrijp ook dat voor de meeste bezoekers een gevoelstemperatuur van vijftientig graden bijzonder comfortabel is.

‘Kom verder, vreemdeling,’ zegt Ilona als ze ziet dat ik in de deuropening blijf staan. ‘Ga zitten.’ Ze wijst naar een zwart leren fauteuil die links van een bed staat. Als een trouwe hond doe ik wat ze zegt. Zelf neemt ze plaats op de rand van de twijfelaar recht tegenover mij. Het matras is bedekt met een zwart hoeslaken dat op latex lijkt. Twee kleurrijke kussens vrolijken het geheel een beetje op. Haar lichaamstaal laat weten dat ze klaar is voor ontvangst. Ik draai mijn hoofd van haar weg en laat mijn klamme handen rusten op mijn schoot. Starend naar de roze bewerkte marmoleum vloer vraag ik me af hoeveel voeten hier al

hebben gestaan. Waarschijnlijk honderden als het er niet meer zijn. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Ilona zitten. Onder het schijnsel van drie sfeervolle neonlampjes in de vorm van een rood hart, lijkt de kleur van haar haar meer op roze dan op blond. Ze heeft haar armen achter zich gespreid, rustend op het matras. Haar benen heeft ze over elkaar geslagen. Ze lijkt te wachten op wat er gaat komen. Ik bedenk me opeens dat er in dat bed velen verlangens hebben plaatsgevonden. Niet alleen lust en opwindning, maar ook vreugde, gemis, pijn, schuldgevoel en schaamte. Al deze gevoelens liggen in dat bed, samen met Ilona. Ik schud de gedachten van me af en laat mijn ogen door de kamer glijden. Mijn aandacht wordt getrokken naar een witte wastafel, versierd met een zeepompje, en een stapeltje grijze gastendoekjes. Het schiet me te binnen dat niet alle bezoekers helemaal fris zijn. Ook valt mijn oog op een bruin ladekastje dat tegen de muur naast het bed staat, met als decoratie een plastic fles waarvan de inhoud lijkt op vloeibare witte lijm. *Easyglide Anal*, lees ik vluchtig op het grijze etiket. Met plaatsvervangende schaamte draai ik mijn hoofd weg.

‘Een vrouwending,’ hoor ik Ilona zeggen, ‘kan soms heel handig zijn. De eerste keer?’ vraagt ze er meteen achteraan. Ik knik bevestigend. ‘Oké knapperd,’ praat ze olijk verder, ‘dan zal ik je eerst de spelregels even uitleggen.’ Ze last een korte pauze in, misschien vijf tellen. Haar wenkbrauwen zijn omhooggetrokken, haar mond neigt naar een glimlach.

‘Het is de bedoeling,’ zegt ze, nog steeds achteroverleunend op het bed, ‘dat we beginnen met het zakelijke gedeelte. Daarna starten we met het echte werk.’ Ik begrijp onmiddellijk wat ze bedoelt. Gehaast pak ik mijn portefeuille uit de binnenzak van mijn colbert en vouw deze open. ‘Honderd euries,’ hoor ik haar zeggen, ‘per uur.’ Ik trek er twee briefjes van vijftig uit en reik het haar aan. Haar mondhoecken krullen omhoog. Het geld schuift ze onder de plastic fles met vloeibare inhoud, waarna ze haar uitnodigende pose weer aanneemt. Terwijl ik mijn portefeuille weer terug stop valt mijn oog op een glanzend wit Mariabeeld, dat is geëtaleerd op een antieke console in de hoek van de kamer, naast het etalageraam. Ze heeft een verfijnd gezicht. Om haar arm draagt ze een rozenkrans. Aan haar voeten ligt een roos. Met samengevouwen handen kijkt ze recht in mijn ziel. Alsof ze lijkt te zeggen, ‘waar ben jij nou mee bezig, je moet je schamen, jij hoort niet *hier* te zijn, maar in je hotelkamer.’

‘Die heb ik van mijn oma,’ klinkt ergens in de verte de stem van Ilona. Ik kijk haar aan. Weer die lach, weer die betoverende kristalblauwe ogen. Het waait in mijn hoofd.

‘Je was ver weg, vreemdeling.’

‘Een bijzonder beeld,’ zeg ik.

‘Dat is het, maar daar kom je niet voor, neem ik aan.’

‘Klopt,’ reageer ik nauwelijks hoorbaar, ‘daar kom ik niet voor.’

Tegelijkertijd besef ik dat ik twee dingen kan doen, gewoon zeggen waar ik voor kom, of opstaan, mijn spullen van de kapstok trekken, en de deur uitlopen.

‘Dat dacht ik al,’ onderbreekt Ilona mijn gedachten. ‘Nou, mooie man, laat maar weten waar je dan wel voor komt, ik ben hier voor jou hè.’

‘Wat ik wil is nogal bizar,’ weet ik uit mijn keel te persen. Haar reactie peilend zie ik dat ze aandachtig luistert. Met de nagel van mijn pink pulk ik aan een velletje op mijn onderlip.

‘Nogal bizar,’ herhaalt ze mijn woorden.

‘Dat vind ik ja.’ Een golf van schaamte schiet door mijn lijf. Hier zit ik dan, mijnheer de advocaat in tweedelig donkerblauw met Bally schoenen aan zijn voeten, bij een prostituee. Een man, die altijd zeker is van zijn zaak, die precies op het juiste moment de woorden zegt die gezegd moeten worden. Die zich door geen tegenstander van zijn stuk laat brengen.

‘Hier is niets te bizar,’ probeert ze me te overtuigen. ‘Je mag hier gewoon toegeven aan je behoefte, hier hoeft jij je nergens voor te schamen.’ Ilona laat zich van het bed glijden en gaat voor me staan. Ze buigt zich voorover en laat haar handen rusten op de leuning van de stoel. Om haar dominante decolleté te vermijden draai ik mijn hoofd weg.

‘Kijk me eens aan,’ zegt ze. Ik doe wat ze vraagt. In haar ogen lees ik empathie, begrip en warmte. Onze neuzen raken elkaar bijna. ‘Jij hoeft je nergens druk om te maken,’ praat ze verder. Ze recht haar rug en blijft me aankijken. ‘Ik heb hier alles al meegemaakt, de hele mikmak al gezien en gedaan. Met mij kan je alle kanten uit. Behalve poep-of plasseks, daar doe ik niet aan.’

‘Ik kom niet voor seks.’

‘Oh, je wilt praten,’ reageert ze begripvol. ‘Dat kan ook hoor, maar het uurtarief blijft hetzelfde.’ Ik kijk langs haar heen. Mijn blik blijft weer

hangen bij het Mariabeeld. Starend naar de samengevouwen handen dringt de stem van Liz mijn brein binnen. 'Ga maar lekker genieten,' had ze gezegd, 'dan kom je weer als nieuw thuis.' Maar ze moet eens weten dat haar keurige echtgenoot niet met een spannend boek in zijn hotelkamer zit, maar zijn heil heeft gezocht bij een prostituee die haar diensten verkoopt aan zielige stumpers zoals ik. De plotseling opkomende paniek probeer ik te onderdrukken. Ik ga in gesprek met mezelf. Als ik nu opstap is er niets aan de hand, heb ik niets verkeerd gedaan. Ik ga gewoon terug naar het hotel, televisiekijken. Ik bel Liz dat alles goed met me gaat. Ik stuur een selfie languit liggend op bed met een berichtje erbij, 'ik mis je.' Ze zal erom lachen.

'Hé, vreemdeling,' onderbreekt de stem van Ilona mijn gedachten. Mijn ogen vangen haar vragende blik en de omhoog gekrulde mondhoeken. Met moeite weet ik ook een klein lachje te produceren. 'Ik heb hier echt alles al gezien en gedaan, hè,' herhaalt ze. Ze veert op en gaat achter me staan. Haar handen rusten heel even op mijn schouders. Vervolgens trekt ze mijn colbert langs mijn armen omlaag. 'Doe die maar even uit,' zegt ze. Met mijn verstand op nul laat ik het jasje vallen op de roze vloer. Zachtjes duwt ze mijn hoofd naar voren en trekt de kraag van mijn witte polo zover mogelijk naar achteren. Met vloeiende bewegingen begint ze mijn nek te masseren. Ik laat het allemaal gebeuren en concentreer me met gesloten ogen op mijn ademhaling. Adem in, adem uit. Nog steeds met Clayderman op de achtergrond, maar met een andere melodie.

'Hier zal je van opknappen,' hoor ik haar zeggen. 'En wat betreft jouw bizarre wensen,' vervolgt ze, 'tegen mij kun je echt alles vertellen, hè. Aan het einde van de dag wis ik alle informatie weer van mijn harde schijf.' Of het nu komt door haar bemoedigende woorden, het masseren van mijn nek, de muziek, of door mijn ademhaling, de spanning in mijn lichaam neemt af. Mijn hartslag neemt weer een normaal ritme aan. Een stem in mijn hoofd zegt me dat ik haar kan vertrouwen. Dat het haar vak is om problemen van mensen aan te horen, dat ze discreet moet zijn omdat ze anders haar klanten kwijtraakt. Terwijl Ilona ongestoord doorgaat met het kneden van mijn spieren, zoek ik in mijn hoofd naar de juiste woorden om haar een kijkje te geven in mijn belevingswereld.

Opeens verschijnt Roos in beeld, mijn vijfjarige buurmeisje van vroeger met mooie blonde krullen in een roze jurkje met roesjes waar ik altijd

jaloers op was en het niet eerlijk vond dat zij wel een meisje was, en ik niet. Ik haal diep adem en slik een brok weg in mijn keel. Opeens voel ik een onweerstaanbare behoefte om mijn gevoelens met iemand te delen. En met wie kan ik dat beter doen dan met deze vrouw die, zoals zij zelf zegt, alle klappen van de zweep al kent. Kijkend naar mijn samengevouwen handen die op mijn schoot rusten, geef ik me over aan het moment. Het is nu of nooit, bedenk ik me. En dan, in dat kleine roodverlichte kamertje, bij een vreemde vrouw, rollen de woorden over mijn lippen.

'Als ik had mogen kiezen,' begin ik voorzichtig, 'dan was ik liever als meisje geboren. Ik heb geen hekel aan mijn mannenlijf, maar soms zit het me in de weg. Dan is het verlangen me te hullen in dameskleding zo dwingend dat het pijn doet.' Pats boem, het is eruit. Ik laat een pauze vallen. Ilona stopt even met haar handeling. Ik blijf zitten zoals ik zit, mijn kin op mijn borst. Buiten de pianoklanken heerst er een ongemakkelijke stilte. Niet alleen schaamte, maar ook twijfel slaat toe. Is ze echt wel te vertrouwen, vraag ik me af, misschien ziet ze me aan voor iemand die psychische hulp nodig heeft. Maar aan de andere kant, wat heb ik te verliezen. Morgen is ze weer vergeten wie ik was en wat ik allemaal heb gezegd en daarbij, ik sla straks die deur achter me dicht en ze ziet me nooit meer terug. Gerustgesteld door die gedachten hervat ik mijn verhaal.

'Ik heb dit nog nooit met iemand besproken,' laat ik haar weten, 'en dat zal ik zeker ook nooit doen. Daarom ben ik hier, bij jou, en ik ga ervan uit dat privacy is gegarandeerd.' Ilona laat haar handen rusten op mijn schouders.

'Maar lieve schat,' reageert ze in slow motion, 'was dat nou zo moeilijk?' Ze schuift mijn polo weer op zijn plaats, komt voor me staan en kijkt me aan. Haar hoofd houdt ze een tikkeltje schuin, haar bijna lichtgevende blauwe ogen kijken recht in mijn ziel. 'Natuurlijk ben je veilig hier, alle klanten zijn veilig bij mij.' Haar glimlach stelt me gerust. Met de woorden, 'kom maar mee,' pakt ze mijn hand en trekt me van de stoel omhoog. Gewillig volg ik haar door de lange smalle gang. Tijdens het voorbij lopen kan ik het niet laten nogmaals een blik te werpen op het ijsblokjes schilderij. We passeren een witte deur die door het slot aan de buitenkant de indruk wekt, dat daarachter de toiletruimte schuilt.

Aan het einde van de gang, in de deuropening van een TL-verlichte kamer, houdt Ilona haar pas in.

‘Kom verder,’ knikt ze richting de kamer. ‘Hier gaat het allemaal gebeuren,’ roept ze er enthousiast achteraan. Bedenklijk zet ik mijn voeten over de drempel. Vergeleken met de roodverlichte kamer is dit vertrek kil en ongezellig. Het enige dat zorgt voor een beetje sfeer is de make-up display die overzichtelijk gepresenteerd staat op een lange witte plank, bevestigd aan een muur. Ik moet gelijk denken aan het toiletmeubel van Liz. Hoe vaak heb ik daar niet achter gezeten met een lippenstift in mijn hand. Maar ik had nooit de moed om het te gebruiken uit angst dat ze plotseling thuis zou komen, want lippenstift verwijder je niet zomaar. En dan die momenten dat ik stiekem een rok uit haar kast pakte en deze aandeed, ondanks dat de rits niet dicht kon. Dat zag ik nooit als een probleem, want die rok kon ik zo weer uittrekken als dat nodig was. Wel moest ik ervoor zorgen het kledingstuk weer op precies dezelfde plek terug te hangen. In Liz’ kledingkast hangt alles namelijk op volgorde: rokken, pantalons, shirts, blouses, jurkjes en het liefst kleur bij kleur. In een aparte kast bewaart ze haar colberts en zomer- en winterjassen. Schoenen en laarzen staan netjes op een rij op een speciale plank onder in de kast.

‘Je begrijpt toch wel dat jij niet de enige man op aarde bent hè, die een jurk aan wil,’ doorbreekt plotseling de stem van Ilona mijn gedachten. ‘Je bent de eerste en zeker de laatste niet.’ Al pratend over hoeveel mannen mij al zijn voorgegaan, trekt ze een kastdeur open. ‘Damesweelde genoeg,’ wijst ze, ‘dus laten we maar gelijk beginnen, want we zijn inmiddels al ruim een kwartier verder.’ Zonder op een reactie te wachten observeert ze met een kritisch oog mijn postuur. Met trefzekere bewegingen doorzoekt ze de kledingkast waarna ze een lange zwarte jurk tevoorschijn haalt.

‘Deze gaat je zeker passen,’ zegt ze op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Vlindermouwen en elastiek in de taille.’ Voordat ze de jurk aan de buitenkant van de kastdeur hangt, wappert ze hem plagerig voor mijn neus heen en weer. Gespannen volg ik haar handelingen. Tegelijkertijd voel ik een prettige spanning in mijn buik.

‘Kleed je maar uit, op je slip na,’ beveelt ze, alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat ik me in een boxershort vertoon aan een dame van lichte zeden. ‘Wil je ook een korset aan?’ vraagt ze, ‘dan heb je gelijk cups, is beter.’

‘Oké,’ reageer ik met een tong die aanvoelt als schuurpapier.

‘Als jij je dan uitkleedt,’ zegt ze nogmaals, ‘kom ik zo bij je terug.’ En weg is Ilona.

Bloednerveus laat ik mijn blik door de kleine ruimte glijden. Buiten de make-up plank, een witte houten stoel, een kledingkast en een passpiegel, is de kamer leeg en de temperatuur onbehaaglijk. Mijn ogen worden getrokken naar de jurk die uitnodigend aan de kastdeur hangt. Ik doe een stap voorwaarts en laat mijn hand glijden over de glanzende stof. Een intens gevoel van opwinding en verlangen overvalt me. Een explosieve gewaarwording die ik eerder nog niet heb ervaren. Het beneemt me bijna de adem. Zittend op de stoel bedek ik mijn gezicht in mijn handen. ‘Je kunt nu nog weg,’ schreeuwt een stem in mijn hoofd, ‘je hebt toch al betaald. Dat maakt die vrouw allemaal niets uit.’ Maar de hunkering is te groot. Niet zeiken, spreek ik mezelf toe, je doet gewoon waarvoor je bent gekomen. Tenslotte doe je er niemand kwaad mee. Als je het nu niet doet, doe je het nooit. Misschien valt het allemaal wel heel erg tegen. Ben je er gelijk klaar mee.

Met die gedachten probeer ik te rechtvaardigen me uit te kleden in een prostitutiehuis aan de Ruysdaelkade in Amsterdam.

Gefocust op de zwarte jurk aan de kastdeur, trek ik de veters van mijn schoenen los en schop ze uit. Vervolgens ontdoe ik me van mijn sokken, pantalon en polo en gooi deze onverschillig over de stoelleuning. Ondanks de kou in het kamertje veeg ik mijn handen droog aan mijn boxershort. Mijn oksels dep ik met een sok. Ik had deo mee moeten nemen, bedenk ik me.

‘Hoe gaat het hier?’ Daar is Ilona weer. Ik sta erbij als een etalagepop. Mijn keel zit op slot. Ilona gaat voor me staan. Tussen haar handen houdt ze een zwart korset gevangen.

‘Ik zie dat je er klaar voor bent.’ Met een knipoog probeert ze me gerust te stellen. ‘Je armen even strekken, dan kan ik er goed bij.’ Ik doe wat ze zegt. Behendig slaat ze het korset om mijn taille en borstomvang, waarna ze de ijzeren gaten over de noppen drukt. Zonder me te verroeren laat ik het gebeuren.

‘Draai je maar om.’ Met twee handen pakt ze mijn taille beet en geeft me een duwtje in de goede richting. Zodra ik mijn rug naar haar heb toegekeerd schuift ze het korset met een stevige ruk op zijn plaats.

‘Zo,’ hoor ik haar zeggen, ‘zet je maar schrap want nu begint het echte werk.’ Doelgericht trekt ze de veters aan die zijn bedoeld om taille te creëren. Ze snoert de koorden zo strak dat ik begin te wankelen. Bovendien heb ik het gevoel dat mijn ribben met grof geweld in elkaar worden gedrukt, waardoor mijn maaginhoud omhoog dreigt te komen.

‘Gaat het?’ vraagt ze.

‘Prima,’ lieg ik.

‘Het is even wennen in het begin,’ laat ze weten, ‘maar al gauw heb je het gevoel dat het nog wel tandje strakker kan. Draai je maar weer om.’ Met een kritisch oog bekijkt ze het resultaat. ‘Prachtig met die cups zo,’ zegt ze welgemeend. ‘Je zult zien, dat staat schitterend onder die jurk.’ Terwijl ze pratend de japon van de hanger trekt draai ik me snel even richting de spiegel. ‘Mooi hè,’ hoor ik ergens in de verte haar stem. Ze loopt naar me toe en drukt met haar vrije hand een van de cups krachtig omhoog, zodat de bolling van mijn eigen vetweefsel het beeld geeft van een vrouwenborst. ‘Moet je kijken,’ roept ze zichtbaar trots op het resultaat, ‘dit is toch net echt.’ Ze gaat naast me staan en kijkt mee naar mijn spiegelbeeld. Ik wil reageren, zeggen hoe prachtig ik het vind, maar emoties blokkeren mijn stembanden. Ilona ziet het.

‘Kom maar,’ zegt ze, ‘draai je maar weer om.’ Tegelijkertijd schuift ze de rits van de japon naar beneden en biedt me een helpende hand bij het aantrekken.

‘Eerst je ene been erin, dan je andere,’ gebiedt ze, alsof ze tegen een kind praat. Als een gewillige trekpop doe ik wat ze zegt. Tegelijkertijd voel ik de zachte stof langs mijn benen omhoog glijden. Een sensatie van rust, vrijheid en geluk **krijgen** de overhand. Het is lente in mijn hoofd. Ilona vraagt me te gaan zitten op de witte stoel. Ze poedert mijn huid, blusht mijn wangen en stift mijn lippen.

‘We gaan voor blond,’ roept ze. Euforisch volg ik haar handelingen. Uit de kast pakt ze een kort damespruikje dat ze kritisch bekijkt. Vervolgens trekt ze de passpiegel erbij. ‘Kijk maar even mee,’ zegt ze. Ik doe weer wat me wordt opgedragen. Kijkend in de spiegel zie ik hoe ze het haarwerk over mijn hoofd schuift. Ze stylet het met haar handen. ‘Je bent echt heel mooi,’ zegt ze, nadat ze een kritische blik heeft geworpen op het totaal plaatje. Ik sta op en observeer van top tot teen mijn spiegelbeeld. Ik heb het gevoel in een witte wollen droom te zijn beland. Ik focus me op mijn rode lippen, de blos op mijn wangen, het blond golvende kapsel. Wat lijkt ik zo op mijn moeder...

‘Hoe voelt dat?’ vraagt Ilona.

‘Heerlijk,’ antwoord ik vol overtuiging.

‘Kom,’ ze wenkt met haar hoofd, ‘we hebben nog een kwartiertje. Gaan we even naar mijn boudoir.’ Ze lacht om haar eigen opmerking. ‘Zo noem ik dat, vreemdeling, mijn boudoir, dat klinkt wat sjieker.’

‘De tijd gaat snel,’ mompelt ik, nadat ik me met moeite heb losgerukt van de spiegel.

‘Je kan bijboeken, hè?’ reageert Ilona onmiddellijk, alsof ze kan liplezen. ‘Of zit er iemand op je te wachten?’

‘Dat niet,’ zeg ik naar waarheid.

‘Dan blijf je toch nog even.’ Blootsvoets volg ik Ilona richting haar boudoir. Ik voel me zweven als een meisje voor het eerst in haar mooiste baljurk. Natuurlijk wil ik blijven, dat heerlijke gevoel en de rust in mijn hoofd wil ik vasthouden, zo lang mogelijk. Het liefst nooit meer loslaten. Uit de binnenzak van mijn colbert, dat nog steeds naast de stoel ligt op de grond, pak ik mijn portefeuille en trek wederom twee briefjes van vijftig uit het geldvakje. Met de woorden, ‘je laat iets vallen,’ bukt Ilona zich voorover waarna ze weer omhoog veert met een visitekaartje in haar hand. Of het nieuwsgierigheid is of automatisme, ik zie haar kijken naar de tekst. ‘Oh jeetje,’ roept ze lachend, ‘dat is waarschijnlijk niet voor mijn ogen bestemd.’ Ik schrik me kapot, maar doe mijn best om me zo gewoon mogelijk te gedragen. Zichtbaar onverschillig reik ik haar het geld.

‘Gelijk oversteken,’ lacht ze. Plagend houdt ze het kaartje omhoog, trekt het weer terug en houdt het weer in de lucht. Dat herhaalt ze een paar keer. Ze moet er zelf het hardst om lachen.

Hoewel ik aan mijn kindertijd moet denken, speel ik het spelletje achteloos mee. Ik weet als eerste het voor mij zo belangrijke stukje papier in handen te krijgen. ‘Je bent sneller dan de wind,’ roept ze uitgelaten, terwijl ze de twee briefjes uit mijn handen trekt en deze vervolgens laat vallen op het bruine kastje naast het bed. Opgelucht laat ik een diepe zucht ontsnappen. Alsof er niets is gebeurd, wipt Ilona weer op de rand van het bed.

‘Kom je even gezellig naast me zitten?’ vraagt ze. We hebben oogcontact. Ze houdt haar hoofd een beetje schuin. Haar hand laat ze vallen op het matras. Mijn blik drijft af naar de zichtbare jarretelles, die aan haar nylonkousen zijn bevestigd. Ze merkt dat. Ik voel me betrappt.

‘Even naast me zitten kan toch geen kwaad,’ probeert ze opnieuw, terwijl ze een verleidelijke lach tevoorschijn tovert. Ik zie een glinstering in haar ondeugende ogen die lijken te zeggen: waag het niet om te weigeren.

Natuurlijk zou ik graag bij haar op dat bed willen zitten, gewoon als twee vriendinnen naast elkaar. Ik zou haar hand vast willen houden en haar bedanken voor de mooie transformatie. Zeggen dat ze me heel gelukkig heeft gemaakt. Maar deze keer doe ik niet wat ze vraagt. Ik neem weer plaats in de leren stoel, waar ik onmiddellijk de rand van het korset voel snijden in mijn liezen. Ik negeer de pijn.

‘Je bent een trouwe hond, vreemdeling,’ zegt ze dan, ‘daar kan menig man een voorbeeld aan nemen.’ Ik gun haar een lachje. Ze stelt een aantal vragen: ‘Ben je getrouwd? Heb je kinderen? Woon je in de buurt? Heb je hobby’s?’ Ik kan niet peilen of haar belangstelling oprecht is, of omdat ze het gesprek gaande wil houden. Ik vertel haar dat ik getrouwd ben, vader van twee prachtige kinderen, niet in de buurt woon, en dat ik het daar verder bij wil laten.

‘Ik begrijp het,’ zegt ze. Er valt een stilte. Ik kijk op mijn horloge. Bij elven. Liz kan bellen. Ze wil natuurlijk weten hoe ik de avond heb doorgebracht. Wat ik heb gedaan, heb gegeten. Opeens neemt de spanning in mijn lijf weer toe.

‘Ik ben gescheiden,’ zegt Ilona, onverwacht. ‘Ooit gevallen op een foute man. Schijnbaar trek ik dat aan.’ De lach om haar mond is verdwenen, de glinstering in haar ogen gedoofd. Ik lees emotie, pijn, verdriet. Iets wat ik eerder nog niet bij haar heb kunnen ontdekken. Ik wil haar troosten.

‘Heftig,’ reageer ik, ‘maar ik moet gaan,’ zeg ik er meteen achteraan.

‘Kom je nog eens terug?’ Plotseling is Ilona weer helemaal terug in haar rol als gastvrouw. Ze springt van het bed. Uit de la van het nachtkastje pakt ze een klein kaartje en reikt het me aan. ‘Jij denkt zeker dat je de enige bent hè, met een visitekaartje,’ grapt ze. ‘Het enige verschil is, mij mag je altijd bellen, knapperd.’ Weer lacht ze haar liefste lach. Ik neem het kaartje aan en laat haar weten dat ik het een bijzondere ervaring vond, maar dat het bij deze ene keer zal blijven, en dat ik echt moet gaan. Ilona begrijpt de boodschap. Voor me uit loopt ze richting de TL-verlichte kamer. Snel pak ik mijn colbert van de grond, volg haar op mijn schoenloze voeten, en geef me over aan haar vaardige handen. Als een slungelige puber sta ik voor haar. Mijn armen laat ik hangen langs mijn lange lijf.

‘Draai je maar even om,’ zegt Ilona. Ik geef onmiddellijk gehoor aan haar verzoek. Ik voel hoe ze de rits van de jurk naar beneden laat glijden, waarna ze me een helpende hand biedt bij het uitstappen. Ik merk dat ze de veters van het korset losknoopt, waardoor ik weer normaal kan ademen.

‘Dat lucht op, hè,’ zegt ze, terwijl ze naar de witte stoel wijst. ‘Ga maar even zitten.’ Hoewel ik me realiseer dat Ilona gewend is aan blote mannen, voel ik me ongemakkelijk, weerloos en naakt in mijn Bjorn Borg. Toch ga ik zitten. Professioneel trekt ze de pruik van mijn hoofd, verwijdert behendig de make-up sporen, waarna ze me met de woorden, ‘ik zie je zo wel weer,’ achter laat in de kille kamer. Snel schiet ik in mijn polo en tweedelig outfit met toebehoren. Vervolgens pak ik mijn telefoon uit de zak van mijn colbert, kijk op het visitekaartje, en noteer haar nummer onder de naam *Reclame*. Het valt me op dat het eindigt op 345. Tegelijkertijd zie ik dat Liz me vier keer heeft gebeld. Opeens heb ik haast. Bij de gangdeur staat Ilona al klaar met mijn jas, sjaal en pet.

‘Tot ziens, vreemdeling,’ zegt ze. ‘Jou zie ik nog wel een keer terug.’

Struikelend over mijn voeten ren ik in het donker de trap af. Als ik de buitendeur achter me hoor dichtvallen, ontsnapt me een diepe zucht. Gejaagd loop ik naar de brug. Ik heb het gevoel dat de wind zich tegen me heeft gekeerd. Nog één keer kijk ik om naar de gesloten gordijnen op de eerste etage. Mijn hersenen draaien op volle toeren. Dit was de eerste, maar zeker ook de laatste keer, bedenk ik me. Ik versnel mijn pas en focus me op de kade, waar mijn Audi geduldig op me wacht. De duisternis om me heen voelt drukkend aan. Met de afstandsbediening ontgrendel ik het portier en neem plaats achter het stuur. Mijn bonkende hoofd laat ik rusten tegen de hoofdsteun van de autostoel. Ik sluit mijn ogen. Beelden van de afgelopen uren dringen zich aan me op. Ik zie een vrouw voor de spiegel staan, ladylike, met een kort blond kapsel, in een lange zwarte satijnen japon. Ze spreekt me geruststellend toe.

‘Deze avond heeft zich helemaal buiten jezelf afgespeeld,’ zegt ze. ‘Jou treft geen schuld, het was een ander in jou die daar aanwezig was, jij was slechts toeschouwer.’ Haar woorden doen me goed. Nog één keer draai ik mijn hoofd naar het raam aan de andere kant van het water. Dan pak ik mijn mobiel en bel Liz. Ze beantwoordt al snel mijn oproep.

‘Hé, ben je daar eindelijk? Ik maakte me al zorgen.’ Bij het horen van haar stem maak ik onmiddellijk excuses. Ik lieg dat ik een paar uur heb

gewandeld langs het strand om mijn hoofd leeg te maken. Dat mijn telefoon op stil stond, hoe verzin ik het, en dat ik op de terugweg naar het hotel de gemiste oproepen pas zag. Liz laat me weten het heerlijk te vinden dat ik zo geniet, blij is mijn stem te horen, maar nu gaat slapen omdat ze de volgende ochtend weer vroeg op moet. Ik zeg hetzelfde te doen. Als de verbinding is verbroken, gooi ik opgelucht mijn mobiel op de bijrijdersstoel. Mijn schuldgevoel zet ik op een zijspoor. Uiteindelijk heb ik niets verkeerd gedaan, laat ik mezelf geloven. Ik wilde gewoon een keer ervaren hoe het zou voelen om een vrouw te zijn. Nou, dat weet ik nu. Het was een fijne belevenis. Misschien is het goed dat ik deze actie heb ondernomen. Mijn moeder zei altijd: je moet alles een keer proberen dan hoef je nooit te denken, had ik maar...

Ik start de motor en rij terug naar het hotel, waar ik mezelf trakteer op een stevige borrel.

Aan de kust

De volgende ochtend ga ik, gedoucht en geschoren, fluitend naar de ontbijtzaal. De avond in het boudoir van Ilona heeft me goed gedaan. Ik voel me opgelucht en blij. Het liefst bel ik Liz maar ik weet, ze is al op haar werk en wordt daar niet graag gestoord. Het is druk in het restaurant. Ik loop langs de mensenmassa richting een vrijstaand tafeltje bij het raam. In vergelijking met een dag eerder, geniet ik vandaag wel van het uitzicht. Van de woeste zee, het ene moment krachtig, ruw en onvoorspelbaar. Een ander moment kabbelend, rustig en stil. Ik geniet van de zon die een prachtige schittering overbrengt op het water. Voor een kunstschilder is dit tafereel een inspiratiebron, bedenk ik me. Ik besluit de rest van de week alles te doen, waar ik een avond eerder tegen Liz over heb gelogen.

Terug in de hotelkamer verwissel ik mijn pantalon en veterschoenen voor een beige kniebroek en bijpassende mocassins. Nonchalant sla ik een pullover over mijn schouders en begeef me rechtstreeks naar het strand voor een lange wandeling. Vol tegen de wind in besluit ik naar het zuiden te lopen, richting Noordwijk. Het zand waait in mijn ogen. Ik zet een zonnebril op en zuig de frisse lucht gretig naar binnen. Het zout van de zee kan ik bijna proeven. 'De zeelucht zal je goed doen,' had Liz gezegd

en ze heeft gelijk. Niet alleen de zeelucht doet me goed, het hele plaatje geeft me een heerlijk gevoel van vrijheid en ontspanning. Met de energie van een jonge vent, loop ik meer dan twee uur langs de opspattende golven.

In de middag kom ik moe, maar voldaan terug in de hotelkamer, waar ik als eerste het opgestoven zand, dat voornamelijk tussen mijn haren is blijven plakken, onder een warme douche van me afspoel. Bij de receptie bestel ik een lunch die ik nuttig op het terras. Als ik ben uitgegeten lees ik een boek van Arthur Japin met de titel *Wat stilte wil*. Het verhaal biedt een geslaagd tijdsbeeld en een mooi portret van een vrouw, die nooit de kans kreeg te zijn wie zij wilde zijn. Op het terras is het intussen wat frisser geworden, dus ik installeer me met mijn boek op bed. Tegen zeven uur schrik ik wakker door het geluid van de ringtone op mijn mobiel. Het is Liz. Ze vraagt hoe het met me gaat. Hoe ik de dag ben doorgekomen. Naar waarheid vertel ik over de lange wandeling langs het strand. Dat ze me wakker heeft gebeld. Dat ik waarschijnlijk van vermoeidheid boven een boek in slaap ben gevallen, maar me in tijden niet zo goed heb gevoeld. Liz zegt blij te zijn, niet alleen voor mij, maar ook voor zichzelf, omdat haar man weer als herboren thuiskomt. We nemen afscheid.

'Tot volgende week,' zegt Liz.

'Tot volgende week,' herhaal ik.

Ik geniet die week van ieder moment, tot de voorlaatste dag van mijn vertrek. Ik word al vroeg wakker en sta op met dat voor mij bekende, onrustige gevoel in mijn lijf. Ik zeg tegen mezelf dat een wandeling langs het strand me wel zal oppeppen. Onder een hete douche hoop ik de spanning in mijn lijf te kunnen beteugelen.

Als ik het strand oploop, komt de zon nog maar net vanuit de zee omhoog. Mijn tempo is nog rustig. Af en toe stop ik even, inademen, vasthouden, langzaam uit ademen. Dat heb ik ooit gelezen in een tijdschrift. Dat schijnt heilzaam te zijn. Het zou zorgen voor een sterker lichaam, een beter brein, en minder stress. Ik probeer deze oefening zo lang mogelijk vol te houden, maar na enkele minuten houd ik het voor gezien en neem mijn wandeltempo weer aan. Al snel gaat het wandelen over in snelwandelen, harder, nog harder, sprinten, alsof ik achterna-

gezetten word door een kudde wilde zwijnen. Als ik mijn ademhaling voel snijden in mijn longen, mijn hartslag hoor bonken in mijn oren, laat ik me achterovervallen in het klamme zand. Ik sluit mijn ogen en concentreer me op het geluid van de onstuimige branding. Hiermee hoop ik het gejaagde gevoel in mijn lijf uit te schakelen. Desondanks dringt het spiegelbeeld van een lange blonde dame zich onmiskenbaar aan me op. Naast haar staat een klein vrouwtje in een kort zwart jurkje op hoge hakken. 'Jou zie ik nog wel een keer terug,' hoor ik haar zeggen. Vertwijfeld veer ik weer overeind. In mijn hoofd wisselen verlangen en verzet elkaar af. Terwijl ik staar naar de kabbelende zee, voer ik in mijn hoofd een monoloog met mezelf.

Als ik nou nog één keer ga, gewoon de laatste keer, als afsluiting van de week. Daar doe ik niemand pijn mee. Mijn manspersoon heeft hier niets mee te maken. Het speelt zich helemaal buiten mezelf af. Ik ben slechts toeschouwer. Eigenlijk ga ik naar een mevrouw die, naast haar sekswerk, ook een soort verhuurbedrijfje heeft van dameskleding. Zo moet ik het zien. Wat is daar nou mis mee? Hoeveel mensen huren geen zeilboot om zich op het water volledig te ontspannen, of een tennisbaan om hun frustraties eruit te slaan. Ik huur een uurtje vrouw zijn. Nou en! Ze erg is dat toch niet?

Ik maak me los van het zand, pak mijn mobiel uit mijn broekzak en scroll net zo lang omhoog tot *Reclame* zichtbaar wordt. Als ik zie dat de laatste drie cijfers op 345 eindigen, maak ik contact. 'Hallo, dit is Ilona,' hoor ik de voor mij bekende vriendelijke stem, 'ik ben even druk, spreek wat in, dan bel ik je terug.' Ondanks dat ik nog maar twee uurtjes met deze vrouw heb doorgebracht, klinkt haar stem prettig en vertrouwd. Ik verbreek de verbinding en laat me weer achterovervallen in het zand. Starend naar de uitgestrektheid van de lucht, waar zo nu en dan zonnestralen door stapelwolken heen schitteren, herhaal ik in gedachten de woorden van Ilona. Waarschijnlijk heeft ze een klant, flitst het door mijn hoofd, misschien wel iemand met dezelfde afwijking. Want dat zei ze laatst, je bent de eerste en de laatste niet. Ik vraag me af wat wijsheid is, moet ik nog een keer bellen en een boodschap inspreken, of het maar even afwachten.

Op het moment dat ik besluit voor het laatste te kiezen voel ik de telefoon trillen in mijn hand. *Reclame*, lees ik. Bij het zien van dat woord realiseer ik me opeens dat mijn nummer niet is afgeschermd. Van mijn

stuk gebracht, staar ik naar de zeven letters op mijn mobiel. Mijn gedachten gaan in een stroomversnelling. Wat zal ik doen. Als ik reageer dan weet ze gelijk met wie ze te maken heeft, maar als ik dat niet doe, probeert ze het wellicht later als het me helemaal niet uitkomt. Of misschien morgen, als ik thuis ben en met Liz aan de koffie zit. Dat zal je altijd zien. Mijn nummer is natuurlijk allang opgeslagen in haar mobiel. Ik voel een lichte paniekaanval opkomen. Ademen, spreek ik mezelf toe, rustig blijven ademen, in en uit, niets aan de hand. Gewoon je vinger over het scherm vegen. That's It.

'Hallo,' zeg ik.

'Dag hallo,' reageert Ilona vriendelijk. 'Wat kan ik voor je betekenen?' komt ze gelijk ter zake. 'Ik zag dat je had gebeld.'

'Ja, dat klopt,' zeg ik met een schorre stem die niet lijkt op de mijne. 'Je spreekt met die vreemdeling.' Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. Waarschijnlijk weet ze het niet meer, bedenk ik me. Ze ontvangt natuurlijk meerdere vreemde en duistere figuren op een dag. Als ze dat allemaal moet onthouden, kan ze er wel een dagboek op nahouden. Er ontsnapt me een twijfelachtige ademtocht. Wat zal ik doen, ophangen of nog even wachten. Ik kan nu nog terug, ze weet toch niet wie ik ben, maar dan is het wel einde verhaal.

'Hallo,' zeg ik, de stilte doorbrekend.

'Ik ben ik er nog hoor,' roept ze uitbundig. 'Ik moest even goed nadenken, maar ik weet wie je bent, knapperd. Fijn dat je belt. Wil je een afspraak maken?'

'Eigenlijk wel,' prevel ik met een tong die bijna vastgeplakt zit tegen mijn gehemelte.

'Heb ik het niet gezegd,' reageert ze triomfantelijk, 'jou zie ik nog wel een keer terug. Goed van je hoor. Wat dacht je van vanavond? Dan maak ik weer een mooie dame van je.' De vrolijke en enthousiaste stem van Ilona is van invloed op de donkere wolken in mijn hoofd. Ik word er zelfs een beetje vrolijk van.

'Graag,' antwoord ik, 'hoe...'

'Zullen we zeggen een uurtje of negen?' valt ze me in de reden. 'Dan is het in ieder geval donker.'

'Prima,' laat ik weten.

'Dan zie ik je vanavond, gezellig, tot dan.' Einde gesprek. De telefoon schuif ik in mijn broekzak. Ik laat me weer vallen in het zand en observeer de weidsheid van het strand. Een eindje verderop ligt een vrouw op

haar buik. Haar gezicht is naar mij gekeerd. Ze lijkt te slapen. Verschillende mensen wandelen langs de kustlijn, sommige met een loslopende hond. Terwijl ik staar naar de zeilen van een boot die langzaam vooruitgaat, dwalen mijn gedachten af naar een klein roodverlicht kamertje. Een kamertje dat veel meer is dan een fysieke ruimte, dat een soort toevluchtsoord is waar de tijd heel even lijkt stil te staan. Als ik omhoogkijk, zie ik dat één wolk een gezicht vormt dat naar me lijkt te lachen. Ik schenk een brede glimlach terug.

In het strandpaviljoen besluit ik mezelf te trakteren op een biertje en een lekkere uitsmijter rosbief. Het is er behoorlijk druk. Als ik het terras op loop zie ik tot mijn genoegen een vrije stoel achter glas, uit de wind, met uitzicht op zee. De bediening is vriendelijk en snel. Kijkend naar de schuimende witte vlokken op het strand en de scharrelende vogels langs de vloedlijn, geniet ik van mijn lunch. Mijn gedachten laat ik de vrije loop. Ze dwalen van Ilona, naar Liz en weer terug naar Ilona. Met een warm gevoel denk ik aan die kille kamer waar over enkele uren mijn transformatie weer zal plaatsvinden. Ik voel vreemde kriebels in mijn buik. Nog één keer, dat moet kunnen. Opeens moet ik denken aan de woorden van mijn moeder. 'Schuldgevoel is een slechte raadgever,' zei ze ooit tegen mijn vader. Ik weet niet eens wat de aanleiding was, maar die tekst komt me vandaag goed van pas. Ik draai mijn rug naar de kust, maak een lachende selfie en stuur die naar Liz.

Het is bij zevenen als ik, zittend op het terras van de hotelkamer, mijn telefoon voel trillen. Ik kijk op het scherm. Het is Liz. Wat zal ik doen, zal ik antwoorden of gewoon laten bellen. Ik kan later altijd zeggen dat ik onder de douche stond of nog beter, dat mijn batterij leeg was. Maar als ik niet reageer maakt ze zich waarschijnlijk zorgen, zal ze het opnieuw proberen. Wellicht het hotel bellen en vragen of ze even in kamer 122 willen kijken.

'Dat duurde lang,' opent Liz het gesprek.

'Ik was even bezig,' lieg ik.

'Wat een leuke foto,' praat ze door, 'wat heb je toch een rot leven.' Ze lacht om haar eigen grapje. 'Hoe was je laatste dag?' vraagt ze.

Het is een eerlijk verhaal als ik zeg dat ik minstens tien kilometer hardgelopen heb langs het strand, helemaal kapot in het zand was neer-

gevallen, maar mezelf met het vooruitzicht op een ontspannen avond, weer snel bij elkaar heb geraapt.

'Ik wist dat het goed zou komen,' roept ze enthousiast.

'Hoe ben jij gegaan?' vraag ik uit plichtsgevoel.

'Druk, zoals gewoonlijk,' antwoordt ze, 'maar even iets anders, hoe laat ben je morgen thuis?' Die vraag irriteert me opeens. Ik ben nog helemaal niet bezig met naar huis gaan. En wat maakt het uit hoe laat ik thuiskom. Ik probeer mijn ongenoegen te verbergen door te denken aan vanavond.

'Ik doe het rustig aan,' reageer ik, 'op mijn gemak ontbijten en misschien maak ik ook nog een ommetje. Je ziet me wel verschijnen in de loop van de ochtend.' Liz wekt de indruk dat ze het begrijpt.

De Kade

Ilona ontvangt me allerhartelijkst. Ze draagt hetzelfde zwarte jurkje als eerder die week.

'Kom hier, vreemdeling,' zegt ze, 'even een knuf.' Ik moet lachen om haar impulsiviteit. 'Goed dat je er bent.' Ik vraag me af of haar enthousiasme oprecht is of gespeeld. Ze zal al haar klanten wel zo verwelkomen. Dat hoort natuurlijk bij haar beroep.

'Ik ben toch wel weer behoorlijk gespannen,' reageer ik.

'Komt helemaal goed.' Ze schenkt me een brede glimlach en laat geruststellend haar hand langs mijn arm glijden. Hooggehakt en kortgerokt gaat ze me voor naar haar boudoir. Ze weet haar heupen verleidelijk los te schudden. Voor het eerst valt het me op dat ze nylonkousen draagt met naad.

De gordijnen in de roodverlichte kamer zijn, net als de vorige keer, gesloten. Automatisch ga ik zitten in de voor mij bekende stoel. Ilona neemt deze keer plaats op de hoge etalagekruk die ze heeft bijgetrokken. Om het zakelijke gedeelte snel af te handelen trek ik uit mijn portefeuille twee briefjes van honderd.

'Gelijk maar twee uur?' lacht ze. 'Je hebt de smaak te pakken.' Ze springt van de kruk, pakt het geld van me aan en schuift het, net als de vorige keer, onder de glazen fles op het bruine kastje. Vervolgens gaat ze voor me staan, hoog gehakt, haar benen iets gespreid, haar handen samengevouwen voor zich. 'Zullen we maar gelijk beginnen?' vraagt ze.

‘Of wil je eerst nog even babbelen?’

‘Wat mij betreft beginnen.’

‘Goed plan, dan hebben we daarna nog even tijd voor een praatje.’

Ik volg Ilona naar de TL-kamer en ook nu neemt de spanning in mijn lijf weer toe. Het kan me allemaal niet snel genoeg gaan.

‘Wil je dezelfde jurk aan?’ Haar stem vult op een prettige manier de kille ruimte. ‘Misschien een andere pruik,’ praat ze verder, ‘schoenen gaat niet lukken. Daar moet je voor naar een speciaalzaak. Kousen kunnen we proberen. Ik heb ergens nog wel een paar liggen.’ De laatste zin echoot in mijn hoofd. Ik moet denken aan het nachtkastje van Liz, waar de bovenste la gevuld is met glanzende kousen in huidskleur en zwart. Allemaal keurig in elkaar opgerold, netjes op een rij. Regelmatig heb ik die la opengetrokken. Dan liet ik de zachte stof voorzichtig door mijn hand glijden, maar de moed om ze over mijn benen te schuiven had ik niet. Want stel je voor dat ik een gat zou trekken in de kwetsbare stof.

‘Ben ik in beeld?’ Lachend wappert Ilona met haar hand voor mijn ogen. ‘Ik vroeg of je hetzelfde aan wil als de vorige keer?’

‘Hetzelfde is goed,’ zeg ik snel, ‘ook de pruik, maar geen korset.’ Onze blikken vangen elkaar. In de ogen van Ilona zie ik een ondeugende twinkeling.

‘Dat scheelt weer tijd,’ lacht ze. ‘Maar wel kousen?’

‘Kousen lijken me fijn.’

‘Prima, kleeid je maar vast uit, dan ga ik voor je aan de slag.’ Ik doe wat ze zegt. Op mijn Björn Borg na, ontdoe ik me van alles wat mijn mannelijkheid benadrukt. Om me een klein beetje minder naakt te voelen, ga ik zo snel mogelijk zitten op de witte houten stoel. Mijn handen vouw ik samen op mijn schoot. Terwijl ik kijk naar de handelingen van Ilona, wordt het ineens druk in mijn hoofd. Ik zie de glimlach van Liz voor me. Stel je voor dat ze me zo zou zien. Haar man, de liefde van haar leven, in zijn boxershort bij een vreemde vrouw, nota bene een prostituee. Ze zou van me walgen en wellicht bij me weggaan. Misschien vertelt ze het wel aan de kinderen. Dat mag nooit gebeuren. Na vanavond is het afgelopen, niet meer naar Ilona, geen jurk meer aan, klaar met die flauwekul. Dan ben ik gewoon weer die keurige, degelijke, mijnheer de advocaat.

Mijn gedachten smelten als ik Ilona de lange, zwarte jurk aan de kastdeur zie hangen.

‘Zo,’ zegt ze, ‘die hangt alvast. Nu de kousen nog, het beste zijn hold-ups, die blijven tenminste plakken.’ Uit een witte plastic bak haalt ze binnen enkele seconden een paar glanzende, huidkleurige kousen tevoorschijn, die ze kritisch bekijkt. Ik probeer me in te beelden hoe het zou voelen om kousen aan mijn benen te hebben. Maar daar krijg ik de kans niet voor. Ilona staat al voor me.

‘Je been even strekken,’ roept ze op een toon, zoals mijn moeder dat vroeger ook kon doen als ik niet meewerkte bij het aantrekken van mijn schoenen. Zittend in mijn boxershort doe ik wat me wordt opgedragen. Een voor een stroopt ze de kousen met haar handen bedachtzaam naar beneden, waarna ze me vraagt mijn maat zesenvoertig voet erin te steken. Aansluitend trekt ze met gestrekte vingers het geheel voorzichtig omhoog. Ik voel een aangename spanning in mijn Björn Borg waar ik geen invloed op heb. Mijn handen houd ik angstvallig op schoot. Ik kijk naar Ilona. Stel je voor dat ze het ziet, ik zou me kapot schamen, de indruk wekken dat ik voor de seks kom. Maar al snel zijn die gedachten naar de achtergrond geduwd, want de onverwachte, schaterende lach van Ilona zorgt ervoor dat alles weer naar normale proportie wordt teruggebracht.

‘Hilarisch,’ schatert ze. ‘Het worden kniekousen. Sorry hoor,’ roept ze er achteraan. ‘Het is om te gieren.’

Ook ik kan de humor er wel van inzien, als ik naar het tafereel benen kijk. ‘We laten ze gewoon zo zitten,’ grinnikt ze nog na, ‘de rok valt er toch overheen.’

Na een goed half uur zit ik opgedoft en gestyled in het boudoir van Ilona. Het voelt heerlijk en vertrouwd. Een paar weken geleden had ik me niet kunnen voorstellen dat ik me hier, bij een prostituee, zo op mijn gemak zou voelen. Even geen stress, geen lijfpijn. Ook mijn schuldgevoel naar Liz heb ik van me af weten te schudden. Ik doe ik niets verkeerd, zo heb ik bedacht. Ik zit gewoon *lady like* in een stoel tegenover een gastvrouw. Ik heb Ilona de titel gastvrouw toegekend.

‘Zeg, vreemdeling,’ hoor ik op de achtergrond haar stem. ‘Wat zou je denken van een lekker wijntje.’ Voor de gezelligheid heeft Ilona de witte stoel uit de TL-verlichte kamer erbij getrokken, waar ze zelf op gaat zitten.

‘Een wijntje?’ herhaal ik haar woorden, ‘dat lijkt me niet verstandig, ik moet straks nog rijden.’

‘Nou ja,’ reageert ze met opgetrokken wenkbrauwen, ‘eentje kan toch geen kwaad. Ik kan je moeilijk wéér de hele avond op een droogje laten zitten. Of heb je liever een watertje, mag ook hoor.’

‘Is het drankje inbegrepen in het tarief?’ grap ik, nadat ik mezelf heb overtuigd dat één wijntje niet zo erg is.

‘Speciale klanten bied ik altijd een gratis consumptie aan,’ legt ze uit. ‘En jij bent voor mij een speciale klant.’ Voordat ik kan reageren, loopt ze de kamer uit en komt even later terug met twee glazen en een ontkurkte fles. De glazen zet ze op het bruine kastje, de fles duwt ze in mijn handen.

‘Lijkt dat je wat?’ vraagt ze, ‘het is een Chardonnay.’ Ik kijk naar het etiket, knik bevestigend en geef haar de fles terug. ‘Een half glaasje,’ laat ik weten. Ze doet wat ik vraag waarna ze zichzelf rijkelijk bedeed.

‘Op je gezondheid.’ Ik hef het glas en neem een flinke slok.

‘Op de liefde,’ lacht Ilona.

We drinken de wijn. Zij op het witte houten stoeltje, ik in de zwartleren fauteuil. De wijn smaakt me goed, dus ik neem nog een slok. Ik zie Ilona voor zich uit staren. Wat zou er omgaan in haar hoofd, vraag ik me af. Tegelijkertijd zie ik hoe ze haar rug recht.

‘Heb je weleens nagedacht over een damesnaam?’ Onverwacht vuurt ze die vraag op me af. Ze kijkt me aan, wachtend op antwoord. Ik draai mijn hoofd van haar weg, alsof ik nadenk. Gedachten aan Roos, mijn vijfjarig buurmeisje, dringen zich weer aan me op. Met haar speelde ik vroeger altijd. Ik was jaloers op haar prachtige blonde krullen en haar mooie roze jurkje met roesjes langs de mouwtjes en het rokje. En dan de schoentjes die ze droeg, met zo’n riempje over de voet en een heel klein hakje.

‘Nog nooit over nagedacht,’ zeg ik. Aan de uitdrukking op haar gezicht zie ik dat ze niet tevreden is met mijn antwoord.

‘Zullen we er samen een bedenken?’ Om haar vraag kracht bij te zetten leunt ze voorover. Haar glas houdt ze keurig vast aan het pootje. Overvallen door de directe vraag probeer ik tijd te rekken. Ook al heeft ze het alleen maar over een damesnaam, het idee om die samen met haar te delen geeft me pas echt het gevoel alsof ik vreemdga. Als ik dat al met iemand zou willen delen dan is dat met Liz, maar dat gaat nooit gebeuren.

‘Ik weet niet of ik dat wil,’ reageer ik.

‘Geen damesnaam of het samen bedenken,’ zegt ze ad rem.

‘Beiden niet.’ Het voelt goed om dat te zeggen. Er valt een stilte. Mijn ogen worden weer getrokken naar het Mariabeeld dat nog steeds op dezelfde plek staat. Turend naar de roos bij haar voeten dringt het opeens helder tot me door. Alsof er een knop in mijn hoofd is omgezet. *Wat doe ik hier in vredesnaam? Ik zit verdomme met een wildvreemde vrouw een glas wijn te drinken. Dat hoor ik met Liz te doen. Zoals we dat altijd samen doen. Natuurlijk is het fijn om me een paar uurtjes vrouw te voelen, maar de verzadiging doet zijn intrede alweer. En mocht de behoefte weer toenemen, dan koop ik online wel een jurk. Die laat ik dan sturen naar een speciaal afhaalpunt. Op kantoor vind ik vast wel een plekje waar ik het kan verstoppen en als ik me wil omkleden, huur ik een hotelkamer in de stad waar niemand me kent. Maar deze avond, hier bij Ilona in haar boudoir, zal in ieder geval de laatste zijn. Straks neem ik voorgoed afscheid. Ik zal mijn dank uitspreken voor het vertrouwen en de privacy die ze me heeft geboden. Maar morgen ga ik naar huis, naar Liz om samen ons leven weer op te pakken. Haar warme lijf naast me te voelen, haar geur te ruiken, haar vast te houden. We nodigen de kinderen uit voor een etentje in hun lievelingsrestaurant. Gezellig met z’n viertjes.*

‘Gratis entree voor je gedachten,’ roept Ilona waarbij ze een allerliefst lachje laat zien.

‘Vanavond is de laatste keer,’ zeg ik. Vijf woorden, ze klinken trefzeker, maar terwijl ik ze uitspreek voelt het toch anders. Ilona lijkt mijn gedachten te lezen. Ze neemt nog een flinke slok van de wijn, staat op en zet het glas op het bruine kastje naast de fles. Weloverwogen loopt ze voor me langs en gaat, net als eerder die week, achter me staan. Met zachte dwang duwt ze mijn rug naar voren. Ze trekt de rits van de jurk naar beneden en ontbloot mijn schouderpartij. ‘Waarom laat je dit in godsnaam gebeuren,’ zegt een stem in mijn hoofd. ‘Je moet opstaan, zeggen dat het klaar is, afgelopen, uit. Naar die kille kamer lopen, je omkleden en zo snel mogelijk naar huis.’

‘Druk je kin maar tegen je borst.’ Gewillig doe ik wat ze zegt. De geur van amandel dringt mijn neus binnen. Voorovergebogen, in die zwarte leren stoel, wint mijn gevoel het van mijn verstand. Ik geef me over aan twee handen die ik voel glijden aan weerszijde van mijn nek. Ze strelen mijn schouders, mijn armen en strijken vervolgens weer terug naar boven. Twee duimen masseren in opwaartse, circulaire bewegingen mijn schedelrand. Het voelt heerlijk. Ik klem mijn armen tegen mijn zij en laat mijn hoofd rusten op mijn handen. Ik geniet van haar warme gladde

handen die mijn hele wezen tot rust brengen. Ik wil dat het blijft doorgaan. Maar dan, opeens, gooit de stem van Ilona me met een ruk terug naar de realiteit.

‘Dit had je even nodig,’ zegt ze, terwijl ze de rits van de jurk weer omhoogschuift. Ze gaat voor me staan, buigt zich voorover waarbij haar decolleté mijn kin bijna raakt. ‘De volgende keer ga ik een ander typeetje van je maken,’ fluistert ze in mijn oor waarbij ik voel hoe haar lippen mijn oorlelletje raken. ‘Een brunette lijkt me ook wel bij je passen.’ Impulsief duw ik haar van me af. Ik recht mijn rug en kijk omhoog. In haar ogen zie ik een triomfantelijke blik, om haar mond een ondeugend lachje. Alsof ze daarmee wil zeggen, ik weet wel wat goed voor je is. Tegelijkertijd komt in mijn hoofd een gedachtestroom op gang. Een dwingende stem dringt zich aan me op. ‘Waar ben je in godsnaam mee bezig, Max. Wat ben je toch een ongelooflijke zwakkeling. Sta op, loop die kamer uit, trek die kousen van je benen, gooi die jurk van je af en ga naar huis. Dat is toch wat je wil, naar huis, naar Liz.’

Met alle kracht die ik in me heb, kom ik overeind en loop naar de TL-verlichte kamer. Ilona begrijpt de boodschap en gaat meteen weer helemaal op in haar rol als gastvrouw. Terug in mijn personage als mijnheer de advocaat, neem ik definitief afscheid.

‘Ik heb het fijn gehad en waardeer wat je voor me hebt gedaan,’ begin ik mijn monoloog, ‘maar ik ga afscheid van je nemen. Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij. Mijn gevoel gaat niet samen met wat er zich afspeelt in mijn hoofd. Niemand kan me daarbij helpen. Ik moet er met mezelf uit zien te komen. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

Ze kijkt me aan, zwijgend, haar wenkbrauwen omhooggetrokken, haar mond tot een glimlach getoverd. Zo staan we, oog in oog, in de deuropening bij het trapportal. Haar blik aan me vastgeklonken.

‘Nou, dan ga ik maar.’

‘Mag ik je een knuffel geven?’ vraagt ze.

Buitenveldert

Mijn auto parkeer ik op de vaste plek in de parkeergarage van het appartementencomplex. Na het ontbijt in het Zandvoorts Palace Hotel ben ik meteen vertrokken. Waarschijnlijk heeft Liz de sleutel in het slot

gehoord, want ze staat in de gang al op me te wachten. Haar armen gespreid, alsof ze me in geen maanden heeft gezien.

‘Heerlijk, dat je weer thuis bent,’ roept ze in mijn nek. ‘Ik heb je gemist. Laat me eens goed naar je kijken.’ Ze pakt me bij mijn schouders en observeert me kritisch. ‘Je ziet er super uitgerust uit.’ Vervolgens geeft ze me een hartelijke kus op mijn mond. Ik laat haar weten dat ik me ook zo voel, uitgerust en ontspannen, en gek genoeg lieg ik daar op dat moment geen woord aan.

De opkomende gedachten aan Ilona druk ik onmiddellijk weg. Ik ben weer thuis, bij Liz. Vanavond ligt ze weer heerlijk in mijn armen, gaan we genieten van elkaar in ons eigen bed. En morgen is het zondag, dan komen de kinderen. Fijn om ze te zien.

‘Kom,’ zegt Liz als ze ziet dat ik met de koffer naar de slaapkamer wil lopen. ‘Laat die maar even staan.’ Liz is thuis de prater van ons twee en meestal neemt ze ook het initiatief. ‘We gaan eerst koffiedrinken met wat lekkers en gezellig even bijkletsen.’

Bij het horen van die laatste drie woorden krijg ik een weeïg gevoel in mijn maag. Ik moet natuurlijk wel uitkijken wat ik zeg, schiet het door mijn hoofd. Liz gebaart me naar de woonkamer, waarna ze zelf doorloopt naar de keuken. Niet lang daarna verschijnt ze met een dienblad consumpties, dat ze op de eettafel neerzet. Dat doen we altijd in het weekend, ontbijten en koffiedrinken aan de eettafel. Zoals ik had verwacht, gaat het gesprek dat we voeren vooral over mij. Ze vraagt hoe ik de dagen ben doorgekomen, of ik me niet heb verveeld omdat ik nogal een workaholic ben, of het eten in het hotel goed was en de kamer schoon, wat ik ’s avonds heb gedaan, welke films ik heb gekeken.

‘Ik heb het lekker gehad.’ Ik wring de woorden uit mijn keel. ‘Het eten was goed, de kamer schoon en prachtig weer. Eigenlijk heb ik die week alles gedaan waar ik normaal gesproken niet aan toe zou komen.’

‘Zoals wat?’ vraagt Liz.

‘Tja, zoals wat,’ antwoord ik een tikkeltje geïrriteerd. ‘Ik heb een paar films gekeken,’ ze moet me natuurlijk niet vragen welke films. ‘En ik ben eindelijk begonnen in het boek van Arthur Japin,’ bedenk ik me opeens, ‘*Wat stilte wil*. Verder ben je op de hoogte van mijn doen en laten.’

Liz kijkt me aan over de rand van haar kopje. Verbeeld ik het me, of zie ik een vragende, onderzoekende blik in haar ogen. Opeens herinner ik me dat ze ook zo kon kijken als ze de kinderen betrapte op een leugentje. Dat ging dan meestal over onschuldige dingen zoals huiswerk wel of niet

gemaakt. Ik dwing mezelf een houding aan te nemen alsof alles tussen ons heel gewoon is. De nieuwslezer op de radio hoor ik zeggen dat we de komende dagen kunnen rekenen op droog en zonnig weer. Alsof het me ook maar enigszins interesseert wat die man allemaal heeft te vertellen, zet ik het geluid iets harder.

‘Mooi weer om vanmiddag een stukje te fietsen.’ Hoe verzin ik het.

‘We gaan er samen een keer heen,’ roept Liz plotseling, alsof ze mijn voorstel voor een fietstochtje niet heeft meegekregen. Tot mijn opluchting zie ik haar mondhoeken omhoog krullen. In haar stem hoor ik weer haar herkenbare geestdrift. Ik laat mezelf geloven dat ik die twijfelende blik van Liz me heb ingebeeld. Dat krijg je als je alles bij elkaar liegt, dan zie je beren op de weg.

‘We doen dan samen precies dat,’ praat ze verder, ‘wat jij de afgelopen week in je eentje hebt gedaan.’ Haar enthousiasme ontroert me, maar tegelijkertijd wil ik niet meer herinnerd worden aan die week in Zandvoort.

‘Goed idee,’ huichel ik.

Drie weken later

Alles gaat zoals het hoort te gaan. Liz en ik zijn allebei druk met ons werk. Liz in haar praktijk, waar zij niet alleen depressieve mensen ontvangt, maar ook jonge meisjes die slachtoffer zijn geweest van loverboys, en vrouwen die zijn verkracht of op andere wijze zijn getroffen door misbruik en geweld. Maar ook mannen krijgen regelmatig van hun huisarts een verwijzing voor een psycholoog vanwege een burn-out.

Mijn taak is mensen te adviseren bij een juridisch probleem, zowel privé als zakelijk. Maar daarnaast verschijn ik ook regelmatig in de rechtbank, en bezoek ik gedetineerden in penitentiaire inrichtingen. In tegenstelling met het beroep van Liz, is het mijn missie om niet alleen moordenaars en fraudeurs, maar ook, hoe moeilijk ik dat ook vind, verkrachters te verdedigen.

Het weekje Zandvoort heb ik gewist, maar de gedachten aan Ilona blijven zo nu en dan wel de kop opsteken. Dat komt voornamelijk omdat ik, op weg naar kantoor, de prostitutieramen aan de Ruysdaelkade niet kan ontwijken. Ik probeer me dan ook, met alle energie die ik in me heb,

te verzetten een blik te werpen op de roodverlichte ramen op de eerste etage. Meestal lukt dat. Dan geef ik mezelf een compliment en stort me met volle overgave op de bezigheden van de dag. Maar vandaag is het anders. Vanochtend werd ik weer wakker met dat onbedwingbare, rusteloze motortje in mijn lichaam. Je zou het lijfpijn kunnen noemen. Ik kijk opzij, de plek naast me is leeg. In de keuken hoor ik het koffieapparaat pruttelen. Ik schiet omhoog en pak mijn mobiel van de bovenrand van het bed. Bij achten lees ik, tijd om op te staan. Om tien uur krijg ik mijn eerste klant. Ik laat me nog even op mijn rug vallen. Starend naar het plafond dringen beelden zich aan me op waarvan ik dacht ze opgesloten te hebben achter een deurtje in mijn geheugen. Ze tonen een illustratie van een lange, kortharige blonde vrouw met rode lippen en bloesjes op haar wangen. Ze kijkt naar haar eigen spiegelbeeld terwijl ze haar handen laat glijden over een zwart glanzende japon. Een gevoel van hunkering overvalt me opnieuw. Ik sla mijn handen voor mijn ogen, probeer het weg te drukken, maar haar kracht, haar blik, zit vastgeklonken in mijn hoofd.

‘Opstaan, Max, over achten.’ De stem van Liz klinkt helder en duidelijk. Ik spring snel uit bed en voel me betrappt. Onder de douche hoop ik, tevergeefs, de rust in mijn hoofd en lijf terug te krijgen. Vervolgens kleed ik me aan en loop naar de woonkamer. Zoals gewoonlijk is de tafel al gedekt voor het ontbijt. De stem van een nieuwslezer op de televisie klinkt te zacht om te horen wat hij te vertellen heeft.

‘Goeiemorgen,’ roept Liz terwijl ze koffie voor ons inschenkt.

‘Goeiemorgen,’ reageer ik. Tegelijkertijd realiseer ik me dat het voor mij helemaal niet zo’n goedemorgen is. Dat ik eigenlijk helemaal geen zin heb in een ontbijtje met Liz tegenover me die geen idee heeft wat er zich allemaal afspeelt in mijn kop. Zwijgend drink ik de koffie en probeer te genieten van een versgebakken pistolet, het bijbehorende beleg en een croissant. Ik kijk naar Liz. Zij laat zich alles goed smaken.

‘Wat hebben we het goed hè,’ zegt ze tussen een hap van een croissant en een slok koffie door. Haar dankbaarheid voor een eenvoudig ontbijt ontroert me ineens. Zittend met z’n tweetjes aan tafel, op een gewone doordeweekse dag, besef ik weer hoeveel ik houd van die vrouw. Van haar verzorgde uiterlijk, van haar natuurlijk krullende kastanjebruine haar dat langs haar kaaklijn losjes over haar schouders valt, van de kuiltjes in haar wangen en haar groene ogen. Ook vandaag ziet ze er, gekleed in een zwart-wit gestreept mantelpakje, weer uit om door een ringetje te halen.

Toch dreunt de vraag ik mijn hoofd waarom ik niet de gelukkigste man op aarde kan zijn.

Om de stilte te doorbreken vraag ik naar haar dag, of ze het druk krijgt, wat ze allemaal kan verwachten. Ik hoor wat ze zegt, geef antwoord, maar haar woorden dringen niet echt tot me door. Liz merkt dat.

‘Hallo,’ roept ze, ‘luister je wel? Jij bent zeker ook al bezig met je werk.’ Ik laat een verontschuldigd lachje zien. Ze staat op, neemt nog een laatste slok van haar koffie en geeft me een vluchtige kus. ‘Ik moet gaan,’ zegt ze, ‘ben al aan de late kant. Ruim jij even af?’ En weg is Liz.

De Kade

Ik haal mijn voet van het gaspedaal. Vandaag lukt het me niet om weerstand te bieden aan het verlangen een blik te werpen op het voor mij bekende raam aan de overkant van het water. De luid claxonnerende automobilist achter me negeer ik. Als een malle schiet hij toeterend voorbij. Zoekend naar een parkeerplaats laat ik mijn auto langzaam langs de kade glijden. Het is me niet gegund. Ik activeer de knipperlichten. Langs geparkeerde auto's, recht tegenover het rodelichtdistrict, breng ik mijn auto tot stilstand. Vanuit de buitenspiegel zie ik dat men begrip heeft voor de situatie. Brommers, fietsen, automobilisten, ze rijden allemaal keurig om me heen. Als er nou maar geen politie langsrijdt, bedenk ik me. Nou ja, als dat gebeurt, zeg ik gewoon dat er een verdacht lampje ging branden. Maar ik kan hier natuurlijk niet te lang blijven staan. Ik focus me op de eerste etage aan de overkant van het water, waar tot mijn verbazing Ilona schittert door afwezigheid. De gordijnen zijn open. Dat kan twee dingen betekenen, of ze heeft gisteravond tot laat gewerkt, of ze heeft gekozen voor een vrije dag. Gezien het uitbundige mei zonnetje is dat laatste natuurlijk niet zo gek. Ik weet niet of ik teleurgesteld moet zijn of blij. Wellicht is dat laatste het beste, want waar geen verleiding is, komt ook geen spijt. Ik kijk op mijn horloge, alweer bij tien. Veel te laat. Met tegenstrijdige gevoelens vervolg ik mijn weg naar Kat & Groenveld. Het gaspedaal trap ik diep in. Goddank kan ik mijn auto kwijt voor de deur van het kantoor, waar mijn eerste afspraak al op me staat te wachten.

Het is bij vijven als het gesprek met de laatste cliënt is afgerond. Vlug bekijk ik nog even zijn dossier. Tevreden sla ik het op in een speciaal daarvoor bestemde map. Als ik op het punt sta mijn MacBook te sluiten, zie ik mijn telefoon trillen op het bureau. Eigenlijk heb ik geen zin meer om met wie dan ook te praten, maar ik bedenk me dat het ook Liz kan zijn die belt. Voordat ik verbinding maak, bekijk ik snel het scherm. Bij het zien van de tekst, voel ik vanuit mijn tenen tot aan mijn haarwortels, een hitte omhoogstijgen met een gevoelstemperatuur van veertig graden. Ik doe een stap naar achteren en laat me vallen in mijn bureaustoel. Verstomd staar ik nogmaals naar de letters op het scherm. Het wordt onrustig in mijn hoofd. Twee delen van mijn brein gaan een gesprek aan met elkaar. ‘Als je reageert dan is het einde zoek,’ zegt de eerste. ‘Maar je kan natuurlijk ook luisteren naar wat ze te zeggen heeft,’ zegt nummer twee. ‘Maar ze belt natuurlijk niet voor niets,’ valt nummer een weer in de rede, ‘ze wil iets van je. Ze kent je zwakke plek, gewoon laten bellen.’

Ik besluit voor argument twee te kiezen. Om niet op dat besluit terug te komen, schuif ik mijn vinger langs de telefoon om het gesprek te openen.

‘Verdomme,’ laat ik me ontvallen, ‘wat een kneus ben ik toch. Ik had haar gelijk te woord moeten staan.’ Nijdig gooi ik mijn mobiel op het bureau. Tegelijkertijd realiseer ik me dat ik haar ook kan terugbellen, zeggen dat ik net even te laat was, of in gesprek met een cliënt. Rusteloos loop ik naar het raam, alsof iemand daarbuiten me van advies kan dienen. Er lopen enkele passanten. Een voorovergebogen oude man zit op een verschoten houten bankje voor zijn huis een sigaretje te roken. Aan de overkant lapt een glazenwasser op de derde etage de ramen. De hoge ladder tegen de muur is zijn enige houvast. Het plaatje doet me denken aan Mathijs, de broer van Liz, hij is ooit tijdens het schilderen van zijn huis zeven meter naar beneden gevallen. Gelukkig kwam hij daar met wat botbreuken en kneuzingen goed vanaf. De gedachten aan Mathijs komen op het juiste moment. Ze zorgen voor afleiding, voor kalmte in mijn hoofd. Ook zorgen ze ervoor dat ik aan Liz denk, die misschien al thuis is en met een wijntje op me zit te wachten. Dat is een vast ritueel; voor het eten een wijntje drinken en de dag doorpraten. Er ontsnapt me een diepe zucht.

Vastbesloten om de gedachten aan Ilona voorlopig te parkeren, trek ik mijn jas van de kapstok, laat mijn mobiel in een van de zakken glijden,

en besluit naar huis te gaan. Terwijl ik de deur van het kantoor achter me dichttrek, hoor ik een piepje waarvan ik weet dat het de voicemail is. Lopend richting mijn auto bekijk ik het nummer. Bij het zien van de laatste drie getallen, voel ik de spanning in mijn lijf weer toenemen. Ilona, schiet het door mijn hoofd. Wat moet ik nou? Zal ik het bericht wegdrücken of beluisteren? Nee, ik moet de kat niet op het spek binden, daar koop ik niets voor. Nou ja, even horen wat ze te zeggen heeft kan toch geen kwaad. Ik hoef daar verder niets mee te doen. Ze kan trouwens helemaal niet zien of ik wel of niet heb geluisterd.

‘Dag vreemdeling,’ klinkt de voor mij bekende stem als ik de voicemail activeer. ‘Ik bel je zomaar even, gewoon om te weten hoe het met je gaat.’ Er valt een korte stilte, misschien twee seconde. ‘Zo af en toe denk ik nog aan je. Voor mij was je heel speciaal. Je bent altijd welkom een wijntje te komen drinken. Gewoon voor *free* hoor.’

Bij die laatste woorden lacht ze haar vertrouwde lach. Dan klinkt de stem van een wildvreemde mevrouw, ‘dit bericht is vandaag ingesproken om zeventien uur tien. Dit was het laatste bericht.’ Met de telefoon nog in mijn hand, zoek ik steun tegen de zijkant van mijn auto. In mijn hoofd herhaal ik de woorden van Ilona. Gek genoeg strelen ze mijn ego. Tegelijkertijd realiseer ik me dat het riskant is om zo’n bericht in mijn voicemail te laten zitten. Als Liz dat te horen krijgt, ben ik er gloeiend bij. Dan heb ik haar heel wat uit te leggen. Het gebeurt regelmatig dat ze mijn telefoon opneemt als ik even niet in de buurt ben. Ik druk een vuist tegen mijn mond. Starend naar de telefoon, neem ik het zekere voor het onzekere. Nogmaals open ik het bericht en druk vervolgens op 77: ‘uw bericht is verwijderd.’

Buitenveldert

De geur van een ovenschotel laat me weten dat Liz al thuis is. Bij binnenkomst geef ik haar een zoen en vraag meteen hoe haar dag was. Ik probeer zo gewoon mogelijk te doen, alsof het berichtje van Ilona nooit heeft bestaan.

‘Mijn dag was druk, maar goed,’ reageert ze, ‘nog een half uur dan is de lasagne klaar, genoeg tijd voor een wijntje.’

‘Lekker,’ zeg ik, hoewel de gedachten aan lasagne me een weeïg gevoel geeft in mijn maag. Ik volg Liz naar de woonkamer, waar de eettafel al is

gedekt, en schenk de wijn. Zoals gewoonlijk gaan we tegenover elkaar aan tafel zitten. Liz neemt het initiatief en heft het glas.

‘Op ons.’

‘Op ons,’ herhaal ik en neem gretig een paar flinke slokken.

‘Het is geen limonade, hè?’ roept ze zorgzaam in combinatie met een flauw lachje. ‘Ik had trouwens Hanneke net aan de telefoon,’ praat ze ongedwongen verder, ‘ze vroeg of ik vanavond met haar mee wilde naar een proefles countrydansen.’

‘Countrydansen?’ kan ik niet nalaten te roepen.

‘Dat zou ik zelf natuurlijk nooit hebben bedacht,’ lacht Liz, ‘maar ze wist me over te halen. En bovendien, ik kan nog wel wat extra lichaamsbeweging gebruiken.’

Verbaasd blijf ik naar haar kijken. Liz op countrydansen, bedenk ik me, dat is helemaal buiten haar comfortzone. Tegelijkertijd beginnen de raderen in mijn hoofd te draaien. Het komt me natuurlijk prima uit dat Liz vanavond op stap gaat. Dan kan ik aandacht besteden aan die vreemdeling, die diep vanbinnen in me huist. Even een rok van haar aantrekken, al is het maar voor een uurtje. Dat haalt wellicht de ergste onrust uit mijn lijf.

‘Natuurlijk,’ zeg ik, met de nadruk op ‘tuurlijk’, ‘gewoon lekker doen, gezellig met Hanneke. Ik kom de avond wel door.’

‘Ik zie je wel verbaasd kijken,’ zegt ze met een spottende grijns, ‘maar je begrijpt zeker wel dat ik nooit van mijn leven van die cowgirl laarzen ga dragen.’ Ik antwoord haar met een zwijgende, brede grijns. ‘Maar nu eerst zorgen voor de inwendige mens,’ roept ze erachteraan. En weg is Liz naar de keuken.

Tegen half acht hoor ik de gangdeur in het slot vallen. ‘Veel plezier,’ roep ik haar na. Er ontsnapt me een zucht. Jij vanavond naar dansles, ik een uurtje voor mezelf. Om uit te sluiten dat Liz nog terugkomt omdat ze wellicht iets vergeten is, wacht ik nog vijf minuten. Ik dood de tijd met een tweede glas wijn. Slok voor slok laat ik het rode vocht mijn slokdarm inglijden. Ik kijk op de klok, tien over half acht. De dansles duurt een uur, had Liz gezegd. Van acht tot negen. Dan zal ze rond half tien weer thuis zijn. Snel loop ik me naar de slaapkamer, waar ik niet kan wachten om de deur van Liz’ kledingkast open te trekken. Over de buitenwereld hoef ik me geen zorgen te maken. Al zou ik poedelnaakt rondlopen in huis, niemand kan bij ons op de dertiende etage naar binnen kijken.

Automatisch pak ik de voor mij vertrouwde donkerblauwe kokerrok uit de kast, waarvan ik weet dat die me het beste past. Ik moet de rits van achteren dan wel een stukje openlaten, maar dat is geen probleem. Om ervoor te zorgen dat ik de rok na mijn verkleedpartij weer op de juiste plek hang, doe ik het lege hangertje terug waar het hoort. Met het kledingstuk in mijn hand zoek ik tussen de overige kleding naar een bijpassende blouse. Mijn oog valt op de smaragdgroene lievelingsjurk van Liz. Deze kocht ze voor ons vijftienvigjarig huwelijksfeest. De bijzondere kleur van de japon matchte schitterend bij de kleur van haar ogen. Ik kan er geen weerstand aan bieden om mijn hand langs de zachte, gladde stof te laten glijden. Zo'n kleur jurk zou ik ook graag willen hebben, schiet het door mijn hoofd. Hoewel ik de japon bewonder, zoek ik verder naar een geschikte blouse die me ook nog past. Ik kies voor een bijpassende blauwwitte streep die er redelijk groot uitziet. De kleding leg ik uitgestald op ons bed, en ontdoe me van mijn mannenkleding. Als eerste trek ik de kokerrok langs mijn benen omhoog. De blouse is te klein. Teleurgesteld hang ik hem terug in de kast, op precies dezelfde plek. Op blote voeten loop ik een paar keer heen en weer langs het uiteinde van het bed, maar een gevoel van voldoening blijft uit. Ik draai me naar de spiegel die aan de kastdeur hangt. Kijkend naar mezelf overvalt me opeens een intense afkeer. Daar staat een kerel met een rok aan. Niets vrouwelijks te ontdekken. Een karikatuur met harige armen en benen, te grote voeten. Te gênant voor woorden. Voorovergebogen ga ik zitten op de rand van het bed. Ik laat mijn hoofd rusten op mijn handen en geef mijn gedachten vrijheid. Weer dringt de beeltenis van een lange blonde dame zich aan me op. Alle vezels in mijn lijf hunkeren hartstochtelijk naar die vrouw. Onmiddellijk verdring ik die verlangens weer. Daar moet ik niet aan denken, dat kan niet meer. Die fout mag ik niet meer maken. Het is al erg genoeg dat ik hier zit in een rok van mijn vrouw. In dit bed knuffelen we elkaar, bedrijven we de liefde, liggen we lepeltje, lepeltje. Ik moet een andere oplossing zien te vinden. Als ik het doe, dan moet ik het goed doen. Ik recht mijn rug en denk aan de pakketjes die regelmatig worden bezorgd voor Liz. Zij koopt bijna alles online. Dat kan ik natuurlijk ook doen.

DHL-servicepunt

Bij postorderbedrijf Bonprix heb ik een zwarte plissérok en een smaragdgroene blouse met lange mouwen besteld. Tenminste, de kleur op de foto lijkt smaragdgroen. Ik heb gekozen voor een rok die onder de knie valt en elastiek in de taille. Beiden artikelen heb ik laten bezorgen bij een DHL-servicepunt in de buurt van mijn kantoor. Na twee dagen kreeg ik via de mail een bericht dat het pakket is aangekomen. Zo blij als een klein kind, dat zijn eerste fiets krijgt, sta ik de volgende dag bij het afhaalcentrum. Maar mijn blijdschap zakt als een baksteen als ik acht mensen voor me zie staan. Ik kijk op mijn horloge, tien uur. Ik herinner me dat ik om half elf een afspraak heb. Over de schouders van de mensen voor me, volg ik de acties van de pakketafhandelaar. Ik schat hem niet ouder dan achttien jaar. Zijn oren zijn gevuld met AirPods. Hij wekt de indruk, dat als het vandaag niet lukt, het morgen wel zal komen.

‘Tjonge jonge,’ laat ik me ontvallen, ‘het liefst vandaag nog.’ Een dame voor me draait haar hoofd naar me toe en knikt begrijpend. ‘Wat een slapjanus,’ hoor ik iemand achter me geïrriteerd zeggen. Eindelijk ben ik aan de beurt. Geërgerd neem ik het pakketje in ontvangst.

‘Je mag er wel wat meer vaart achter zetten,’ kan ik niet nalaten te zeggen. Stoïcijns kijkt de jongeman me aan, alsof hij zeggen wil, waar heb je het over. Zonder op een reactie te wachten, loop ik de zaak uit en haast me naar mijn auto. Het pakket heb ik stevig in mijn hand geklemd. Het beeld van de jongen met de AirPods heb ik gewist. Ik ben met andere dingen bezig, met andere gedachten. Ik probeer me voor te stellen hoe de kleding me zal staan, of de maat goed is. Die blouse zal wel passen, flitst het door mijn hoofd, daar heb ik een XXL van besteld en zo breed ben ik nou ook weer niet. Maar over de rok ben ik minder zeker. Er zit dan wel elastiek in de taille, maar je weet het natuurlijk nooit. Opeens realiseer ik me dat ik nog een probleem heb. Waar moet ik de spullen in godsnaam bewaren? Thuis is geen optie. Liz komt overal in huis en anders wel onze wekelijkse huishoudelijke hulp. Misschien op kantoor, achter de ordners in de archiefkast. Daar heeft niemand iets te zoeken. Mocht de nood hoog zijn, dan kan ik altijd even mijn gang gaan als Chris, mijn collega jurist, afwezig is. Het is dan wel niet de meest ideale plek, maar wel een veilige.

Intussen ben ik bij de auto aangekomen. Met de afstandsbediening ontgrendel ik het slot en open de kofferbak, want het lijkt me niet verstandig om het pakketje op de achterbank van de auto te leggen. Ik kijk rond om te zien waar ik het zo onopvallend mogelijk kan verstoppen. Ik besluit het plastic mandje te gebruiken waarin ik veiligheidsartikelen bewaar, zoals een EHBO-doos, een gevarendriehoek, een ruitenkrabber, schoonmaakdoekjes voor de binnenkant van de ramen en andere benodigdheden. Ik trek het mandje naar me toe en probeer het pakketje ertussen te duwen. Tevergeefs. Het blijft te veel zichtbaar. Teleurgesteld duw ik het mandje van me af. Op het moment dat ik bedenk wat ik er dan mee moet, valt mijn oog op het reservewiel, dat verstopt ligt onder de bodembedekking van de bagageruimte. Wat een goed idee.

Kat & Groenveld

Met moeite wurm ik mijn bolide tussen de dicht op elkaar geparkeerde auto's. De Hugo Boss tas, die ik speciaal heb gekocht om mijn dameswielde in te bewaren, trek ik onder het reservewiel vandaan. Licht gespannen loop ik richting Kat & Groenveld, waar ik bij binnenkomst Chris tegen het lijf loop.

Al meer dan vijftien jaar zijn we zakelijke partners. Chris is vijf jaar jonger dan ik, hij is getrouwd en vader van drie dochters. Waar Chris zich heeft gespecialiseerd in arbeidsrecht, heb ik me gericht op strafzaken. De band tussen ons is prima. Regelmatig treffen we elkaar op de golfbaan, voor de broodnodige ontspanning. Na het balspel drinken we samen nog iets en praten we over de gebeurtenissen van de dag. Daarnaast houden we privé en zakelijk strikt gescheiden. Echter, door dat Ilona-gedoe, is golfen er de laatste tijd nogal bij ingeschoten.

'Goed gegaan, vandaag?' vraagt Chris terloops, 'fijne avond man,' roept hij er meteen achteraan. Voordat ik kan reageren, hoor ik de buitendeur al in het slot vallen. Automatisch kijk ik op mijn horloge. Zeven uur, een latertje voor hem, bedenk ik en loop door naar mijn werkkamer. De Hugo Boss zet ik op de cliëntentafel. Om te voorkomen dat de burens aan de overkant van de straat naar binnen kijken, schuif ik de lamellen dicht en doe de kamerdeur op slot. Ondanks dat ik alles goed heb voorbereid, voel ik de spanning in mijn lijf toenemen. Het zal me

toch niet gebeuren dat Chris nog terugkomt. Je weet het natuurlijk nooit, misschien is hij iets vergeten. Dan komt hij vast nog even bij me buurten. Voor de zekerheid besluit ik nog een paar minuten te wachten met het uitpakken van de tas. Ik plof neer op de stoel achter mijn bureau en klap mijn MacBook open. Starend naar het scherm denk ik aan Liz. Vanavond gaat zij voor de tweede keer naar countrydansen. Beelden van een week eerder trekken aan me voorbij;

Liz kwam thuis van haar dansavondje. Haar rok had ik netjes teruggehangen in de kast, precies waar die hoorde. Om de indruk te wekken dat ik net onder de douche vandaan kwam, had ik mijn badjas aangetrokken. Onderuit gezakt op de bank keek ik naar een praatprogramma op de televisie. Hoewel de gesprekken met de gasten aan tafel niet volledig tot me doordrongen, leek alles gewoon zoals het hoorde te zijn. Vanuit de gang klonk haar vrolijke, enthousiaste stem.

'Het was zo leuk,' riep ze. 'Wie had dat nou verwacht, ik op country dansen. Ik dacht gewoon een keer proberen, meer om Hanneke een plezier te doen. Maar echt, ik ben helemaal om.'

'Fijn dat je hebt genoten,' reageerde ik toen ze in beeld kwam, 'ontspanning is heel belangrijk, dat weet jij als geen ander.'

'Ik heb gelijk een tienrittenkaart aangeschaft,' ratelde ze door. 'Het zou voor jou ook wel goed zijn wat vaker in beweging,' giechelde ze plagend. 'Er zijn daar wel meer mannen, hoor.' Ik zag een ondeugende schittering in haar ogen. Ze wipte naast me op de bank. Ik sloeg mijn arm om haar heen. Haar hoofd liet ze rusten tegen mijn schouder. 'Maar hoe was jouw avond?' vroeg ze.

'Zoals alle andere,' loog ik. 'Ik heb gedoucht, televisie gekeken, niets bijzonders eigenlijk.' Het verwonderde me dat die woorden zo gemakkelijk mijn keel uitvloeiden. 'Maar even iets anders,' sprak ik verder, denkend aan de tas onder het reservewiel. 'Als jij volgende week toch naar dansles gaat, blijf ik nog een paar uurtjes op de zaak. De achterstand is enorm.' Liz schoot omhoog. Ik herkende onmiddellijk die bezorgde blik in haar ogen.

'Je weet hoe ik erover denk, hè,' fronste ze, 'ik wil niet weer opgescheept zitten met een overspannen man.' Vervolgens drukte ze een zoen op mijn mondhoek.

'Je bent nou eenmaal getrouwd met een veelgevraagd, succesvol advocaat,' grapte ik om de lucht te klaren. We moesten allebei lachen.

Nadat ik het gevraagde wachtwoord op mijn MacBook heb ingevoerd, loop ik naar de tas. Een tikkeltje opgewonden trek ik de rits open. Het Bonprix pakket lacht me toe. Een schaar helpt me bij het openen van de verpakking. Bij het zien van de kledingstukken voel ik mijn mondhoeken omhoog krullen en fladderende vlinders in mijn buik. In snel tempo hang ik mijn colbert over de stoel achter mijn bureau. Daarna gooi ik, met uitzondering van mijn boxershorts, de rest van mijn mannenkleding onverschillig over tafel. Ondanks mijn halfnaakte lichaam heb ik het bloedheet. Verlangend pak ik de plissérok uit de plastic zak en houd hem voor me. Het elastiek in de taille rek ik uit tot maximale breedte, zodat ik er gemakkelijk in kan stappen. Steunend aan de rand van de tafel laat ik mijn benen één voor één in de opening glijden. Als ik de zachte stof langs mijn benen voel, ontsnapt me een bevrijdende zucht. Ik ga zitten op een van de stoelen bij de cliëntentafel en sla ladylike mijn benen over elkaar. Tegelijkertijd moet ik denken aan de TL-verlichte kamer waar Ilona me hielp bij de transformatie. Hoe ze lachend de veel te korte hold-up kousen langs mijn benen omhoog streek, me hielp met het aanbrengen van make-up, de pruik vakkundig op mijn hoofd zette en met haar handen in model bracht. Snel verwerp ik die gedachten weer. Ik veer overeind en pak de groene blouse van tafel. Het is een royaal model, gedetailleerd met glanzende parelknopjes, een opstaand kraagje en wijde mouwen met elastiek aan de manchetten. Met moeite trek ik de knopjes door de kleine knoopgaatjes, waarna ik mijn armen in de mouwen laat glijden. Na enige inspanning lukt het me om de knopjes ook weer te sluiten. De blouse past prima. Zelfs de mouwlengte is goed. Niets te zien van mijn harige armen. Tevreden met het resultaat pak ik uit het binnenvakje van mijn Hugo Boss, de rode lippenstift die ik zogenaamd voor de verjaardag van Liz bij Douglas heb gekocht. Ik ontgrendel de deur van mijn werk-kamer en loop, met de stift geklemd in mijn hand, door de smalle lange gang rechtstreeks naar de toiletruimte. De marmeren vloer voelt heerlijk fris onder mijn sokloze voeten. Voor de spiegel boven de wasbak blijf ik staan. Ik bekijk mezelf van dichtbij zodat ik mijn lippen goed kan zien. 'Lippen ietsje van elkaar en ontspannen,' zei Ilona. Dat doe ik dus. Zorgvuldig laat ik de rode stift langs mijn lippen glijden en bekijk het resultaat. Ik ben niet ontevreden. Weliswaar niet helemaal binnen de liplijntjes gekleurd, maar dat is te verwaarlozen, vind ik. Hoewel ik de blonde pruik en de blusher op mijn wangen mis, maken de rode lippen veel goed. Mijn geluksgevoel geef ik op dat moment een royale acht.

In mijn nieuwe damesweelde stort ik me vol overgave op de achterstand in de dossiers. Mijn concentratievermogen is scherper dan normaal. Het werk vliegt door mijn handen. Zodra ik de laatste map heb dichtgevouwen, sluit ik af en klap met een tevreden gevoel mijn MacBook dicht. Op dat moment klinkt vanuit de zak van mijn colbert een ringtone. Ik kijk op mijn horloge, kwart voor negen. Dat kan Liz nog niet zijn, zij heeft dansles tot negen uur. Misschien is het Julian, hij belt wel vaker onverwacht. Soms voor de gezelligheid maar ook met vragen over zijn studie. Ik schuif mijn bureaustoel naar achteren en pak op gevoel mijn mobiel. Automatisch kijk ik op het scherm. *Reclame*, lees ik. Bij het zien van dat ene woordje wisselen verbijstering, weerstand en verlangen elkaar af. Binnen enkele seconde draaien mijn hersenen op volle toeren. Wat zal ik doen, weigeren of aannemen? Maar als ik de oproep negeer, probeert ze het later misschien opnieuw. Dan zit ik wellicht thuis met Liz in de buurt. Ik kan haar beter te woord staan. Nogmaals zeggen dat ik geen belangstelling meer heb voor haar diensten, dat de behoefte weg is en haar vragen me niet meer te bellen.

Met mijn wijsvinger activeer ik het scherm en tik op de functie luidspreker. Mijn hoofd laat ik rusten tegen de rugleuning van de stoel en ik haal adem om haar meteen te woord te staan, maar Ilona is me voor.

'Hé, ben je daar, vreemdeling. Is alles okidoki met je?' Haar stem klinkt vertrouwd. 'Je weet toch nog wel wie ik ben, knapperd?' Mijn gedachten smelten bij het horen van haar vleierende stem. Ik sluit mijn ogen en druk de telefoon heel even stevig tegen mijn borst. Haar beeld zie ik helder voor me. Een klein rondborstig vrouwtje, haar blonde kapsel nonchalant omhooggestoken, haar volle roodgekleurde lippen, haar lachende mond met parelwitte tanden. Ik schud mijn hoofd en realiseer me dat Ilona nog steeds op een antwoord wacht. Ik laat mijn vrije arm naar beneden hangen, waar hij op de leuning van de stoel blijft steken.

'Haloha,' weer die stem.

'Natuurlijk weet ik nog wie je bent.' Ik wring de woorden uit mijn keel.

'Oh gelukkig, ik maakte me al zorgen, want zo oud ben je nog niet,' roept ze plagend. 'Maar je hebt nog steeds een wijntje van me tegoed hè?'

'Nooit meer aan gedacht,' antwoord ik zo luchtig mogelijk. 'Ik heb het de laatste tijd nogal druk, maar voor dat wijntje hou ik me natuurlijk aanbevolen.' Verbijsterd door mijn eigen woorden schiet ik naar voren, gooi mijn mobiel voor me neer en laat mijn ellebogen neervallen op het

bureau. Mijn hoofd klem ik tussen mijn vuisten. Tjezus, man, waarom zeg je dat nou, wat ben je toch een sukkel. Zeg gewoon dat ze je niet meer moet bellen, dat je daar geen zin in hebt. Dat je weken geleden al afscheid van haar hebt genomen.

‘Zullen we dan maar gelijk een datum prikken?’ reageert Ilona alsof het om een afspraak bij de tandarts gaat. ‘Of ga ik te snel?’ vraagt ze, als er een reactie komt.

‘Een beetje wel,’ reageer ik zwakjes. Wat nou, een beetje wel, schreeuwt weer die stem in mijn hoofd.

‘Je weet het hé, van uitstel komt afstel.’

‘Dat is waar,’ zeg ik.

‘Mis je die jurk niet?’ Tsjakka, een schot in de roos. Ze kent precies mijn zwakte. Daar gaat het haar natuurlijk om, ze wil geld verdienen. Ze lokt me met een gratis drankje maar vervolgens wil ze me weer in die jurk hijsen. Ze moet eens weten dat ik hier, een kwartier bij haar vandaan, uitgedost achter mijn bureau aan het werk ben in prachtige dameskleding. Dat ik die jurk van haar helemaal niet nodig heb.

‘De metamorfose krijg je erbij hoor, gratis bij de wijn,’ roept ze erachteraan. Ik zoek in mijn geheugen naar woorden. Ik moet zakelijk blijven, me niet laten meeslepen door haar mooie verhaal. ‘Ben je daar n...?’

‘Waarom zou je dat doen?’ val ik haar in de rede, ‘dat is je handelswaar.’

‘Omdat ik je aardig vind,’ antwoordt ze. ‘Jij bent zo anders dan al die andere vreemdelingen die ik hier op bezoek krijg en ik ben ook maar een gewoon mens hè, met gevoelens en emoties. Ook ik heb soms behoefte aan goed gezelschap en een praatje.’ Ik hoor hoe de kleur van haar stem veranderd.

‘Juist ja,’ reageer ik bij gebrek aan andere woorden.

‘En ik weet gewoon,’ praat ze verder, ‘dat jij het hier bij mij ook fijn hebt gevonden. Dus laat maar weten wanneer je komt, dan hang ik die mooie jurk weer voor je klaar.’

‘Dat is aardig van je, maar...’ ik schraap even mijn keel om tijd te rekken. ‘Die jurk heb ik niet meer nodig.’

‘Oh..., maar je gaat me toch niet vertellen dat...’ ze is gelijk weer terug in haar rol als vrolijke, gezellige gastvrouw.

‘Ik heb zelf al iets gekocht,’ zeg ik snel.

‘Oh echt? Wat leuk! Dan neem je dat toch mee. Je hebt me wel heel nieuwsgierig gemaakt.’ Hoewel ik me realiseer dat ik me verre moet houden van die vrouw, zoals een verslaafde zich verre moet houden van alcohol of drugs, voel ik plotseling, diep vanbinnen, een grote behoefte dit met iemand te delen, erover te kunnen praten, niet in mijn eentje te hoeven zitten. Daar doe ik tenslotte niemand pijn mee. Ik ga gewoon naar een mevrouw, een zakenvrouw eigenlijk, die niets kwaads in de zin heeft. Nou en. Het zou ook een cliënt van me kunnen zijn. Het gebeurt wel vaker dat ik door omstandigheden een huisbezoek breng. En of ik *hier* nou zit, ongezellig in mijn eentje, of bij Ilona, dat maakt toch geen donder uit. Daarbij, ik zou eigenlijk het complete plaatje wel willen zien, inclusief make-up en pruik.

‘Ben je daar nog?’ De stem van Ilona rukt me uit mijn binnenwereld.

‘Wat dacht je van volgende week donderdag?’ vraag ik.

‘Super,’ reageert ze, ‘uurtje of negen?’

‘Misschien wat eerder?’

‘Acht uur dan?’

‘Prima.’

‘Maar dan is het nog wel licht hè?’

‘Ik verzin er wel iets op.’

‘De afspraak staat.’

De kade

De regen valt met bakken uit de lucht. Normaal gesproken vind ik dat sombere weer verschrikkelijk, maar vanavond komt het me prima van pas. Niemand gaat met dit weer graag de deur uit en daarbij, onder een paraplu ben ik niet herkenbaar. Tegen half acht rijd ik richting de kade. Recht tegenover het prostitutie gebied parkeer ik mijn auto. Mijn horloge geeft aan dat ik een kwartier te vroeg ben. Aandachtig werp ik een blik op de eerste verdieping aan de overkant van het water. De gordijnen zijn gesloten. Misschien wil Ilona me daarmee laten weten dat ik word verwacht, maar het kan ook zijn dat ze nog bezig is met een klant. De spanning in mijn lijf neemt toe. Ik adem in, ik adem uit. Het helpt geen donder. Terwijl ik voor me uit blijf staren denk ik terug aan eerder die avond.

Liz begreep, dat het die avond later kon worden dan gewoonlijk, dat er nog veel werk te verzetten viel. Ik had bedacht dat een leugentje om bestwil deze ene keer nog wel kon. Tenslotte ga ik niets doen wat niet door de beugel kan, zoals het aantrekken van een rok en een blouse.

‘Maak het niet te laat hè,’ zei Liz, ‘denk aan jezelf.’ Vervolgens drukte ze een kus op mijn hoofd, hing haar sporttas nonchalant om haar schouder en liep richting de buitendeur.

‘Dat kan ik niet beloven,’ riep ik haar na, ‘het is nogal een gecompliceerde zaak.’ Hoe verzon ik het.

‘Ik maak het bed wel vast warm,’ reageerde ze met een ondeugende ondertoon in haar stem. Het slaan van de deur liet me weten dat ze was vertrokken.

Als de buitenspiegel van mijn auto laat zien dat de kust veilig is, ontgrendel ik het portier en stap uit. Verscholen onder een pet en in de kraag van mijn grijze trenchcoat, pak ik een paraplu uit de kofferbak en trek de Hugo Boss-tas onder het reservewiel vandaan. De tas hang ik kruislings over mijn schouder. Om herkenning door buitenstaanders te voorkomen, schuif ik mijn pet zo ver mogelijk over mijn voorhoofd en verstop me onder de grote zwarte paraplu. In versneld tempo loop ik de brug over richting de roodverlichte ramen. Als ik mijn eigen gierende ademhaling hoor, hou ik mijn pas in. Verstoppt onder de paraplu observeer ik de omgeving. Ondanks het slechte weer slenteren er toch een aantal figuren langs het prostitutie gebied. Ik negeer de slenteraars en loop quasi onverschillig naar de voor mij bekende boom, waar ik nonchalant tegenaan leun met uitzicht op het raam op de eerste etage. De gordijnen zijn nog steeds gesloten. Ik kijk op mijn horloge. Vijf voor acht. Buiten het voorbijrijden van een automobilist of scooter, is alleen het gekletter op mijn paraplu hoorbaar. Het mistroostige weer maakt me opeens somber. Ik denk aan Liz, die ervan overtuigd is dat ik op kantoor zit. Ze zal vanavond op me wachten, wakker blijven tot ik thuis ben en vragen hoe het is gegaan, dat ik wel moe zal zijn, of ik nog iets wil drinken voordat we gaan slapen.

Mijn gedachtegang wordt verstoord door het gebrom van een sms-signaal. Ik kijk naar het scherm, *Reclame*. De beneden deur staat op een kier, lees ik, met als afsluiting een lachende smiley. Ik laat de telefoon weer in mijn jaszak glijden en focus me op de bruine deur, waarbij mijn gedachten plaats maken voor een lange kortharige blonde vrouw. Ik stel

mijn blik scherp en constateer dat het inmiddels rustig is langs het gebied. De wellustige zijn waarschijnlijk al achter een andere deur verdwenen. Snel neem ik mijn kans waar en haast me naar de overkant. Een onverwacht passerende fietser heeft totaal geen erg in een wandelend heerschap onder een zwarte paraplu. Nog net op tijd spring ik achteruit. Stel je voor dat ik daar op de grond had gelegen in een grote plas water, recht voor de ramen van het rodelichtdistrict. Geschrokken ga ik voor een geslaagde herkansing.

Als ik mijn doel heb bereikt, klap ik mijn paraplu dicht en verdwijn achter de deur, het muffe, stinkende halletje in. Bovenaan de trap staat Ilona me weer op te wachten. Haar mondhoeven heeft ze omhoog gekruld. Hoewel je met het donkere weer anders zou verwachten, draagt ze deze keer een spierwit eveneens weinig verhullend jurkje. Waar ze voorheen iets zakelijks over zich had, staat ze vandaag te stralen als een verliefde puber.

‘Doe dat natte ding daar maar in,’ wijst ze naar een ronde paraplubak die in de hoek van de buitengang staat. Ik doe meteen wat ze zegt.

‘Mag ik je een knuffel geven?’ vraagt ze, voordat ze een stap opzij doet om me binnen te laten. De kans om antwoord te geven krijg ik niet. Haar armen hangen al om mijn nek. Vrijwillig buig ik me iets voorover waarbij ik de warmte van haar wang voel drukken tegen mijn huid. Ik ruik een prettige geur die ik niet kan thuisbrengen. Mijn armen laat ik losjes langs mijn lichaam hangen. In mijn beleving duurt de omhelzing zeker vijf seconden. Als ze zich van me heeft losgemaakt, steekt ze gelijk van wal.

‘Zo, vreemdeling, daar ben je eindelijk.’ Ze lacht haar witte tanden bloot. ‘Was dat nou zo moeilijk? Ik heb de wijn al klaarstaan,’ knikt ze richting haar boudoir. ‘Maar eerst je metamorfose.’

Een half uur later sta ik te genieten van de blonde dame die ze van me heeft gemaakt. Naast de blusher en lippenstift heeft ze ook een speciale camouflage crème gebruikt om mijn baardschaduw weg te werken. En als kers op de taart heeft ze mijn wimpers aangezet met mascara en de nagels van mijn handen versierd met rode kunstnagels. Ik voel me weer dat meisje in haar eerste baljurk. Ook Ilona is aanzienlijk tevreden met het resultaat.

‘Je bent echt een mooie vrouw,’ roept ze triomfantelijk. ‘Ook de kleur van de blouse staat prachtig bij je huid.’ Een geluksgevoel stroomt door

mijn lijf. Opeens zie ik hoe ze haar ogen kritisch van boven naar beneden laat glijden.

‘Eigenlijk,’ zegt ze na een korte pauze, ‘zou je ook een mooie BH moeten hebben en een paar borsten, dan is het plaatje pas echt compleet.’

Overvallen door haar woorden zie ik hoe ze een meetlint uit een soort naaidoos tevoorschijn tovert.

‘Ik zal je borstomvang even meten,’ zegt ze op dwingende toon, ‘dan zorg ik, dat er de volgende keer een BH voor je klaarligt. Daar stoppen we dan voorlopig een dot watten in. Je zal zien, dat staat veel mooier. Er zijn mannen die hebben van die siliconenborsten, dat is natuurlijk de wow. Maar die kan je altijd nog kopen. En een panty, die heb je ook nodig, XXL. Die verkopen ze wel bij de Hema.’ Voordat ik een woord kan uitbrengen heeft ze het meetlint al om mijn lichaam geslagen. ‘Honderdvijf,’ hoor ik haar zeggen. Haar geestdrift werkt aanstekelijk. Natuurlijk is het fantastisch om een BH te dragen, bedenk ik me, en wie kan die nou beter voor me kopen dan Ilona. Zij is tenslotte de enige persoon op aarde die ik zo vertrouwd dat ik haar toelaat in mijn afgeschermd wereld. En dan die siliconenborsten, dat zou geweldig zijn. Die kan ik natuurlijk online bestellen en laten bezorgen bij zo’n afhaalpunt.

‘Zullen we nu dan maar aan de wijn?’ Zonder op antwoord te wachten, gooit Ilona de centimeter weer in de naaidoos en loopt voor me uit. Met hersenen vol gelukshormonen loop ik achter haar aan. Ik zie dat er in de kamer het een en ander is veranderd. Het eerste dat me opvalt is het kastje naast het bed, waar de fles *Easyglide Anal* is vervangen door twee lege glazen en een ontkurkte fles wijn. In de hoek is een gezellig zitje gecreëerd. Naast de zwartleren fauteuil staat nu ook een tweede stoel. Geen gewone stoel maar een exemplaar in panterprint in de vorm van een hoge hak. Hoewel ik aan een panterprint het label ordinair hang, heeft het in deze kamer toch wel iets gezelligs. Ook het ovale salontafeltje, opgeleukt met een boeketje kleurige bloemen, is nieuw, net als de hoge schemerlamp naast het bed. De roze kap met franjes aan de rand doet me denken aan mijn oma. Het geheel geeft me plotseling een veilig en huiselijke gevoel.

‘Grappig hè,’ roept Ilona als ze ziet dat mijn ogen weer blijven hangen bij de hak. ‘Ga jij maar lekker zitten in je eigen stoel,’ praat ze verder terwijl ze het rode vocht in de hoge wijnglazen laat klotsen. Mijn eigen stoel..., herhaal ik haar woorden in mijn hoofd. Ik haal adem om te

reageren, maar bedenk me en laat me losjes in de fauteuil vallen. Met in beide handen een gevuld glas gaat Ilona voor me staan. Haar benen heeft ze iets gespreid, haar hoofd een beetje schuin. Onze blikken vinden elkaar. Haar vragende, helderblauwe ogen treffen me. Snel neem ik een glas van haar aan.

‘Op vanavond,’ zegt ze. We heffen beiden ons glas. Ilona gaat zitten op de hakstoel en nipt van de wijn. Er valt een aangename stilte. Ik voel me heerlijk in mijn *vrouw-zijn*. In mijn hoofd kleurt de wereld ineens zacht en vriendelijk. Over de rand van haar glas blijft Ilona naar me kijken, triomfantelijk bijna. Ik gun haar een glimlach en draai mijn hoofd af richting het Mariabeeld dat nog steeds op de hoge antieke zuil staat. Ook de Heilige Maagd is me vandaag gunstig gestemd, want haar bemoeienissen blijven uit. Opgetogen giet ik het rode vocht in mijn keel. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Ilona zitten, friemelend aan de rand van haar weinig verhullende jurkje. Haar benen heeft ze over elkaar geslagen. Het gekruiste been wiebelt rusteloos heen en weer.

Opeens lijkt het alsof er in dat kleine roodverlichte kamertje niemand anders meer bestaat dan twee vriendinnen samen aan de wijn, waarvan de één niet eens weet hoe de ander heet. Ik denk weer terug aan het buurmeisje uit mijn kindertijd. Dat ik ook graag zo’n meisje wilde zijn met dezelfde mooie jurkjes. Me diepongelukkig voelde in mijn grove ribbroek, wollen trui en lompe Pedro schoenen die speciaal werden aangemeten aan mijn smalle, te lange voeten voor een kind van vijf jaar. ‘Je bent ver weg, vreemdeling,’ onderbreekt de stem van Ilona mijn gedachtegang. ‘Zal ik nog eens bijschenken?’ Zonder op antwoord te wachten staat ze op, pakt het glas uit mijn hand en schenkt het tot de rand vol.

‘Je mag me wel Roos noemen.’ Tot mijn verbazing floepen die woorden eruit. Ik draai mijn hoofd opzij en peil haar reactie.

‘Roos?’ reageert ze, ‘je bedoelt... wow, wat een prachtige naam.’ Glimlachend reikt ze me het glas weer aan. ‘Dus je hebt erover nagedacht.’

‘Klaarblijkelijk.’ Ilona neemt weer plaats op de hak en drinkt van de wijn. Ik doe hetzelfde.

‘Ken je iemand met de naam Roos?’ vraagt ze. Ik knik bevestigend. ‘Dat zal een bijzondere vrouw zijn geweest.’ De manier waarop ze naar me kijkt, wekt de indruk dat haar belangstelling oprecht is. Ik neem een hap lucht en vertel Ilona in één adem mijn diepste geheime gevoelens,

waarvan ik dacht ze al lang te hebben opgesloten in een kluisje in mijn hoofd.

‘Mijn buurmeisje heette zo, we speelden altijd samen. Ik denk dat we een jaar of vijf waren. Ik vond dat meisje prachtig, maar ik was vooral verliefd op de jurkjes die ze droeg. Daar droomde ik van. Ik haatte de jongensklleding die ik aan moest. Eén keer heb ik het gedurfd mijn moeder te vragen of ik net zo’n mooi jurkje mocht dragen als Roos.’

‘Oh ja?’ valt Ilona me zachtjes in de rede, ‘en toen?’ Ze zit op het puntje van de hak. Het wijnglas heeft ze geklemd tussen haar handen.

‘Ik kan je vertellen,’ zeg ik, ‘zo klein als ik was, die vraag werd me niet in dank afgenomen. Mijn moeder werd ongelooflijk boos, ze pakte me hardhandig bij mijn arm en begon te schreeuwen. Ik schrok van de blik in haar ogen, alsof ze naar iets smerigs keek. Als je daar nog één keer over begint, riep ze onheilspellend, dan vertel ik het aan je vader, dan ga je naar een gesticht en dan kan je nooit, maar dan ook nooit meer met Roos spelen.’

Getroffen kijkt Ilona van mij, naar het glas in haar hand en weer terug.

‘Dus toen al,’ zegt ze, ‘toen wist je het al.’

‘Yep.’

‘Jeetje, man, wat heftig, maar hoe kan een moeder..., wat een kutwijf zeg.’

‘Nou, zo slecht was ze nou ook weer niet, hoor.’

‘En je vader.’

‘Streng maar rechtvaardig.’

‘Ik wou dat ik dat kon zeggen.’ De gezichtsuitdrukking van Ilona verandert van compassie en ongeloof in haat en walging. ‘Mijn vader was een smeerlap, een alcoholist.’

Ik volg haar blik en zie dat haar ogen ook bij het Mariabeeld blijven hangen. Alsof ze steun zoekt bij de Heilige Maagd.

‘Hij heeft me geschopt, geslagen, misbruikt vanaf mijn tiende, me laten misbruiken. Mijn ex was geen haar beter, en of ik het aantrek, die schoft heeft me zo mishandeld dat ik een week in coma heb gelegen. Maar ik heb het overleefd, zij het enigszins gehavend.’

Ze zet het glas weer aan haar lippen en slaat in één keer het rode vocht achterover.

Van opzij zie ik haar verwrongen trillende lippen. Ik wil opstaan, haar beetpakken, haar troosten, maar ik doe het niet. Ik leg alleen even mijn hand op die van haar.

‘Waarom denk je dat ik dit werk doe?’ Opeens klinkt haar stem weer krachtig. Haar mond laat een minachtende grimas zien. ‘Hier ben *ik* de baas. Hier valt niemand me lastig als ik dat niet wil. Hier hoef ik maar drie nummers in te toetsen en de politie staat voor de deur. Maar genoeg over mij.’ Ze staat op, trekt een tissue uit een doos en dept haar ogen.

‘Uiteindelijk ben je hier niet om naar mijn malaise te luisteren.’ Ze laat haar witte tanden zien en is weer helemaal terug in haar rol als gastvrouw.

‘Verschrikkelijk voor je,’ kan ik niet nalaten te zeggen. Tegelijk vraag ik me af of er geen moeder in beeld was die haar dochter had moeten beschermen.

‘Lief van je,’ reageert Ilona, ‘maar het is allemaal sneeuw van gisteren.’ Ik schenk haar een warme glimlach. ‘Zal ik nog even bijschenken?’ vraagt ze. Ik kijk op mijn horloge, het is bij half elf. Opeens schiet ik in de haastmodus.

‘Beter van niet, ik ga me weer omkleden, mijn vrouw zal niet weten waar ik blijf.’

‘Nog eentje,’ dringt ze aan, ‘het is net zo gezellig.’ Natuurlijk wil ik nog wel een wijntje met haar drinken, graag zelfs. Al is het alleen maar om het vooruitzicht me te hullen in mijn mannenklleding zo lang mogelijk uit te stellen.

‘Nee, echt niet.’ Met moeite maak ik me los van de stoel en zet het glas op het kastje naast het bed.

‘Ik begrijp het, vreemdeling,’ zegt ze, ‘ach..., ik bedoel natuurlijk Roos.’ We moeten beiden lachen om haar spraakverging. Alsof het onderwerp misbruik nooit ter sprake is geweest, loopt Ilona op haar hooggehakte pumps voor me uit richting de kleedkamer. Bij elke stap die ze zet, zie ik haar heupen soepel meedeinen. Verlangens gaan met me aan de haal. Wat zou ik ook graag zulke heupen hebben en die glanzende kousen aan mijn benen en voeten gestoken in elegante pumps.

In de kille kamer trek ik met tegenzin de pruik van mijn hoofd en bekijk mezelf in de spiegel. Er overvalt me een weëig gevoel in mijn maag. Wat ik voor me zie, is geen man en geen vrouw. Eigenlijk is het een karikaatuur, een lelijk vervormd beeld van mezelf. De lippenstift is verdwenen en de donkere baardschaduw dringt dominant door de dikke laag camouflage heen. ‘Wat had je dan gedacht,’ fluistert een stem in mijn hoofd. ‘Wil jij je vergelijken met een vrouw? Dat kan toch niet, dat gaat je nooit

lukken. Ja, met die pruik op in de schemering van het licht lijkt het nog wat.' Een diepe zucht ontsnapt me. Tranen hopen zich op achter mijn ogen. Ilona komt naast me staan. Onze blikken ontmoeten elkaar. Ik wil vriendelijk naar haar lachen, maar mijn kaken zijn verkrampd.

'Zullen we dan maar?' vraagt ze. Alsof ze in mijn brein kan kijken voel ik zachtjes haar hand langs mijn rug glijden. 'Ga maar zitten,' zegt ze. Uit een plastic doosje pakt ze een stapeltje zelfreinigende wattenschijfjes en verwijdt vakkundig de make-up. Na een kritische blik wist ze met een vochtig doekje de laatste sporen. Tien minuten later staat er bij de deur in de hal weer een keurige kerel klaar voor vertrek, gestoken in tweedelig grijs, met een pet op en verscholen in de kraag van zijn jas.

'Even een hug?' vraagt Ilona. Deze keer slaat ze haar armen om mijn middel. Waar ik eerder die avond mijn armen als een onhandige schooljongen naar beneden liet hangen, sla ik ze nu innig om haar heen. Weer voel ik de warmte van haar huid en ruik ik haar geur. Ook ben ik me bewust van haar zachte borsten, gedrukt tegen mijn lijf.

'We gaan elkaar gauw weer zien.' Haar stem brengt me abrupt terug naar de realiteit. Snel maak ik mijn armen van haar los en creëer voorzichtig afstand.

'Wat ben ik je verschuldigd?' vraag ik, omdat er geen andere zinnige woorden in me opkomen. Alsof ik haar een ongepast voorstel doe, zet ze een stap naar achteren. Niet begrijpend schudt ze haar hoofd en kijkt me met opgeheven handen aan. Plotseling lijken haar ogen veel te groot voor dat kleine gezichtje.

'Wat hebben we nou afgesproken,' roept ze fel. 'Vanavond was een cadeautje van mij, voor jou.'

'Ik geloof niet dat ik daar iets tegenin kan brengen,' reageer ik zo luchtig mogelijk.

'Zeker niet.' Ze imiteert mijn glimlach, die er niet helemaal in slaagt haar eenzaamheid te verbergen. Met gemengde gevoelens bedank ik haar voor alles en gooi de Hugo Boss over mijn schouder. Ilona doet de deur voor me open en drukt op het witte lichtknopje in de gang.

'Vergeet je paraplu niet,' wijst ze naar de paraplubak. Onderaan de trap steek ik mijn hand nog even op. Ilona doet hetzelfde. 'Tot ziens, Roos.'

Snel glip ik de deur door naar buiten. Er is letterlijk geen hond op straat. Omdat de regen nog steeds met bakken uit de hemel gutst, steek ik

haastig mijn paraplu op. Als een snelwandelaar begeef ik me naar de andere kant van het water, waar mijn Audi geduldig op me staat te wachten. De Hugo Boss verstop ik weer veilig onder het reservewiel. De paraplu gooi ik er bovenop, waarna ik plaats neem achter het stuur. De digitale klok op het dashboard laat zien dat het inmiddels elf uur is geweest. Starend naar het kletterende water op de voorruit dringen gedachten aan Liz zich weer aan me op. Ze zal op me wachten tot ik thuis ben om samen nog een wijntje te drinken voordat we gaan slapen, niet wetende dat ik al een paar grote bellen naar binnen heb gewerkt en onverantwoord achter het stuur kruip. En ook dat ik helemaal niet naar kantoor ben gegaan. Aan beide kanten van mijn hoofd overvalt me opeens een drukkende, knellende pijn, alsof een ijzeren band veel te strak is aangetrokken. Leunend tegen de hoofdsteun van de stoel sluit ik mijn ogen. Het helpt niet, niet tegen de pijn, niet tegen mijn gemoedstoestand, en ook niet tegen mijn schuldgevoel. Om het leed te verzachten, besluit ik Liz te bellen. Ik zal haar zeggen dat ik onderweg ben, dat het later is geworden dan verwacht. Ze zal dat begrijpen, zoals ze meestal alles probeert te begrijpen. Als ik de telefoon heb geactiveerd, voel ik mijn hart hoog kloppen in mijn borst.

'Fijn dat je belt,' roept Liz, voordat ik nog maar een woord heb kunnen zeggen.

'Ik ben onderweg,' pers ik uit mijn keel, 'het is wat later geworden.'

'Geef niet, als het maar nut heeft gehad. Rij je wel voorzichtig, want je zal wel moe zijn.' Ik voel het bloed naar mijn kaken stijgen. Een mengeling van spijt, wanhoop en schaamte komt bij me naar boven. Natuurlijk ben ik moe, wil ik uitschreeuwen, ik ben helemaal kapot. Niet alleen in mijn kop maar ook in mijn lijf. Ik wil keihard roepen dat ik een ongelooflijke klootzak ben. Dat ik de hele avond bij een prostituee ben geweest die een surrogaat vrouw van me heeft gemaakt. Dat ik haar mijn grootste geheim heb toevertrouwd en me heb laten verleiden tot het drinken van te veel wijn. Dat ik haar heb vastgehouden, haar borsten heb gevoeld, haar geur geroken.

'Ben je daar nog?' vraagt Liz.

'Natuurlijk rij ik voorzichtig,' hoor ik mezelf prevelen.

Buitenveldert

Als ik de kamer binnenloop, zit Liz onderuitgezakt op de bank een boek te lezen. Ze kijkt op en lacht haar vertrouwde lachje.

‘Hoi schat,’ zegt ze, ‘kom lekker zitten.’ Ze trekt haar benen op en wijst naar de vrije plek naast haar voeten. Voordat ik doe wat ze vraagt geef ik haar, zoals ik altijd doe bij thuiskomst, een zoen op haar mond.

‘Ben je een beetje opgeschoten?’ vraagt ze. Tegelijkertijd kijkt ze me indringend aan. Het groen van haar ogen geeft bijna licht. Ik herken die uitdrukking. Zo kijkt ze ook altijd als ze zich zorgen maakt om een van de kinderen. Terwijl ik mijn woorden zorgvuldig probeer te kiezen, krijg ik het opeens broeierig warm. Ik trek mijn stropdas los en open de bovenste knoopjes van mijn overhemd. Vervolgens ga ik naast haar zitten, trek haar voeten op mijn schoot en streel ze, zoals ik vaker doe als we samen op de bank zitten.

‘Ik ben bijna door de achterstand heen,’ hoor ik mezelf weer liegen.

‘Heb je een taxi genomen?’ Mijn laatste woorden negerend, vuurt ze die vraag recht op me af. Onmiddellijk realiseer ik me dat ze het heeft geroken. Ik denk aan onze afspraak waarbij we elkaar hebben beloofd dat we nooit, maar dan ook nooit, met drank op achter het stuur zouden gaan zitten.

‘Hoezo een taxi?’ vraag ik quasi onbenullig.

‘Moet ik me zorgen maken?’ Ik zie een denkrimpel verschijnen.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Doelloos scrol ik met de afstandsbediening van de televisie langs de kanalen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Liz nog steeds naar me kijken. Het wordt druk in mijn hoofd. Twee stemmen nemen het tegen elkaar op.

‘Stop een keer met dat gelieg,’ roept de eerste. ‘Vertel haar de waarheid, zeg haar dat je bij een mevrouw was, een soort styliste waar je soms naartoe gaat om dameskleding te huren. Dat je die behoefte hebt om af en toe dameskleding te dragen, je vrouw te voelen. En vertel ook dat je bij die mevrouw een wijntje hebt gedronken.’

‘Maar hoe denk je dat ze zal reageren,’ gaat de tweede stem er tegenin. ‘Ze zal zich kapot schrikken, zich verraden voelen, van je walgen, denken dat je homo bent. Haar vertrouwen en eigenwaarde zullen een dreun krijgen. Dat mag je haar niet aandoen, nooit.’

‘Ik ben erg in je teleurgesteld, Max,’ hoor ik in de verte de stem van Liz. ‘Dat je een wijntje drinkt prima, maar dat je daarna in de auto stapt,

sorry hoor.’ Er ontsnapt me een diepe zucht. Ik gooi de afstandsbediening op tafel en draai mijn hoofd naar haar toe.

‘Het was maar één wijntje, hè,’ zeg ik, ‘Chris en ik hebben de dag even doorgesproken.’ Wat ben ik toch een huichelaar. Waarom zeg ik niet gewoon dat het stom van me was om in die auto te stappen en dat ik de volgende keer zeker een taxi zal nemen.

‘We hebben een afspraak,’ reageert Liz kortaf. Zonder op antwoord te wachten, springt ze op van de bank en loopt richting de slaapkamer. Getroffen door haar actie blijf ik nog even zitten. Ik had eerlijk moeten zijn, zeggen dat het stom van me was, dat ik er spijt van heb en het nooit meer zal gebeuren. Dat had ik tegen haar moeten zeggen. Dan was ze vast niet boos weggelopen. Morgen zal ik het goedmaken, mijn excuus aanbieden.

Nadat ik me heb opgefrist en mijn tanden gepoetst, kruip ik naast Liz in bed. Meestal schuift ze dicht tegen me aan, maar vanavond niet. Vanavond blijft ze liggen op haar zij met een opening van minstens zestig centimeter tussen ons. Starend in de duisternis komen, alsof er een geheugenkaart in mijn hoofd wordt geduwd, de beelden van de afgelopen uren in volle helderheid terug. Hoe gezellig het was bij Ilona, samen zittend aan de wijn. Haar heldere lach, de rust in mijn lijf. Het verdrietige verhaal over het misbruik door haar vader en haar ex-man. Hoe we afscheid namen, haar hoofd tegen mijn borst, mijn armen om haar heen, waarbij ik me er stiekem op betrapte dat ik het moeilijk vond haar los te laten.

Ook de leugens tegen Liz draaien als cirkels rond in mijn kop. Ik zie hoe ze zit op de bank, ontspannen met een boek in haar handen. Ze lacht naar me. Haar ogen laten zien dat ze blij is dat ik er ben. Ik had eerlijk tegen haar moeten zijn. We hebben nog nooit geheimen voor elkaar gehad. Maar het kan niet meer, ik ben te ver gegaan, helemaal weggedreven van de werkelijkheid, ze zal het niet begrijpen. Er is niets meer over van mijn eigenwaarde. Ik moet stoppen met dat gelieg en afscheid nemen van mijn alter ego. Dat moet verdomme toch kunnen.

De volgende ochtend word ik zwetend wakker met een bonkende koppijn. Ik realiseer me dat ik toch in slaap ben gesukkeld. De plek naast me is leeg. Ik kijk op mijn mobiel, het is half negen. Ik bedenk me geen haast te hebben. Vanmiddag alleen een bezoek aan een gedetineerde in

de penitentiaire inrichting in Heerhugowaard. De stilte in huis laat me weten dat Liz al naar de praktijk is. Ik gooi het dek van me af, stap uit bed en loop de badkamer in, waar ik als eerste twee paracetamol slik. Terwijl ik in de keuken het koffiezetapparaat zijn werk laat doen, wordt mijn aandacht getrokken naar een klein wit briefje dat op het aanrecht ligt.

Goedemorgen, lekker geslapen? Verse jus d'orange staat in de koelkast.

Eetlust heb ik niet, laat staan trek in jus d'orange. Met in mijn ene hand een beker koffie en in mijn andere het witte briefje loop ik naar de huiskamer, waar ik ga zitten aan de eettafel. Nogmaals laat ik mijn ogen glijden langs de tekst dat een topvrouw is het toernooi nooit lang boos, altijd zorgzaam, blijft niet hangen in negativiteit. Dat van gisteravond heeft ze waarschijnlijk alweer van zich afgeschud. Een foutje moet kunnen, is haar motto, daar leer je van. Dat zei ze ook altijd tegen de kinderen toen ze nog klein waren en ontoelaatbaar gedrag vertoonde.

Maar waarom kan ik nou niet blij zijn met dat briefje? Ik heb alle redenen om gelukkig te zijn, maar in mijn hoofd voelt het anders. Daar is het onrustig en donker. Ik laat het briefje op tafel vallen en kijk door het raam naar buiten, waar de regendruppels op het glas me nog neerslachtiger maken. Om de onrust in mijn hoofd te verdringen zet ik de televisie aan. Ik zie vaag het nieuws op NPO1. De laatste berichten interesseren me gewoonlijk uitermate, maar hoe goed de presentator ook zijn best doet, de informatie die hij met me wil delen komt niet bij me binnen.

P.I. Heerhugowaard

Mijn auto parkeer ik recht tegenover de ingang van de penitentiaire inrichting. Het bezoek aan de gedetineerde jonge man geeft me wat afleiding. Mijn vierentwintigjarige cliënt is veroordeeld voor het mishandelen van zijn vriendin, maar zoals hij zelf beweert, ging het om zelfverdediging. Hij heeft me gevraagd om bij de officier van justitie een verzoek in te dienen zijn straf om te zetten in een taakstraf. Mijn bezoek heeft als doel nogmaals zijn kant van het verhaal te horen. Ondanks alle beperkingen, die een verblijf in de gevangenis nou een-

maal met zich meebrengt, geeft hij de indruk een blij mens te zijn. Hij kan het goed vinden met de bewaarders, zegt hij, wat hem meerdere privileges oplevert, zoals schoonmaakdienst, gezamenlijk koken en de werkzaal. Geestig vertelt hij over zijn belevenis met een Marokkaanse medegevangene met wie hij zijn cel deelt. Dat hij zijn lach niet kan inhouden als die jongen een matje op de grond legt en op zijn knieën de meest vreemde teksten uitslaat tegen Allah, om vervolgens met zijn armen in de lucht buikspieroefeningen te gaan doen. Hoewel ik het een mooie gedachte vindt dat die Marokkaanse jongen, in de miserele omstandigheid van de gevangenis steun vindt bij zijn geloof, kan ik, door het puberale gedrag van de vierentwintigjarige, een klein lachje niet onderdrukken.

Als ik een half uur later door de gevangenisdeur weer naar buiten loop, voel ik me een stuk opgeknapt. Mijn hoofdpijn is gezakt en ondanks het nog steeds sombere weer, schijnt er in mijn hoofd weer een flauw lichtje. Waar zo'n bezoek al niet goed voor is. Terwijl ik richting de parkeerplaats loop, bel ik Liz. Ik wil haar stem horen en haar bedanken voor het briefje dat ze voor me heeft achtergelaten.

‘Dit is de voicemail van Liz Kat, spreek iets in na de piep.’

‘Hoi schat, met mij, niets bijzonders, ik wou even sorry zeggen voor gisteravond. Dat was heel dom van me, het zal nooit meer gebeuren. Kus.’ Teleurgesteld verbreek ik de verbinding en vervolg mijn weg naar de auto. Nog geen tien seconden later voel ik mijn mobiel trillen in mijn hand. Dat is Liz, zegt een stem in mijn hoofd. Gehaast schuif ik mijn vinger over het toestel om verbinding te maken.

‘Dat is snel,’ roep ik aangenaam verrast.

‘Ja, ik dacht, het was zo gezellig gisterenavond, misschien voor herhaling vatbaar.’ Stokstijf blijf ik staan. Verbijsterd staar ik naar het scherm, waar slechts één woord zichtbaar is. Vanuit mijn nek voel ik een beklemmende warmte omhoogstijgen. Voor me uitstarend gun ik mezelf de tijd om na te denken.

‘Hallo... ben je daar nog?’

‘Eh, nou ja,’ brabbel ik, ‘ik dacht eigenlijk iemand anders aan de lijn te hebben.’

‘Nee, hoor, je spreekt met de enige echte dame van de hulplijn.’ Haar schaterlach is bijna aanstekelijk. ‘Jij had het toch ook naar je zin gisteravond?’ praat ze verder als er een stilte valt.

‘Dat zal ik niet ontkennen,’ reageer ik kalmer dan ik me voel, ‘maar het lijkt me beter als we het bij gisteravond laten.’

‘Wat nou,’ roept weer die stem in mijn hoofd, ‘het lijkt je beter? Je moet zeggen dat het afgelopen is. Dat je er klaar mee bent, dat ze je niet meer moet bellen. Is dat nou zo moeilijk?’

‘Hoezo, erbij laten.’ De teleurstelling in Ilona’s stem is duidelijk hoorbaar. ‘We doen toch niets verkeerd? We drinken samen een wijntje, als twee vriendinnen, we hebben mooie gesprekken, wat is daar mis mee?’

‘Het is beter zo.’

‘Oké..., als jij dat vindt. Even goeie vriendinnen.’

‘Fijn dat je het begrijpt,’ zeg ik, ‘het allerbeste met je.’ Zonder verder op mijn woorden te reageren, verbreekt Ilona de verbinding. Ik vervolg mijn weg. Haar laatste woorden, even goeie vriendinnen, galmen nog na in mijn hoofd. Tegelijkertijd vraag ik me af of ze beledigd was, of teleurgesteld. Desondanks ontsnapt me een verlossende zucht. Dit moest zo zijn, bedenk ik, een punt gezet achter onze samenwerking. Want zo zie ik dat, het was gewoon een kwestie van vraag en aanbod. Nu ook nog een punt zetten achter dat kledinggedoe, weg ermee. Niet meer liegen tegen Liz. Die hele kwestie moet ik beschouwen als een kortstondige zwarte periode in mijn huwelijk, waar Liz gelukkig geen deelgenoot van is geweest. Tenslotte heb ik dat verlangen al meer dan veertig jaar kunnen onderdrukken.

Tevreden met dat voornemen bereik ik mijn auto. Ik ontgrendel het portier en gooi mijn aktentas op de achterbank. Daarna trek ik de klep van de kofferbak omhoog en pak de Hugo Boss onder het reservewiel vandaan. Kijkend naar de tas, weet ik dat deze beslissing de juiste is. Ik observeer het parkeerterrein. Geen vuilcontainer te zien. Opeens besef ik dat er bij de ingang van de P.I. een grote afvalbak staat. Met de tas in mijn hand loop ik terug naar het gebouw. Ik inspecteer de omgeving, maar geen enkele voetganger lijkt geïnteresseerd in een man die afval gooit in een ijzeren bak. De mensen zijn vooral gehaast om hun dierbaren zo snel mogelijk te kunnen bezoeken. Als ik zeker weet dat de kust veilig is, schuif ik de rits van de tas open en laat de kleding tussen mijn handen glijden. Ik ruik eraan. Een herkenbaar gevoel van opwindende stroomt weer in golven door mijn lijf. Gedachten, die weinig met vrije wil te maken hebben, dringen mijn hersenen binnen. Hoe kan ik nou afscheid nemen van iets dat me zo dierbaar is? Hoe doe ik dat in gods-

naam? Ik wil niets liever dan Roos in de prullenbak gooien. Weg ermee. Rust in mijn leven. Het rouwproces dat daarbij hoort, moet ik voor lief nemen. Gespannen trek ik de klep van de grijze afvalbak omhoog. Nog één keer kijk ik naar de dameskleding in mijn hand. Maar dan, terwijl ik staar naar die grote ijzeren bak, wordt mijn weerstand volledig onderuitgehaald door mijn zwakte. Alsof ik geen tijd te verliezen heb, duw ik de hele handel weer in mijn tas, rits hem dicht en haast me naar de auto. Met de geruststellende gedachten mezelf één avond per week een paar uurtjes ontspanning te gunnen, laat ik het project afvalbak achter me.

Buitenveldert

De andijvieschotel staat in de oven. Daar doe ik Liz een groot plezier mee. Andijvie met aardappelschijfjes, gehakt, eieren en als finishing touche, geraspte kaas. Zo maakte mijn moeder dat vroeger altijd.

Tijdens het koken denk ik terug aan de rit van de P.I. naar huis waar ik mezelf heb beloofd om iedere donderdagavond te genieten van mijn alter ego, Roos. Even tot mezelf komen. Ik heb daar helemaal niemand bij nodig, en ben ook niemand tot last. En wat doe ik nou verkeerd, niets toch zeker? Dit besluit geeft me rust, zowel in mijn hoofd als in mijn lijf. Fluitend dek ik de tafel. Vervolgens ontkurk ik een fles wijn en schenk alvast de glazen half vol. ‘Liz zal verrast zijn,’ zeg ik tegen mezelf. Als het belletje van de oven me laat weten dat het gerecht klaar is, hoor ik tegelijkertijd de gangdeur dicht slaan.

‘Wat ruikt het hier heerlijk.’ De vertrouwde stem van Liz doet me goed. ‘Waar heb ik dat aan te danken?’

‘Ik heb iets goed te maken,’ reageer ik.

‘We praten er niet meer over,’ zegt ze, ‘maar laat het een les zijn geweest.’

Alsof het voorval drank niet heeft plaatsgevonden, begroeten we elkaar met een zoen en zet ik de schotel op tafel. Liz ploft gelijk neer en neemt als eerste een slok van de wijn.

‘Heerlijk,’ zegt ze, ‘daar ben ik wel aan toe.’

We genieten beiden van de ovenschotel, maar het meest geniet ik van ons samenzijn.

‘Ik vind dat we dat erin moeten houden,’ zegt Liz, ‘één keer in de week ovenschotel à la Max.’

‘Daar proosten we op,’ lach ik en hef het glas.

‘Hoe was jouw dag?’ vraagt ze.

‘Wel goed.’ Ik vertel haar over mijn bezoek aan de jongeman in de gevangenis. Over zijn ervaring met die Marokkaanse atleet. Liz laat een flauw lachje zien, waarbij ik de indruk krijg dat ze mijn verhaal niet echt grappig vindt.

‘Je hebt een lief berichtje ingesproken,’ zegt ze ineens. ‘Dat heeft me goed gedaan.’ Ze laat haar ellebogen op tafel rusten en kijkt me aan. Het glas houdt ze geklemd tussen haar handen. Bij het zien van de ernstige blik in haar ogen besef ik dat er iets aan de hand is. Ik krijg het ineens broeierig warm. Zou ze iets weten? Misschien heeft een bekende mijn auto zien staan op de kade, of me zien lopen over de brug, of erger nog, door de bruine deur naar binnen zien gaan. Je weet natuurlijk nooit wie je pad kruist. Zelfs vrienden, van wie je denkt dat ze je vrienden zijn, vinden het heerlijk om te wroeten in het leven van een ander. Dat heb ik al eerder ervaren. Ik neem een paar flinke slokken van de wijn en vul automatisch het glas weer bij.

‘Vandaag,’ zegt Liz, terwijl ze een plooi laat zien tussen haar wenkbrauwen, ‘kreeg ik een troosteloze vrouw op bezoek. Haar man heeft een einde aan zijn leven gemaakt. Ze hadden vier kinderen, van wie de jongste is overleden aan een hersentumor.’

‘Allemachtig, wat heftig,’ reageer ik met een verlossende zucht.

‘Hij had een hele rits panty’s van zijn vrouw aan elkaar geknoopt en deze bevestigd aan een haak in het plafond op zolder. Toen ze thuiskwam, hoorde ze boven de hond piepen. Dat vond ze vreemd, want die hond kwam nooit boven. Voor de zekerheid ging ze maar even kijken, en daar hing hij. Ze was te laat.’

‘Afgrijselijk,’ zeg ik.

‘Verschrikkelijk, ja, maar dat is nog niet alles,’ gaat Liz door met haar verhaal, ‘die vrouw heeft altijd gedacht dat haar man het verdriet van hun overleden kind niet kon verwerken, maar wat gebeurde er enkele maanden na zijn dood?’

‘Geen idee.’

‘Op een dag ging ze met zijn auto naar een autowasstraat, waar ze ook de vloermatjes eens goed uitklopte. En wat denk je?’ Ik schud ontkennend mijn hoofd.

‘Onder een van die matjes vond ze een roodgelakte nepnagel. Die vrouw was helemaal in shock, want nog zij, of één van haar dochters

dragen kunstnagels. Dus de rest kun je wel raden.’

‘Wat zou ik moeten raden?’ vraag ik zo onbenullig mogelijk. Tegelijkertijd neem ik een hap van de andijvieschotel. In mijn hoofd begint het te waaien. Een stroom van gedachten leidt me rechtstreeks naar mijn laatste bezoek aan Ilona. Hoe ze de nepnagels, precies in volgorde van duim naar pink, netjes naast elkaar had gelegd, en vervolgens een klein drupje lijm op mijn eigen nagels liet vallen. ‘Niet te veel,’ zei ze, ‘dan krijg je ze er niet meer af.’

We moesten allebei lachen. Gelukkig heb ik ze aan het einde van de avond weer netjes bij haar achtergelaten. Maar stel je voor...

‘Wat ben je toch onnozel,’ reageert Liz, ‘die vrouw denkt natuurlijk dat haar man een ander had. Hoe komt die nagel anders in zijn auto?’ Ze kijkt me aan, afwachting, haar wenkbrauwen omhooggetrokken. Er valt een stilte. Ik voel dat Liz nog steeds naar me kijkt, alsof ze wacht op een reactie. Met mijn vork schraap ik het laatste restje eten bij elkaar. Ik realiseer me opeens dat dit een prachtige gelegenheid is om over het onderwerp door te praten. Heel droogjes zou ik kunnen zeggen dat die nagel ook een andere betekenis kan hebben. Ik zou kunnen verzinnen dat ik iemand ken, een cliënt bijvoorbeeld, die er plezier in heeft om soms vrouwenkleding te dragen, en dat daar wellicht ook kunstnagels bij horen.

‘Mannen komen echt van Mars,’ doorbreekt Liz mijn gedachtegang.

China Town

In de Amsterdamse Van Woustraat bestel ik Tjap Tjoy inktvis en een glas rode wijn. Eén wijntje moet kunnen, heb ik met mezelf afgesproken. Ik heb er een gewoonte van gemaakt om op de dansavond van Liz een hapje te gaan eten bij China Town. Ik zit aan een tafeltje bij het raam, zodat ik naar buiten kan kijken. De diversiteit aan mensen die voorbijlopen vind ik interessant en het geeft me ook wat afleiding. Het is nog vroeg in de avond, daar zorg ik altijd voor. Ik ben dan een van de weinige gasten in het restaurant. Dat vind ik prettig. Dan word ik snel bediend en ben ik ook snel weer weg. Want de gedachten aan mijn Hugo Boss, die nog steeds trouw onder het reservewiel van mijn auto op me ligt te wachten, blijven me voortdurend bezighouden.

Het vooruitzicht mijn mannenjuk af te gooien en te vervangen door mijn dameskleding geeft me rust. Ik heb zelfs online bij een speciaalzaak twee zwarte panty's in XXL gekocht. Dat heeft Ilona een keer gezegd, 'XXL heb je nodig.' En ik moet zeggen, de maat is perfect. Regelmatig dringt ze nog steeds mijn hersenen binnen. Dan verlang ik naar dat TL-verlichte kamertje, naar haar vakkundige handen, haar vrolijke lach en haar hese stem. Maar het meest hunker ik naar de gespiegelde weergave van die lange blonde dame met rode lippen. Als die gedachten bij me opkomen, dan dwing ik mezelf te denken aan Liz en de kinderen. Hoe gelukkig ik ben met mijn prachtige, lieve vrouw en zo'n mooi gezin.

De ober brengt de wijn. Ik bedank de man met een knikje en neem een slok van het rode vocht. Het smaakt me goed. Terwijl ik wacht op de maaltijd, kijk ik naar buiten. Het is druk op straat. Snelwandelaars, voetgangers, fietsers, scooterrijders, automobilisten, ze lijken allemaal haast te hebben. Ook de trambestuurder doet klingelend mee in de verkeersgekte. Mijn blik blijft hangen bij een zonderling aan de overkant van de straat. Hij zit voorovergebogen tegen een stenen muur, met als achtergrond een zwart-witte graffiti- tekening, waarvan ik de betekenis niet kan thuisbrengen. Een wollen muts hangt laag over zijn oren. Onder zijn donkere veel te grote jas omarmt hij zijn opgetrokken benen. Tussen zijn lippen hangt een sigaretje en voor zijn voeten ligt een omgekeerd hoedje, althans, daar lijkt het op. De troosteloze man zit naast een winkelwagentje dat gevuld is met een opgerolde deken, een stapel kranten, een blauw geruit kussentje en minstens een tiental plastic tasjes ogenschijnlijk gevuld met lege flessen en kleding. Het meest opvallend zijn de roodgekleurde kerstslingers bevestigd aan zijkant van de winkelwagen. Net als de eenzame staat ook de kar er verloren bij. Dit is toch afschuwelijk, schiet het door mijn hoofd. Die man heeft waarschijnlijk een half jaar geleden kerst gevierd, in zijn eentje, ergens in een park, zittend op een houten bankje, waarna hij later op een grasveldje zijn deken heeft uitgerold voor de nacht. Hoe is die man in godsnaam verzeild geraakt in zo'n situatie? Wellicht heeft hij verschrikkelijke dingen meegemaakt. Misschien het verlies van een dierbare, of een liefdeloze jeugd, mishandeld, misbruikt. Het zou allemaal kunnen. Met die gedachten blijf ik kijken naar het treurige decor aan de overkant van de straat. Het valt me op dat iedereen de man passeert zonder hem een blik waardig te gunnen. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is

dat iemand daar op straat zit met als enig bezit een ingerichte winkelwagen. Terwijl ik me voorneem om na het nuttigen van de tjap tjoy een praatje te gaan maken met de man, en hem een royale donatie te schenken, zie ik een vrouw aan komen lopen. Ze is klein van stuk. Wat me als eerste opvalt zijn haar hooggehakte zwarte pumps, die ze draagt onder een eveneens zwarte pantalon. Haar lange donkere haar valt golvend over de kraag van haar beige mantel. Bij de dakloze houdt ze haar pas in. Ze gaat voor hem staan, buigt zich voorover waarbij het lijkt alsof ze iets gooit in de omgekeerde hoed. De man kijkt omhoog. Ik zie hoe hij iets tegen haar zegt. Gelukkig zijn er ook nog aardige mensen, realiseer ik me.

'Eet smakelijk,' zegt de ober terwijl hij het bestelde gerecht voor me neerzet. Ik bedank hem en bestel nog een glas wijn. Voorlopig hoeft ik toch nog niet in de auto te stappen. Ik weet dat één glas wijn anderhalf uur in je bloed blijft, dus twee wijntjes zijn absoluut geen probleem. En daarbij, het zijn maar kleine glaasjes.

Hoewel het eten me smaakt, kan ik er niet echt van genieten. Dat komt vermoedelijk door het verlangen naar mijn Hugo Boss. Maar het kan ook te maken hebben met de man aan de overkant, die van de gunsten van anderen moet leven. Automatisch kijk ik opzij en zie, dat zowel de kansarme man, als de boodschappenkar zijn verdwenen. Terwijl ik me bedenk om de volgende keer meteen naar de man toe te lopen en hem aan te spreken, wenk ik de ober om naar de rekening te vragen. Al snel komt hij aangelopen. Tegelijkertijd zie ik hem knikken naar de ingang van het restaurant. Onbewust volg ik zijn blik. Tot mijn verbazing staat daar de donkerharige vrouw op naaldhakken, die eerder de behoeftige iets toebedeelde. Ze staat met haar rug naar me toe. Haar beige mantel geeft ze aan een medewerker. Niet langer geïnteresseerd in het tafereel, bestudeer ik de rekening die op het schoteltje voor me ligt. Ik haal het gewenste bedrag uit mijn portefeuille en leg er ook een extraatje bij voor de bediening. De ober bedankt me buitensporig beleefd en groet me met de woorden, 'graag tot ziens.' Ik kijk op mijn horloge, het is bij zevenen. Ik schuif de stoel naar achteren en sta op. Voordat ik naar de garderobe loop om mijn jas te pakken, staat de donkerharige vrouw opeens voor me. Ze kijkt me aan, haar hoofd een beetje schuin. Ik herken haar onmiddellijk aan de kleur van haar ogen en haar rode volle lippen. Haar verschijning veroorzaakt een ongewone tinteling in mijn lijf. Verbijsterd ontwijk ik haar blik en kijk door het raam naar de graffiti tekening.

‘Dag vreemdeling,’ zegt ze zachtjes. ‘Zullen we er even bij gaan zitten?’ Ik zie dat ze plaatsneemt aan de tafel waar ik net de laatste slok wijn in mijn keelgat heb gegoten. Ik wil weglopen, zeggen dat het klaar is, dat ze me niet meer moet lastigvallen, maar mijn tong voelt aan als schuurpapier. Ik schraap mijn keel en doe wat ze vraagt. Al snel komt de ober terug om een bestelling op te nemen.

‘Voor mij een Chardonnay,’ hoor ik haar zeggen.

‘Voor mij water.’ De ober loopt weer weg. De zachte achtergrondmuziek en het tikken van haar roodgelakte nagels op de kleine vierkante tafel doorbreken de oorverdovende stilte. Mijn blik blijft weer hangen bij de zwart-witte illustratie tegen de muur aan de overkant van de straat. De ober brengt de drankjes. Ik knik automatisch, zet het glas aan mijn mond en neem een paar flinke slokken. Zijdelings zie ik dat de vrouw hetzelfde doet.

‘Ik begrijp dat dit verwarrend voor je is,’ zegt ze opeens. ‘Ik overval je een beetje.’

‘Een beetje?’ Voor het eerst die avond kijk ik haar echt aan. Haar grote, vragende blauwe ogen maken me zwak. Ik zie dat ze zich, net als ik, niet op haar gemak voelt.

‘Ik wist echt niet dat ik je hier zou treffen,’ zegt ze schuld bewust, ‘maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om je te negeren.’ Zuchtend draai ik mijn hoofd weer naar het raam.

‘Zakelijk,’ praat ze verder tegen de zijkant van mijn hoofd, ‘draag ik altijd een pruik. Dat doe ik niet alleen voor mijn eigen privacy, maar ook voor die van mijn klanten.’

‘Maar wat doe je nu dan... hier, bij mij?’ vraag ik.

‘Jij bent geen klant,’ zegt ze, ‘jij bent een bijzondere vriend.’ Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze me observeert, alsof ze mijn gevoelens probeert te traceren. ‘Het kan toch geen toeval zijn dat we elkaar hier treffen?’

‘Dat je mij hier treft, bedoel je.’

‘Ik mis je.’ Ze fluistert het bijna. ‘Ik mis Roos. Ik heb trouwens een mooie BH voor haar gekocht.’

Ze heeft me precies waar ze me hebben wil. Ik heb totaal geen grip meer op de situatie. Mijn hersenen geven steeds meer seintjes naar mijn onderbuik.

‘Mis jij haar ook niet?’ vraagt ze.

Wat is dat nou voor een klote vraag, schreeuwt het in mijn kop.

‘Hebben die uurtjes samen dan helemaal niets voor je betekend?’

Verward kijk ik in de weerspiegeling van het raam, waar ik zie hoe haar ogen contact met me zoeken.

‘Laat ik me even opnieuw aan je voorstellen,’ praat ze verder als een reactie uitblijft, ‘maar ik wil dan wel dat je naar me kijkt.’ Ze laat een hand rusten op mijn arm. Ik protesteer niet langer, want ik wil dit net zo graag als zij. Me overgeven aan een droom die zich volledig buiten mezelf afspeelt, waarbij ik slechts toeschouwer ben.

‘Voor vrienden heet ik Marcella.’ Onze blikken kruisen elkaar. ‘Dat is de naam die ik bij mijn geboorte heb meegekregen.’

‘Oké.’ Iets zinniger komt er niet uit mijn keel. De rest van het water giet ik in één keer achterover. De gedachten aan de BH probeer weg te drukken.

‘En welke naam stond er op jouw geboortekaartje?’ Ik trek mijn hand onder haar arm vandaan, buig mijn hoofd naar voren en druk mijn vingers tegen elkaar. Opeens denk ik aan Liz, die erop vertrouwt dat ik aan het werk ben. Als ze straks thuis is van de dansschool, gaat ze me bellen. Ze zal me vragen bij wie en wat ik heb gegeten. Ze zal zeggen dat ik het niet te laat moet maken, dat ze van me houdt en op me zal wachten.

‘Ik moet gaan,’ dwing ik mezelf te zeggen. Over de rand van haar glas kijkt ze me aan. Ik schuif mijn stoel naar achteren en laat een briefje van tien op tafel vallen voor de consumpties.

‘Tot ziens,’ roept ze me na als ik het restaurant uitloop. Strak voor me uitkijkend loop ik langs het grote etalageraam van China Town richting de Dusartstraat. Meer dan ooit hunker ik naar de vrouw die ik de naam Roos heb gegeven.

Kat & Groenveld

Aan de openstaande deur van zijn cliëntenkamer, zie ik dat Chris al naar huis is. Daar ben ik blij om. Eigenlijk had ik ook niet anders verwacht, want mocht het nodig zijn, werkt Chris 's avonds het liefst vanuit huis.

Binnen tien minuten sta ik in mijn rok en blouse voor de spiegel in de toiletruimte. Kijkend naar mezelf, overvalt me plotseling een gevoel van gêne. Ik ervaar geen enkele affectie voor de persoon die me aanstaart. Niets, maar dan ook niets, kan tippen aan het vrouwbeeld dat ik eerder

zag in de TL-verlichte kamer. Ik kijk nu naar het portret van een smake-loze travestiet met knalrode lippen en donkere baardstoppels. Een persi-flage van iemand die nog niet in de buurt komt van het vrouwelijke. De woorden van de vrouw met de donkere bos haar galmen na in mijn kop. Een vrouw die zegt me te missen, Roos mist, en me vraagt of ik haar ook mis. Een vrouw die ineens Marcella heet en die naam alleen deelt met vrienden. 'En daar hoor jij ook bij,' zei ze. En waarom ook niet? Waarom zou ik niet bevriend kunnen zijn met een vrouw die toevallig ook make-overs geeft aan mannen zoals ik? Want dat zei ze ooit, je bent de eerste en de laatste niet die een jurk wil dragen. Ik sluit me af van de spiegel en ga in rok en blouse zitten achter mijn MacBook, waar ik voorbereidingen tref voor de volgende dag. Tegen half elf geef ik het op. Ik klap mijn MacBook dicht, neem afscheid van Roos en verlaat, onberispelijk als mijnheer de advocaat, het pand.

Buitenveldert

Liz ligt dicht tegen me aan, zoals ze altijd doet als ze zin heeft in een vrijpartij. Haar arm heeft ze om mijn middel geslagen, haar warme hand streelt zachtjes mijn buik. De zachte stof van haar zijden negligé voel ik strijken tegen de onderkant van mijn rug. Het prikkelt mijn zin in seks. Ik draai me naar haar toe. Als ze zich probeert uit te kleden, vraag ik haar de nachtjapon aan te houden.

'Vind je dat spannend?' fluistert ze. 'Ja,' antwoord ik. Wat kan ik anders zeggen. Ik kan moeilijk zeggen dat ik in mijn fantasie zelf dat ponnetje draag, dat die gedachte me opwindt en dat ik het liefst met haar wil vrijen als vrouw. Ze zal het niet begrijpen.

Na onze vrijpartij, waarbij ik mijn uiterste best heb gedaan om ook Liz te plezieren, vallen we in elkaars armen in slaap. De volgende ochtend gaat alles op de automatische piloot. Ik sta op, neem een douche, kleed me aan en kijk naar het nieuws op de televisie. Vervolgens schuif ik aan bij Liz, die alles al klaar heeft staan voor het ontbijt.

'Het was fijn gisteravond,' zegt ze. Het ontgaat me niet dat haar mondhoeken omhoog krullen.

'Vond ik ook,' reageer ik met een geforceerde grijns.

'Het is lang geleden dat je me hebt gevraagd mijn nachtjapon aan te houden.' In haar ogen verschijnt een ondeugende vonkeling.

'Ik vond het spannend en sexy,' zeg ik naar waarheid, 'wellicht de penopauze.' Hoe kom ik erop.

'Jij de penopauze, ik de menopauze, dat houden we erin.' We moeten allebei lachen. 'Maar ik moet gaan, schat,' roept ze er achteraan, 'ik ben al aan de late kant.' Liz staat op, begroet me met een warme kus en laat me achter met de restanten van het ontbijt. Ik blijf nog even zitten. Vanaf de dertiende etage staar ik door het raam naar buiten en kijk naar de zon, die zich af en toe laat zien tussen het wolkendek. Met gêne denk ik terug aan onze vrijpartij, waarbij ik het gevoel krijg vreemd te zijn gegaan. Mijn gedachten waren niet bij Liz, maar bij het nachthemdje dat ze droeg, hoe ziek is dat? Gelukkig kon ze erom lachen. 'Dat houden we erin,' zei ze. Maar stel, dat ik op den duur geen seksuele spanning meer voel, omdat niet *ik* maar zij dat ponnetje draagt. Wat dan? Kan ik dat tegen haar zeggen? Gewoon tijdens onze vrijpartij, zogenaamd als een lesbisch stel vrijen. Misschien vindt ze dat ook wel spannend. Ilona zou daar geen enkele moeite mee hebben, maar dat hoort natuurlijk bij haar vak. Verdomme, waarom denk ik nou weer aan haar. Die vrouw moet ik uit mijn kop zetten, uit mijn leven bannen.

Ik ruim de tafel af en bekijk via mijn mobiel de dagagenda. Dat wordt geen vroegertje, zie ik. Maar dat is alleen maar goed. Even bezig zijn met de problemen van anderen, mijn ratelende brein tot rust brengen. Het wordt vanzelf weer donderdag. Ik blaas een diepe zucht weg, schakel de televisie uit en laat me via de lift naar de inpandige parkeergarage brengen.

Als ik de garage uit rij, dringen de gedachten aan de Ruysdaelkade zich weer aan me op. Ik vraag me af hoe ik dat gebied het beste kan vermijden. Het is natuurlijk mogelijk om via de binnenstad te gaan, maar dat kost me minstens een kwartier extra. Ik kies toch voor de snelste route en neem me voor recht vooruit te blijven kijken. Ik doe net alsof die dame op de eerste etage nooit heeft bestaan.

Als ik halverwege de kade rijdt, begint het weer druk te worden in mijn hoofd. In de verte zie ik stoplichten waarvan ik hoop dat ze op groen blijven staan. 'Als ik *daar* voorbij ben,' mompel ik tegen mezelf, 'heb ik het ergste gehad. Gewoon rechtdoor rijden, niet opzij kijken. Dat moet verdomme toch lukken.' Ik trap het gaspedaal wat dieper in, maar op het laatste moment zie ik dat een automobilist voor me plotse-ling remt voor een overstekende fietser. Op het nippertje weet ik mijn

auto tot stilstand te brengen. Ik zie de man voor me uit zijn auto stappen, zijn bumper bekijken en iets roepen naar de fietser die hem totaal negeert. Tegelijkertijd zie ik vanuit mijn ooghoek de roodverlichte ramen. Onmiddellijk gaan twee personages in mijn hoofd een dialoog aan met elkaar.

‘Voor je uitkijken,’ zegt de een, ‘gewoon doorrijden, focussen op de weg.’

‘Maar wat maakt het nou uit,’ reageert de ander, ‘waarom zou je niet mogen kijken? Zo erg is dat toch niet en daarbij, je hebt het daar fijn gehad, je bent altijd met respect behandeld.’

De woorden van de laatste stem stellen me gerust. Ik draai mijn hoofd opzij en werp een blik op de eerste etage aan de andere kant van het water. In een flits zie ik dat de kruk van Ilona leeg is. Om beter zicht te krijgen, pak ik snel de verrekijker uit het dashboardkastje en stel deze op scherp. Op hetzelfde moment laat een achteropkomende automobilist toeterend van zich horen. ‘Ja, ja,’ roep ik tegen mezelf en gooi beschaamd de kijker op de bijrijdersstoel. Verontschuldiging steek ik mijn hand in de lucht en geef gas.

Schiphol

Het is maandagmiddag. De koffer van Liz schuif ik in de achterbak van de auto. Ik heb vrij genomen vanmiddag om haar naar Schiphol te brengen. Voor het derde jaar gaat ze samen met haar vriendin Hanneke een weekje naar een Yoga Retreat in het kleinschalige, sfeervolle, Emel Pension in Turkije. Ze kiezen altijd voor de laatste week van mei. De temperatuur is dan net lekker, vindt Liz, niet te heet en niet te koud. Onderweg halen we Hanneke nog even op. Als er geen vertraging is, zal het vliegtuig om kwart over zeven de lucht in gaan. Tegen half vijf zet ik de dames met hun bagage af bij vertrekhal 3. Ik krijg onmiddellijk de indruk dat ze niet de enige vakantiegangers zijn. Er rest me dan ook geen andere keuze dan mijn auto dubbel te parkeren. Ik geef Liz een afscheidsgroet, wens beiden een fijne vakantie en wacht tot ze achter de draaideur zijn verdwenen. Opgelucht, met het vooruitzicht om acht dagen helemaal voor mezelf te hebben, rijd ik naar de snelweg, waar ik de schipholgekte achter me laat, richting mijn appartement op de dertiende etage.

Buitenveldert

Gehuld in mijn damesoutfit voel ik de rust in mijn lijf geleidelijk terugkeren. In kijk niet meer in de spiegel. Ik heb me vorgenommen alleen nog naar mezelf te kijken als het plaatje compleet is. Ik zit *ladylike* op de bank met mijn benen over elkaar geslagen, iets dat Ilona me heeft geleerd, ‘altijd je benen netjes over elkaar,’ zei ze. Ik geniet van een glas Remy Martin dat ik tussen twee vingers laat walsen langs mijn handpalm. De warmte van de drank verspreidt zich langzaam via mijn slokdarm door mijn lichaam. Vanuit de geluidsboxen klinkt de rustgevende stem van Willy Nelson met de songtekst, ‘*Seven Spanish Angels*,’ het lievelingsnummer van Liz. Ik moet meteen aan haar denken, aan het enthousiasme waarmee ze haar koffer pakte. Hoe ze verschillende setjes kleding netjes had uitgestald op bed, waar vooral haar lingerie en nachthemdjes mijn aandacht trokken. Daarbij moest ik gelijk aan Ilona denken, die me bij onze ontmoeting in China Town en passant liet weten een BH voor me te hebben gekocht. Een gegeven dat nog steeds door mijn kop maalt.

‘Ik heb het echt weer even nodig,’ had Liz gezegd. ‘Heerlijk een weekje onder de zon genieten tussen de olijfbomen. Helemaal tot rust komen en volgens mij,’ voegde ze eraan toe, ‘kan jij dat ook wel gebruiken.’ Beelden van een week eerder trekken aan me voorbij;

We zaten een beetje ongemakkelijk tegenover elkaar aan de ontbijttafel. De avond ervoor had Liz duidelijk zin een vrijpartij. Ze deed dan ook haar uiterste best om ook mij in de stemming te brengen.

‘Ik hou mijn nachthemdje wel aan,’ zei ze giebelend, ‘dat vind je toch spannend?’ Maar, zoals dat al eerder het geval was, bleef de seksuele opwinding van mijn kant uit. Teleurgesteld draaide Liz zich van me af en vielen we rug aan rug in slaap.

‘Ik maak me zorgen,’ zei Liz de volgende ochtend, ‘ik ben bang dat ik je kwijtraak, je zondert je steeds vaker af.’ Ze keek me aan, haar groene ogen glansden verdrietig. ‘Is er misschien iemand anders?’ vroeg ze. Haar lippen waren nauwelijks van elkaar. Ik moest even slikken voordat ik kon antwoorden. De verleiding was groot om mijn geheim met haar te delen, te bekennen dat er inderdaad een andere vrouw is. Een vrouw die diep in mij dominant aanwezig is, een vrouw waar ik geen grip op heb, die niet is uit te bannen, die de regie van mijn leven compleet heeft overgenomen. Ik zou haar willen smeken om dat te begrijpen en te accepteren.

'Natuurlijk is er niemand anders,' zei ik en trok haar hand naar me toe. 'Hoe kun je dat nou denken? Je bent de liefde van mijn leven, altijd geweest. Maar ik ben de laatste tijd niet helemaal mezelf. Ik ben moe. Als ik naar bed ga ben ik moe, als ik opsta ben ik moe. Eigenlijk ben ik de laatste maanden altijd moe. Zelfs de lust om met je te vrijen ontbreekt me.' Ieder woord dat ik uitsprak, meende ik oprecht. Toch voelde ik een stekende pijn in mijn borstkas.

'Volgens mij heb je een burn-out,' reageerde Liz, zichtbaar opgelucht. 'Die klachten zijn zo herkenbaar vanuit mijn praktijk. Lusteloosheid, moe zijn, in jezelf gekeerd, geen zin in seks. Dat wijst allemaal op een burn-out. Je moet meer rust nemen. Als ik terug ben uit Turkije, trekken we er samen een paar weken op uit. We pakken de auto en rijden rechtstreeks naar Frankrijk. Heerlijk naar de boot. Hoe klinkt dat?' riep ze hoopvol.

'Goed plan, mevrouw de psycholoog,' grapte ik geforceerd, waarbij ik een huichelachtig lachje toonde.

De ringtone van mijn mobiel brengt me terug naar de realiteit. Het is Liz. 'Ben je al thuis?' vraagt ze.

'Ja, al een tijdje.'

'Ik wilde je stem nog even horen voordat we de lucht in gaan.'

'Dat is aardig,' reageer ik, 'goeie reis.'

'Tot volgende week, love you.'

'Tot volgende week,' herhaal ik.

Mijn hoofd laat ik achterovervallen tegen de leuning van de bank. Met moeite slik ik een brok weg die is blijven hangen in mijn keel. Of het nou komt door de stem van Liz of door de muziek van Willy Nelson, ik voel me opeens ontzettend eenzaam in mijn vrouw-zijn.

Ik vul mijn glas nog een keer bij en wat ik niet hoor te doen, doe ik toch. Ik sla het kostbare vocht in één keer achterover en neem er vervolgens nog een en nog een. Terwijl ik de alcohol voel branden in mijn slokdarm, dringt het beeld van Ilona zich weer aan me op. Ze heeft zich bij China Town dan wel voorgesteld als Marcella, maar voor mij blijft ze Ilona. Een zakenvrouw die make-overs doet bij mannen zoals ik. Niets mis mee. Gewoon een functioneel gebeuren. Ilona als gastvrouw en ik als klant, die haar betaalt om voor enkele uren te verdwijnen in mijn eigen wereld. Beter dan hier in mijn eentje te zitten op de bank als een halfbakken individu. Ik zou haar natuurlijk kunnen bellen, zeggen dat ik langs wil komen voor een avondje Roos en tegelijkertijd de BH mee-

nemen die ze voor me heeft gekocht. Dat is toch niet zo gek? Die BH ligt er al een paar weken. Dat moet ik mezelf gunnen, één avond in de week een complete make-over bij Ilona. Waarschijnlijk zal ik van zo'n sessie weer helemaal tot rust komen. De gedachten alleen al geeft me een gigantische boost. En vanavond heb ik alle tijd. Liz zal voorlopig niets meer van zich laten horen, zij hangt in de lucht.

Ik veer overeind, pak mijn mobiel van de salontafel, scrol door het menu en selecteer de naam *Reclame*.

'Hé..., Roos.' De stem van Ilona klinkt blij verrast. 'Dat is lang geleden. Ik had de hoop al opgegeven. Ik dacht echt, als die knapperd niets meer van zich laat horen, ga ik hem zoeken. Grapje hoor,' roept ze er snel achteraan. 'Maar hoe gaat het met je? Wil je langskomen?' Luisterend naar de warme stem van Ilona, bekruipt me opeens een opgewonden spanning.

'Eigenlijk wel, ja,' zeg ik met een stem die ik niet herken van mezelf. 'Vanavond, als dat schikt.'

'Maar natuurlijk, voor jou altijd. Dat weet je toch. Uurtje of negen, of is dat te laat?'

'Ik heb alle tijd, mijn vrouw is een weekje weg.' Verdomme, waarom zeg ik dat nou? Wat ben ik toch een sukkel, dat gaat haar helemaal niets aan.

'Ohh, als de kat van huis is,' grinnikt Ilona. 'Maar de afspraak staat. We gaan er weer een gezellige avond van maken.'

Nadat ik de verbinding heb verbroken, denk ik terug aan de woorden van Ilona. Wat zou ze bedoeld hebben met de opmerking, *als de kat van huis is*. Was dat gewoon een grapje, of heeft ze misschien in een flits mijn naam gezien op dat visitekaartje? Ik ga uit van het eerste. Ik kan overal wel een probleem van maken, bedenk ik me. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd. Tegelijkertijd denk ik aan Liz. Ondanks mijn blijdschap dat het vanavond weer gaat gebeuren, overvalt me ineens een explosieve golf van emoties. Een waterval van tranen voel ik drupsgewijs langs mijn wangen stromen. Ik schrijf het toe aan de drank. Ik ervaar opnieuw een intens verlangen om mijn grote geheim met Liz te delen. Geen leugens meer. Maar zal ze het begrijpen? Of maak ik haar doodongelukkig? En de kinderen, ze zal het met ze gaan bespreken. Hoe zal Sofia reageren, mijn altijd vrolijke meisje, verliefd op Tom, haar eerste serieuze vriendje. Waarschijnlijk stel ik haar teleur. En dan Julian, die net als ik advocaat

wil worden, die tegen me opkijkt, me op een voetstuk heeft geplaatst. Hij zal van me kotsen en me nooit meer willen zien. Dat mag ik niet laten gebeuren.

De kade

Zet me hier maar af, wijs ik naar het café op de hoek van de kade. De taxichauffeur doet wat ik vraag. Realiserend dat de Remy Martin er hoogstwaarschijnlijk voor heeft gezorgd dat mijn alcoholpromillage minstens 1.9 is, heb ik besloten een taxi te nemen. Stel je voor dat ik aangehouden word, dat zal je altijd zien. Bovendien, ik wil mijn afspraak met Liz nakomen.

Ik betaal de chauffeur, stap uit de auto en loop de brug over richting de voor mij bekende bruine deur. Mijn Hugo Boss, waarin ik tijdens het wachten op de taxi mijn dameskleding heb gestopt, hangt kruislings over mijn schouder. Ook nu staat de deur weer op een kier.

Deze keer staat Ilona niet in de deuropening, maar boven aan de trap op me te wachten. Als ik de laatste tree heb beklommen, slaat ze spontaan haar armen om mijn hals en drukt me dicht tegen zich aan.

‘Hallo knapperd,’ zegt ze. Haar mond raakt bijna mijn oor. Ik ruik weer haar bijzondere geur en voel hoe zacht en warm haar lichaam is. De kracht om haar van me af te duwen ontbreekt me. Sterker nog, ik laat mijn handen zelfs rusten op haar heupen. Opeens, alsof ze schrikt van haar vurige actie, laat ze me weer los. Ik doe hetzelfde.

‘Sorry,’ fluistert ze, ‘ik ben een beetje overenthousiast.’

‘Geeft niet,’ reageer ik welgemeend. Tegelijkertijd rijk ik haar de tweehonderd euro aan die ik uit voorzorg in mijn jaszak heb gestopt.

‘Nee toch zeker,’ hoor ik haar zeggen. ‘Stop die maar weer in je zak. We zijn vrienden, hè.’

‘Ik wil het zo,’ antwoord ik. Want één ding heb ik me voorgenomen, dit moet een zakelijke transactie blijven. Net als bij mijn cliënten, ik los een probleem voor ze op en zij betalen mij.

‘Ik heb je gemist,’ negeert ze mijn woorden en de briefjes in mijn hand, ‘ik heb Roos gemist.’ In haar stem bespeur ik een vleugje emotie. Ik geef haar een troostende kus op haar wang, zoals ik dat ook bij mijn dochter zou doen. Het geld stop ik aarzeland weer terug in de zak van mijn jas.

‘Kom verder,’ zegt ze. Weer helemaal terug in haar rol als gastvrouw, zet ze een stap opzij. ‘Loop meteen maar door naar de behandelkamer.’ We moeten allebei lachen om haar uitspraak.

Drie kwartier later kijk ik naar mijn spiegelbeeld. Het is precies zoals ik me had voorgesteld. Daar staat een gelukkige vrouw, voor het eerst in een BH, die is gevuld met proppen watten. Haar ogen stralen, ze glimlacht naar me. Ik weet het nu zeker, dit is wat ik nodig heb. In ieder geval eens per week.

‘Je bent mooi,’ zegt Ilona, ‘alleen nog schoenen, dan is het plaatje compleet. Wat is je schoenmaat?’

‘Zesenveertig.’

‘Geen probleem, dan moet je bij Stravers zijn, die zit op de Overtoom. Daar verkopen ze damesschoenen tot en met maat zesenveertig, ook online. Maar kom op,’ knikt ze richting haar boudoir, ‘de wijn staat te verschrallen.’

Met de naam Stravers nog in mijn gedachten loop ik achter haar aan. We proosten op de avond. ‘Op ons,’ zegt Ilona. Haar ogen geven een signaal dat lijkt te zeggen, het wordt een spannende avond. We gaan allebei zitten, zij op de hak, ik in de stoel. Haar ene been schuift ze over de andere waarbij een jarretel zichtbaar wordt. Ik neem een flinke slok wijn.

‘Op vanavond,’ reageer ik en zoek contact met het Mariabeeld. Haar glimlach doet me goed. Alsof ze zeggen wil, geniet van de avond, je doet niets verkeerd.

‘Nog even bijschenken?’ vraagt Ilona de stilte doorbrekend. Ze springt overeind, pakt de fles van het kastje en komt voor me staan. ‘Nog eentje kan geen kwaad,’ voegt ze eraan toe, niet wetende dat ik me straks weer veilig door een taxichauffeur naar huis laat brengen. Instemmend reik ik haar het glas. Tegelijk voel ik hoe haar vingers even langs mijn hand glijden. Nadat ze de fles heeft teruggezet, loopt ze naar een draadloze speaker die op de grond in de hoek van de kamer staat. Terwijl ze zich vooroverbuigt om de geluidsbox te activeren, blijven mijn ogen hangen bij de jarretelle die onder haar veel te korte jurk vandaan komen.

Plotseling overvalt me een ongepast verlangen dat ik in dit kleine, knusse kamertje nog niet eerder heb gevoeld. Ik blijf haar observeren. Via haar mobiel start ze de muziek, waarna de warme stem van Charles Aznavour door de roodverlichte ruimte galmt. Heupwiegend danst ze,

op de klanken van de muziek, door de kamer. De tekst kent ze uit haar hoofd. *'You are the one, for me, for me, for me, formidable. You are my love, very, very, véritable.'* Haar armen heeft ze over haar borst gekruist. Ik moet erom lachen. Tegelijkertijd begint alles van binnen te gloeien. Meebewegend op de klanken van de muziek pakt ze het glas uit mijn hand en zet het op het bruine kastje naast het bed. Dan komt ze voor me staan, deinend. Haar blauwe ogen vragend op me gericht. Ze pakt mijn hand. 'Kom, Roos,' zegt ze met een nauwelijks hoorbare stem, 'dans met me.' Met haar liefste lach trekt ze me uit de stoel. We schuifelen dicht tegen elkaar aan op het warme stemgeluid van de zanger. Mijn handen rusten op haar heupen die ritmisch meebewegen. Ik voel de warmte van haar lichaam, haar hoofd tegen mijn borst, haar armen om mijn nek. Ik sluit mijn ogen en geniet van het sensuele gevoel dat zich door mijn lijf verspreidt. Het kruis van de panty, die ik draag onder mijn rok, begint te knellen, maar ik laat het allemaal gebeuren. Ik ben niet in staat om me van haar los te maken. Nadat de laatste woorden, *'canaille, canaille, How can I love you,'* uit de geluidsbox klinken, kom ik weer een beetje tot mezelf.

'Kom,' zegt ze vleierend. Ze maakt zich van me los, pakt mijn hand en probeert me bedachtzaam mee te trekken. 'Gaan we even op bed zitten, kussen in de rug, een wijntje erbij en even bijkomen. Gewoon als twee vriendinnen, hoe fijn is dat?'

Ik blijf staan waar ik sta. Ze houdt nog steeds mijn hand vast. Mijn gevoel zegt, ja. Heerlijk onderuitgezakt met een wijntje, vrouw naast vrouw. Ik kijk van Ilona naar het bed en weer terug. Ineens voel ik weerstand opkomen. Dat bed is haar werkmateriaal, realiseer ik me. Daar heeft ze wellicht enkele uren geleden nog met een andere wellustige gelegen. God weet wat ze daar samen hebben uitgespookt. En daarbij, ik moet mijn verstand gebruiken. Ik heb me al veel te veel laten meeslepen door de sfeer van de muziek. Samen dansen was fijn, maar daar moet het wel bij blijven.

Gedachten aan Liz dringen zich weer aan me op. Zij weet niet beter dan dat ik thuis met een drankje op de bank naar de televisie kijk, of onderuitgezakt een boek lees. Ze heeft geen idee dat ik regelmatig een metamorfose onderga en daardoor mezelf helemaal verlies, mijn gevoelens niet meer in de hand heb, een totaal andere persoonlijkheid ben.

'Beter van niet.' Ik trek mijn hand bij haar weg en ga weer zitten in de vertrouwde leren stoel, waar mijn blik blijft hangen bij het bed.

'Lieve Roos,' reageert Ilona alsof ze mijn gedachten kan lezen, 'ik zag je wel kijken naar dat bed en ik weet ook wel wat je denkt, maar ik heb al een week lang met enorme tegenzin klanten ontvangen. Dat ken ik niet van mezelf, maar ik was er gewoon niet voor in *the mood*.' Ze gaat naast me zitten op de hak en kijkt me recht aan. Er glijdt een glimlach over haar lippen.

'En weet je door wie dat komt?' vraagt ze. 'Door jou, Roos, dat komt door jou. Jij bent de eerste man bij wie ik geen toneel hoeft te spelen. Bij wie ik gewoon, net als jij, mezelf kan zijn.' Ze ziet er opeens broos uit. Alles aan haar laat me zien dat ze het meent. Zonder dat ik daar invloed op heb, voel ik mijn afkeer verdwijnen en smelten mijn gedachten aan Liz. Ik kijk van Ilona naar de gekleurde kussens op het bed en weer terug.

'Toch beter van niet,' zeg ik met moeite.

'Maar ik weet een heel leuk spelletje,' dringt ze aan. De uitdrukking op haar gezicht verandert plotseling in die van een kleuter die haar zin niet krijgt. Dat roept een glimlach bij me op.

'Nee, echt,' ratelt ze door als ik de indruk wek haar niet serieus te nemen. 'Het heet, durven of waarheid. Om en om mag één van ons kiezen tussen die twee. Als je voor durven kiest, ben je verplicht om te doen wat er van je gevraagd wordt, en kies je voor waarheid dan moet je eerlijk antwoord geven op elke vraag. Zo leren we elkaar spelenderwijs wat beter kennen.' Ze last een adempauze in, haar ogen strak op mij gericht.

'Juist ja,' reageer ik. Mijn hersenen draaien op volle toeren. Wat voegt het toe om elkaar beter te leren kennen? Zoals het nu gaat is het prima. Ik ben bezoeker en zij is mijn kledingcoach en visagiste. Een kwestie van vraag en aanbod, meer niet. Maar aan de andere kant, wat kan het voor kwaad als ik even op dat bed ga zitten en een onschuldig spelletje met haar speel, gewoon voor de gezelligheid? Uiteindelijk heb ik zelf in de hand wat ik wel of niet vertel.

'Kom,' roept ze enthousiast, 'we gaan het gewoon proberen, 'Niets moet, alles mag.' Waarschijnlijk ziet ze aan mijn lichaamstaal dat zo'n durven- en waarheid spel helemaal buiten mijn comfortzone valt. Alsof ik mijn akkoord al heb gegeven, wipt ze soepel op bed, schuift naar de linkerkant en klopt de kussens op die ze vervolgens als een ruggensteuntje tegen het hoofdeinde plaatst.

'Kom zitten,' roept ze, terwijl ze haar hand laat vallen op de vrije plek naast haar. 'Het is maar een spelletje, hè.' Haar enthousiasme werkt

aanstekelijk. Ongemakkelijk maak ik me los van de fauteuil en ga naast Ilona zitten op het bed. Mijn benen houd ik gestrekt, net als zij. 'Mini en Maxi,' laat ik me ontvallen. We moeten er allebei om lachen. Ik trek mijn rok, zoals dat een dame betaamt, netjes over mijn knieën. Eigenlijk zou ik me ongemakkelijk moeten voelen, maar zonder duidelijke reden voelt het vertrouwd. Voelt Ilona vertrouwd.

Er overvalt me ineens een heerlijke loomheid. Mijn gedachten krijgen de vrijheid. Niets is onschuldiger dan twee dames die een keuze spelletje spelen, terwijl ze op gepaste afstand naast elkaar zitten tegen het hoofdbord van een bed.

'Jij mag beginnen,' roept Ilona. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze me observeert.

'Oké,' zeg ik, voor me uitstarend waarbij ik de indruk wek dat ik nadenk.

'Nou, vraag dan.' In haar stem klinkt niet alleen ongeduld maar ook plezier. 'Je hoeft alleen maar te zeggen, durven of waarheid.'

'Oké,' herhaal ik, 'nou daar komtie... durven of waarheid.'

'Waarheid,' reageert Ilona ad rem. 'Dan moet je me nu een vraag stellen,' roept ze er voor de duidelijkheid achteraan. In de ban van het spel denk ik diep na. Wat moet ik nou vragen? Misschien met hoeveel klanten ze het bed heeft gedeeld en hoeveel mannen daarbij waren met dezelfde afwijking als ik. Nee, dat kan ik niet vragen, dat is flauw. Opeens moet ik denken aan het verhaal dat ze me eerder vertelde over haar vader die haar heeft misbruikt.

'Ik heb een vraag,' zeg ik met enige terughoudendheid, 'maar als je daar geen antwoord op wil geven, dan begrijp ik dat.'

'Je mag alles vragen, dat hoort bij het spel.'

'Een tijdje geleden,' zeg ik voorzichtig, 'vertelde je over het misbruik van je vader.' Om haar reactie te peilen, kijk ik opzij.

'Dat is geen vraag,' reageert ze, zonder me aan te kijken. 'Je moet echt een concrete vraag stellen. Anders telt het niet.'

'Oké,' zeg ik, 'dan zal ik het anders formuleren. Toen jij als kind werd misbruikt, was er toen ook een moeder in beeld?'

'Ja, die was in beeld.' Haar stem klinkt op een vreemde manier onbewogen en onverschillig. Heel even zie ik een rimpel tussen haar wenkbrauwen. 'Mijn beurt,' roept ze, 'durven of waarheid?'

'Durven.' Overvallen door haar reactie op mijn vraag roep ik maar wat.

'Nou, hier komtie.' Alsof het onderwerp misbruik nooit heeft plaats gevonden, geeft ze me lachend een stoot in mijn zij. Ze is weer een en al enthousiasme. 'Jij gaat samen met mij,' zegt ze in slow motion, 'omgekleed als vrouw, een keer shoppen. Maar dan moet je wel eerst damesschoenen bestellen.'

'Oeps,' laat ik me ontvallen, 'daar moet ik over nadenken,' zeg ik erachteraan. Terwijl ik mijn gedachten een beetje probeer te structureren, zie ik hoe een van haar voeten in snel tempo regelmatig heen en weer wipt. Op zich vind ik dat natuurlijk fantastisch, bedenk ik me. Niemand zal me herkennen in dameskleding. Als twee vriendinnen winkelen op zoek naar een mooi mantelpakje, maar inderdaad, dan moet ik wel eerst een paar damesschoenen hebben.

'Je bent echt verplicht dat te durven,' onderbreekt Ilona mijn gedachtstroom, 'dat hoort bij het spel.'

'Oké,' bevestig ik, 'mijn beurt,' roep ik er gelijk achteraan. 'Durven of waarheid.'

'Waarheid.'

Ik denk terug aan mijn eerdere vraag. Waarom kapte ze dat onderwerp zo snel af? Werd haar moeder soms ook mishandeld? Waren haar ouders gescheiden? Woonde ze alleen met haar vader? Waarschijnlijk heb ik op een pijnpunt gedrukt uit haar verleden.

'Had je een lieve moeder en leeft ze nog?' vraag ik.

'Dat zijn twee vragen, maar nee,' reageert Ilona, 'ik had geen lieve moeder en ze leeft niet meer. Durven of waarheid.'

'Waarheid,' zeg ik, om het risico durven te vermijden.

'Wat was het meest gênante moment in je leven?'

'Nou,' reageer ik met een grijns, 'daar hoeft ik niet lang over na te denken. Dat was de allereerste keer dat ik bij jou in mijn boxershorts stond. Durven of waarheid.'

'Durven,' roept ze, 'kijken of je me kunt verrassen.'

Ik ga er even goed voor zitten en zet mijn hersenen aan het werk. Waarschijnlijk is er weinig tot niets dat Ilona niet zou durven, maar ik kan het vraagstuk durven natuurlijk ook anders invullen. Er een andere draai aan geven. Opeens weet ik het. Ik probeer mijn woorden zo zorgvuldig mogelijk te kiezen, want het laatste dat ik wil, is haar pijn doen.

'Nou, komt er nog wat van,' roept ze. Ongeduldig verschuift ze van plaats en gaat afwachtend schuin tegenover me zitten. Mijn blik wordt naar haar toetrokken. Er glijdt een guitige glimlach over haar lippen.

‘Jij bent op zoek naar iets dat ik niet durf hè,’ grinnikt ze. ‘Nou, ik kan je verzekeren, dat gaat moeilijk worden. Maar kom maar op.’

Een gevoel van twijfel overvalt me, maar aan de andere kant, zij wilde toch zo graag dat spel spelen.

‘Oké,’ zeg ik en kijk haar aan. Ze lacht haar liefste lach. ‘Je moet durven te praten,’ zeg ik aarzelend, ‘over de donkerste periode uit je leven.’ Hoppatee, dat is eruit. Ze lijkt ter plekke te bevriezen, maar herpakt zich snel. Vastberaden springt ze van het bed en loopt naar het kastje waar de wijnfles staat.

‘Vind je het erg als ik eerst nog een wijntje neem?’ Met het glas in haar hand gaat ze zitten op de hak. Ik ben me bewust van de pijnlijke stilte in het kamertje.

‘Wat een rot spel,’ zegt ze plotseling.

‘Ik heb het niet bedacht hè,’ reageer ik quasi onverschillig.

‘Snap ik ook wel,’ zucht ze, ‘maar heb je nog een paar uurtjes?’ Ze leunt achterover, slaat onverschillig haar benen over elkaar en neemt een flinke slok. Ze kijkt strak voor zich uit, alsof ze nadenkt. Wat Ilona eerder deed, doe ik nu ook. Ik maak me los van het bed en ga zitten in de zwarte stoel naast de hak.

‘Dat praat wat makkelijker,’ laat ik me ontvallen. Ik kijk opzij en zie haar gekwetste ogen, haar verwrongen lippen. Ze neemt opnieuw een slok. Dan draait ze haar hoofd naar me toe.

‘In mijn jeugd,’ opent ze het gesprek, ‘heb ik ooit een gedichtje gelezen dat ik altijd heb onthouden, en waarbij ik lange tijd hoopte dat het waarheid zou worden. Wil je het horen?’

‘Heel graag.’

Ze draait haar hoofd weer weg en laat een diepe zucht ontsnappen. Voor zich uit starend rollen de woorden bedachtzaam over haar lippen.

*‘Als ik van mijn tranen een trap kon vormen
van mijn herinneringen een brug,
dan klom ik rechtstreeks naar de hemel
en kwam ik nooit meer terug.’*

Haar woorden ontroeren me. Ik wil reageren, maar daar geeft ze me geen gelegenheid voor. Als een kleuter die lang op haar beurt heeft moeten wachten, onthult ze in één adem de gebeurtenissen uit haar jeugd.

‘Mijn vader en moeder waren maatschappelijke mislukkelingen.’ Haar stem klinkt emotieloos, alsof ze een film zit na te vertellen.

‘Mijn vader was alcoholist, mijn moeder een junkie. Zij was nog erger dan mijn vader. Ze wist dat ik door mijn vader werd misbruikt, maar erger nog, zij verkocht me aan dealers voor drugs, ik was nog maar twaalf. Elke dag was een worsteling met angst, pijn en eenzaamheid die ik verborgen hield voor de buitenwereld. School was mijn toevluchtsoord, maar ik kon mijn aandacht niet bij de lessen houden. Vriendinnen had ik niet, daar sloot ik me voor af. Ik ben weggelopen van huis, toen was ik vijftien, ik ben nooit meer teruggegaan. Ze hebben niet eens naar me gezocht.’

Emoties blokkeren haar stembanden. Haar lippen trillen. Ik draai me naar haar toe, wil haar troosten, maar ik doe het niet. Ik raak haar niet aan, al zou ik dat wel willen. Ze neemt weer een slok en herpakt ze zich. Ik doe hetzelfde en laat me achterovervallen in de stoel.

‘Ik leefde op straat,’ praat ze na een korte stilte verder, ‘daar leerde ik nieuwe mensen kennen, lotgenoten. Al snel kwam ik mijn eerste vriend tegen, Fred heette hij, negen jaar ouder, de liefde van mijn leven. Hij zag me écht staan, noemde me zijn prinsesje en overlaadde me met complimenten en cadeaus. Ik mocht bij hem wonen. Hij zorgde voor het geld en ik voor het huishouden. Dat wilde hij zo. Ik was twee jaar lang dolgelukkig. Tot die ene avond..., hij had te veel gedronken. Dat gebeurde wel vaker, maar dan ging hij naar bed en sliep de volgende dag zijn roes uit. Maar die avond niet, die avond vond hij dat ik op zijn zak teerde. Je bent nu achttien, zei hij, dat is een mooie leeftijd om voor jezelf te zorgen. Dat begreep ik en beloofde naar een uitzendbureau te gaan, wellicht voor een baan in de horeca. Maar dat vond hij niet voldoende, dat bracht te weinig op. Fred had een heel ander idee om snel aan geld te komen. De volgende avond kwam er een ouwe man bij ons op bezoek die ik maar eens lekker moest verwennen. Zo zei hij dat letterlijk. Ik moest gelijk aan mijn vader denken. Alles in mijn lijf kwam in opstand. Van het ene op het andere moment voelde ik een ongekende woede opkomen. Niemand, schreeuwde ik, maar dan ook niemand zal mij nog verplichten seks te hebben tegen mijn zin, ook jij niet. Nou, dat heb ik geweten. Hij veranderde ter plekke van een zorgzame knuffelbeer in een gewelddadig monster, met als gevolg dat ik in het ziekenhuis belandde. Vijf dagen in coma. Nadat ik weer een beetje was opgekrabbeld, besloot ik me nooit meer te laten vangen in een giftige relatie. Uit geldnood ben ik in de prostitutie beland. Dat is dus mijn verhaal,’ zegt ze tot slot. Ze lijkt opgelucht. Twee seconde geleden was haar uitdrukking nog

verwongen, haar ogen leeg en emotioneel. Nu straalt ze een rust uit die me ontroert. Ze laat zelfs een voorzichtig lachje zien. Terwijl ik de gruwelijkheid van haar verhaal tot me laat doordringen, moet ik denken aan Sofia, mijn eigen dochter op twaalfjarige leeftijd. Zij was nog een kind, niet eens een puber. Ze kroop nog naast me op de bank en nestelde zich in het holletje van mijn oksel. Ik bracht haar naar verjaardagfeestjes bij vriendinnen en haalde haar weer op. Ik was en ben nog steeds, zoals je dat noemt, een beschermende vader.

‘Afschuwelijk,’ weet ik uit te brengen, ‘wat een verhaal, je zou een boek kunnen schrijven.’

‘Zeg dat,’ reageert ze, ‘maar er zit ook een mooie kant aan.’ Ze is weer helemaal terug in haar rol als een zelfbewuste, soms tikkeltje brutale gastvrouw. ‘Het mooie daarvan is dat ik jou heb leren kennen en daarvoor ben ik heel dankbaar.’ Ze blijft naar me kijken. Haar vragende ogen lijken de hoop uit te spreken om van mij hetzelfde te horen. En natuurlijk wil ik zeggen haar hulp ten eerste te waarderen en bij niemand zo mezelf kan zijn als bij haar. Maar ik krijg de woorden mijn keel niet uit.

‘Dank je dat je me in vertrouwen hebt genomen,’ zeg ik daarentegen, ‘je bent een sterke vrouw.’

‘Lief van je,’ reageert ze, ‘jij bent de eerste man aan wie ik een inkijkje heb gegeven in de misereabele historie van mijn leven. Dat heeft me goed gedaan. Jouw vertrouwen, jij hebt me altijd met respect behandeld, als vrouw, niet als lustobject. Maar eh,’ roept ze als mijn reactie uitblijft, ‘zullen we nog even verder gaan met ons spel?’ Als een jonge meid springt ze weer op bed. ‘Kom,’ knikt ze, ‘kom weer naast me zitten.’ Driftig slaat ze met haar hand op het matras. ‘Tis jouw beurt,’ roept ze er achteraan. Haar enthousiasme overvalt me. Er is opeens niets meer over van de kwetsbare vrouw waarmee ze me nog geen twee minuten eerder confronteerde. Sterker nog, ze zit weer te glunderen in dat iets te kleine bed voor twee personen. Ik moet er zelfs een beetje om lachen. Het kan nog wel even, bedenk ik me als mijn horloge aangeeft dat het bij half elf is. Liz zal voorlopig niet bellen. Dat vliegtuig landt pas tegen middernacht. En daarbij, ik wil zo lang mogelijk mijn Roos-gevoel vasthouden en of ik nou hier zit in die leren stoel, of op dat bed.

‘Nog even dan,’ roep ik geveinsd onverschillig. Ik veer overeind en neem mijn plaats naast Ilona weer in.

‘Wat gaat het worden?’ vraagt ze, als ze ziet dat ik me heb gesetteld, ‘durven of waarheid.’

Ik neem even de tijd om na te denken. Mijn rok trek ik weer netjes langs mijn gestrekte benen omlaag. Haar woorden raken me, maar dat niet alleen, ze tillen ook mijn eigenwaarde een beetje op. Het liefst sla ik dankbaar een arm om haar heen, maar ik schenk haar slechts een warme glimlach. Ondertussen wordt mijn blik getrokken naar het jurkje van Ilona, dat tot ver boven haar knieën reikt. Ik betrap mezelf erop dat mijn ogen daar langer blijven hangen dan nodig. Als ik mijn hoofd wegdraai, komt opeens het bespottelijke beeld naar voren van mijn maat zesenveertig lange voeten, geperst in een zwarte panty. Natuurlijk ben ik me ervan bewust dat ik altijd, ook al kleeft ik me in de vrouwelijkste vrouwenkleding, een omgeklede man zal blijven, maar de confrontatie met mijn lange, dunne voeten wrijft me dat er nog eens pijnlijk in.

‘Weet je het al?’ roept Ilona.

Haar vraag brengt me snel weer terug bij het spel. Mijn voeten laat ik voor wat ze zijn. Deze keer overweeg ik om voor de waarheid te gaan. Misschien vraagt ze naar mijn leeftijd, dat is niet zo erg, of naar mijn huwelijksjaren, dat is ook geen geheim. Maar stel dat ze wil weten waar ik woon of wat voor werk ik doe. Nou ja, daar verzin ik wel iets op. Een leugentje om bestwil moet kunnen.

‘Waarheid,’ roep ik.

‘Dat hoopte ik al.’ Ilona schuift dicht tegen me aan. Ik voel de warmte van haar heup gloeien tegen de mijne. Hoewel een stem in mijn hoofd me laat weten dat dit niet oké is, gooi ik het op haar enthousiasme. Ik blijf dus zitten waar ik zit. Mijn handen laat ik vallen op mijn schoot. ‘Wat ik je nu ga vragen,’ zegt ze, waarbij haar stem een warme klank krijgt, ‘houdt me al een tijdje bezig. Het is nogal persoonlijk.’ Ze laat een korte pauze vallen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze naar me kijkt.

‘Oké,’ reageer ik quasi laconiek. Tegelijkertijd begint het in mijn hoofd te waaien. Wat zou ze bedoelen met ‘persoonlijk?’ De tijd om daarover na te denken gunt ze me niet.

‘Ben je gelukkig?’ Verwonderd draai ik mijn hoofd opzij. In haar ogen zie ik een vragende, warme glans.

‘Ik ben gelukkig.’ Drie woorden, te snel uitgesproken. Ik laat mijn hoofd rusten tegen de achterkant van het bed. Is dat wel zo, vraagt een stem die spontaan mijn brein binnendringt. Ben je echt wel gelukkig?

Misschien hier, voor een paar uurtjes, in dit kleine kamertje, maar hoe zal dat morgen zijn als Roos weer in de kast zit. Ongetwijfeld zal het verlangen weer aan je gaan knagen. Zal de pijn in je lijf weer overheersen.

‘Ik bedoel,’ zegt Ilona, ‘echt gelukkig, ook als je geen vrouwenkleding draagt. Tegen mij kun je eerlijk zijn hè.’

Haar woorden verstoren op het juiste moment mijn verwarde denkbeelden. Ik voel hoe ze me een porretje geeft in mijn zij. Ik ben meteen weer terug bij het spel dat we spelen.

‘Je kan me vertrouwen, dat weet je toch?’ Ze pakt mijn arm. Ik luister naar haar hese stem. ‘Kijk me eens aan.’

Ze spreekt de woorden uit zoals ik dat vroeger deed tegen een van de kinderen als ik ze betrapte op een onschuldig leugentje. Onmiddellijk schud ik die gedachten weer van me af. Nu niet aan de kinderen denken, dat heeft totaal geen nut. Ik draai mijn hoofd opzij. Haar bijna lichtgevende ogen kijken me verlangend aan. Haar volle rode lippen lijken te vragen om gekust te worden. Opeens krijg ik het broeierig warm, waarbij een gevoel van wellust me overvalt.

‘Bij mij mag je zijn wie je wilt zijn, altijd.’ Ze schuift dichterbij me toe. Ik voel hoe ze haar benen tegen de mijne drukt. Ik verroer me niet. ‘Mag ik je een knuffel geven?’ vraagt ze. Zonder op antwoord te wachten, springt ze voor me op haar knieën, slaat haar armen om mijn nek en drukt de zijkant van haar hoofd zachtjes tegen mijn wang. Ik doe hetzelfde bij haar, waarbij ik een hand laat rusten op de bovenkant van haar been.

Opeens ben ik me volledig bewust van mijn rol als vrouw, van de BH die ik voel onder mijn blouse, van de rok die langs mijn benen glijdt, en van de panty die knelt in mijn taille. Ik sluit mijn ogen. De controle over mijn hersenen ben ik volledig kwijt. Als ik voel hoe Ilona mijn hoofd met twee handen beetpakt en haar warme lippen drukt op die van mij, geef ik me volledig over aan mijn zwakte, mijn wellust. Ik reageer op haar zoekende tong. Ik ruik haar bijzondere geur. Ze kruipt nog dichterbij tegen me aan. Vanbinnen begint het te gloeien, in mijn onderbuik, in mijn panty.

‘Ga maar liggen,’ zegt ze.

In de ban van de warme klank van haar stem doe ik wat ze zegt. Ik laat me onderuitglijden op het matras. Roerloos blijf ik liggen, mijn ogen gesloten. Ik voel me als een puber op weg naar zijn eerste sekservaring. In een waas van verlangen laat ik me door haar leiden. Mijn armen drukt

ze omhoog tegen het matras. Mijn opwindning stijgt naar een hoogtepunt als ik voel hoe ze langzaam mijn rok naar boven schuift, mijn boxershort en panty tot boven mijn enkels omlaag trekt, en wijdbeens op me gaat zitten ter hoogte van mijn liezen.

‘Geniet ervan, Roos,’ fluistert ze, waarbij ik voel hoe haar lippen zachtjes langs mijn oor glijden. Ik kan niet anders dan gehoor geven aan haar woorden. Ik geef me over aan een groot verborgen verlangen. Elke seconde langer, liggend op mijn rug met mijn armen machteloos omhoog, groeit de hunkering naar ontlading. Als het bijna tot een hoogtepunt dreigt te komen, voel ik hoe Ilona, met behulp van haar hand, een weg zoekt bij haar naar binnen.

Even later lig ik nog steeds op mijn rug in dat te kleine bed voor twee personen. Ilona heeft zich van me af laten glijden en ligt naast me. Haar hoofd voel ik rusten tegen mijn schouder. Beschaamd duw ik haar voorzichtig van me af, trek mijn onderbroek en panty omhoog en schuif mijn rok zover mogelijk naar beneden over mijn knieën. Alsof dat wat uitmaakt, denk ik tegelijkertijd, het kwaad is toch al geschied. Mijn gedachten lijken opeens in stukjes rond te dwarrelen. Ik probeer de herinneringen aan Liz zo ver mogelijk weg te stoppen in het donkerste hoekje van mijn brein. Ik voel niet alleen wroeging en schaamte, maar ook boosheid. Ik wil Ilona de schuld geven, tegen haar schreeuwen dat het nooit zover had mogen komen, dat ze misbruik heeft gemaakt van mijn kwetsbaarheid. Dat ik getrouwd ben en zij dat wist en dat ze zich, net als bij alle mannen die ze ontvangt, heeft gedragen als een goedkope hoer. Maar emoties blokkeren mijn stembanden. Plotseling realiseer ik me hoe onredelijk die gedachten zijn, dat ik het zelf zover heb laten komen door me mee te laten slepen in dat verdomde spel. Dat het vragen is om rottigheid door naast haar op dat bed te gaan zitten, waar honderden andere wellustigen me al zijn voorgegaan.

‘Was het fijn, Roos?’ Haar stem belemmert mijn gedachtegang. ‘Je had het even nodig.’

‘Die vraag stel je waarschijnlijk aan al je klanten,’ reageer ik, voornamelijk boos op mezelf. Vervolgens stap ik uit bed en laat me zuchtend vallen in de zwartleren stoel, waar ik me focus op het kastje met de wijnfles. Starend naar het etiket herhaalt zich in mijn hoofd de vraag van Ilona. Natuurlijk was het fijn, flitst het door mijn kop, het was een explosie van puur genot. Een gevoel dat ik nog nooit eerder heb beleefd.

Waar ik van droomde, vrijen als vrouw met een vrouw, maar dan wel met Liz voor ogen.

‘Denk je nou echt dat ik jou vergelijk met anderen?’ De woorden van Ilona trekken me met een ruk terug in de realiteit. ‘Jij betekent zoveel meer voor mij.’

‘Ik weet niet wat ik moet denken,’ antwoord ik, ‘maar één ding weet ik wel, je hebt misbruik gemaakt van mijn kwetsbaarheid en dat mag nooit meer gebeuren. Ik ben getrouwd hè!’

Er valt een langdurige stilte. Ik kijk haar recht aan. Ze is inmiddels gaan zitten tegen de achterkant van het bed. Ze ziet er ineens zwak en broos uit. Haar oogmake-up is doorgelopen. De hoeken van haar kleurloze mond hangen naar beneden. Er is niets meer over van de goedlachse, zelfverzekerde Ilona. Zoals ze daar zit, lijkt ze meer op een verdrietig schoolmeisje dat door haar eerste vriendje gevoelloos aan de kant is gezet, dan op een weerbare vrouw.

‘Sinds ik jou heb leren kennen,’ reageert ze, mijn scherpe woorden negerend, ‘krijg ik je niet meer uit mijn hoofd. Als ik wakker word, denk ik aan je, als ik ga slapen, denk ik aan je. Ik voel je altijd om me heen, ook als je hier niet bent.’ Ze laat een pauze vallen, heel even maar. ‘Voor jou,’ praat ze verder als ze merkt dat ik niet reageer, ‘ben ik bereid te stoppen met dit werk.’

De emotie in haar stem en de hoopvolle blik in haar ogen raken me. Ik wil opstaan, op de rand van het bed gaan zitten, haar troosten, zeggen dat ik het fijn heb gehad, haar dankbaar ben voor alles, dat ik haar een mooie vrouw vind, maar niet verliefd ben, en dat we dit seksavontuur zo snel mogelijk moeten vergeten. Dat wil ik allemaal tegen haar zeggen, maar ik doe het niet. Ik kijk weer naar de lege wijnfles op het kastje en denk aan Liz, die intussen wel zal zijn geland. Die me morgen zal bellen om haar ervaringen met me te delen.

‘Ik ga maar eens.’ Iets zinniger krijg ik mijn keel niet uit.

‘Ik begrijp het,’ antwoordt Ilona.

Alsof haar liefdesverklaring nooit heeft plaatsgevonden, springt ze van het bed.

‘Kom je?’ Met een kort knikje wenkt ze me richting de gang. Haar zelfverzekerde glimlach is weer terug. Heupwiegend loopt ze me voorbij. Verbaasd door haar onverwachte actie druk ik me omhoog uit de stoel en volg haar. In de TL-kamer trekt ze, recht voor de spiegel, een stoel naar achteren. Dankbaar ga ik zitten. De spiegel negeer ik. De stilte die

valt is oorverdovend. Ilona gaat voor me staan. Zonder dat onze blikken elkaar ontmoeten, trekt ze de pruik van mijn hoofd en laat deze vallen op de make-up plank. Automatisch woel ik met mijn handen door mijn eigen haar. Uit het voor mij bekende plastic doosje pakt ze een stapeltje zelfreinigende wattenschijfjes waarmee ze met precisie alle sporen make-up verwijdert. Na een kritische blik wist ze met een vochtig doekje de laatste resten.

‘Zo, je bent weer helemaal fris en fruitig,’ onderbreekt Ilona, grinnikend om haar eigen woordspeling, de stilte. Met haar vlakke hand tikt ze mijn schouder aan. ‘Ik laat je nu maar even alleen.’ En weg is ze.

Gehaast schiet ik overeind, ontdoe me van mijn damesoutfit en hul me met gemengde gevoelens in mijn mannenkleding. Waar ik gewoonlijk mijn damesoutfit netjes opgevouwen in mijn Hugo Boss-tas schuif, prop ik nu alles samen. Ook de panty en met watten gevulde BH duw ik ertussen. Als ik de tas heb dichtgeritst, kijk ik nog even om me heen in de voor mij zo vertrouwde kille kamer. De pruik laat ik liggen op de make-up tafel. Nog één keer kijk ik in de spiegel. ‘Tot nooit meer ziens,’ fluister ik. Dan draai ik me om en loop de gang in. Vervolgens trek ik mijn jas, sjaal en pet van de kapstok en blijf staan bij de buitendeur, waar Ilona al op me staat te wachten. Of het nu komt door haar hulpe-loze houding of haar grote vragende ogen waarin ik een vochtige glans bespeur, er overvalt me een emotie die ik niet thuis kan brengen. Opeens heb ik moeite met afscheid nemen. Ik wil haar vasthouden, laten weten dat het niet aan haar ligt, dat ik het zelf zover heb laten komen, dat het verlangen te groot was, maar dat het bij deze ene keer moet blijven, en dat ik haar ook zal missen. Dat wil ik allemaal tegen haar zeggen, maar weer kan ik mijn gedachten niet in woorden gieten.

‘Ik hoop dat het onze vriendschap niet heeft beïnvloed,’ zegt Ilona als ze ziet dat ik klaar sta om te vertrekken.

‘We praten er niet meer over,’ reageer ik en strijk zachtjes met mijn duim een traan weg die rolt over haar wang.

‘Zie ik je nog een keer terug?’ In haar stem klinkt hoop.

Ontkennend schud ik mijn hoofd. Ondertussen haal ik het geld weer uit mijn jaszak en stop het in haar hand. Ze staart van mij naar het geld en weer terug.

‘Ik dacht dat we vrienden waren,’ zegt ze, met een ondoorgrondelijke blik.

‘Het allerbeste met je,’ reageer ik.

‘Mag ik je nog een knuffel geven?’

‘Doe maar niet.’ Ik maak een losjes en ongemakkelijk gebaar met mijn hand.

‘Blijf alsjeblieft nog even.’ Ik voel hoe ze de mouw van mijn jas vastpakt.

‘Beter van niet.’

Om niet op mijn besluit terug te komen, draai ik me snel om en voel daarbij hoe haar hand losschiet van mijn jas. Vervolgens sprint ik als een opgejaagde hond de trap af, waarna ik de bruine deur met een harde klap achter me in het slot hoor vallen.

Buitenveldert

Ik neem een hete douche met een harde straal. Hiermee hoop ik de schaamte, het schuldgevoel en de herinneringen aan de afgelopen uren van me af te spoelen. Maar hoe lang ik het water ook langs mijn huid laat kletteren, het helpt geen donder. De gedachte aan de bedscène in die roodverlichte kamer blijft me teisteren. Ik dwing mezelf de kraan dicht te draaien. Op de automatische piloot sla in een handdoek om me heen, wurm me in mijn badjas en slik twee paracetamol om de bonkende koppijn te verlichten. Vervolgens doe ik mezelf, voor de broodnodige ontspanning, tegoed aan te veel glazen Rémy Martin, wat overigens wel helpt mijn verstand op nul te zetten.

De volgende ochtend schrik ik wakker op de bank door het brommende geluid van mijn mobiel. Verward schiet ik overeind, pak de telefoon van de salontafel en kijk naar het scherm. Het is Liz. Godzijdank. Het had ook Ilona kunnen zijn, en daar zit ik nou net niet op te wachten. Starend naar de telefoon probeer ik de opkomende beelden te negeren. Niet meer denken aan die vrouw, spreek ik mezelf toe. We hadden beiden te veel wijn gedronken. Zij werd vrijpostig en niet ik, maar mijn alter ego, Roos, heeft zich daarin mee laten slepen. Het lag aan het onderliggende gevoel waar ik geen weerstand aan kon bieden. Ik kan niet anders doen dan deze pijnlijke daad overleven. Als man heb ik me nog nooit laten verleiden. Er waren in het verleden genoeg aantrekkelijke dames die lieten merken dat ze wel gecharmeerd waren van een advocaat in tweedelig grijs.

Maar ik heb me nooit laten meeslepen door toenaderingen van het vrouwelijk schoon. Liz was en is nog steeds de mooiste voor mij. Het komt door dat verdomde dubbelleven dat me blijft teisteren, waar ik mee moet zien te dealen en waar Ilona geen deelgenoot meer van kan zijn.

Als ik mijn mobiel wil activeren, merk ik dat hij is verstomd. ‘Beter,’ mompel ik **in mezelf**. Ik neem me voor om Liz later wel terug te bellen. Ik moet me eerst voorbereiden op ons gesprek. Stel je voor dat ze vraagt wat ik gisteren heb gedaan nadat ik haar met Hanneke heb afgezet bij het vliegveld. Ik kan natuurlijk zeggen dat ik een hapje ben gaan eten bij mijn vertrouwde restaurant in de Van Woustraat. Later nog televisie heb gekeken om vervolgens na een paar glazen cognac op de bank in slaap te vallen. Ze zal dat allemaal geloven. En dan heb ik in ieder geval over één mededelingen niet gelogen.

Ik sta op van de bank, rek me uit en loop naar de dubbele balkondeuren die ik opengooi. In de opening blijf ik staan. De frisse buitenlucht zuig ik gretig naar binnen. Automatisch glijdt mijn blik over de grote waterplas, waar in de verte het zonlicht zich filtert door talloze bomen. Mijn gedachten zijn nog steeds bij Liz. Hoe vaak hebben wij hier niet gezeten, genietend van de zon, het uitzicht en het lezen van een boek. Meer hadden we niet nodig. Meer had *ik* toen niet nodig. En moet je nu kijken. Ik sta hier schijnheilig met de telefoon in mijn hand, en neem niet eens op als ze belt. Bang dat ik me zal verspreken omdat ik haar heb belazerd, het bed heb gedeeld met een prostituee, notabene. Te walgelijk voor woorden. Zo kan en mag het niet doorgaan. Ik moet met Liz praten, haar de waarheid vertellen. Niet over die prostituee natuurlijk, maar wel over de rest. Wellicht kan ze er begrip voor opbrengen. Ze is ten slotte psycholoog. Ze hoeft me uiteraard nooit te zien in vrouwenkleding. Stel je voor, haar man, de vader van onze kinderen, met een jurk aan. Nee, dat gaat ze niet willen. Maar ze hoeft het ook niet te zien. Alleen weten is al voldoende, dat zal me zoveel rust brengen. We kunnen eventueel een afspraak maken met elkaar, zij naar de sportschool en ik me even ontspannen, mijn eigen gang gaan, zonder angst te worden betrapt. En anders de donderdagavond op kantoor.

‘Ja, met mij, ik was net te laat. Maar hoe gaan jullie? Goeie reis gehad? Geen vertraging?’ Wat een toneelspel, hoe krijg ik het voor elkaar.

‘We hebben het fantastisch, het is prachtig weer, net heerlijk ontbeten. Nee, gelukkig geen vertraging, maar we lagen evengoed pas om half drie vannacht in bed. Vanmorgen hebben we lekker uitgeslapen. En hoe ga jij?’

‘Zoals gewoonlijk,’ lieg ik. ‘Straks een hoorzitting,’ zeg ik naar waarheid, ‘verder alles z’n gangetje.’

‘Is er iets met je?’

‘Nee, wat zou er moeten zijn?’ reageer ik quasi onverschillig.

‘Je klinkt zo gejaagd.’

‘Ga jij nou maar lekker genieten van je vakantie-weekje.’

‘Mij hou je niet voor de gek, hè, mijnheer de advocaat.’

‘Oké, mam,’ grap ik om de lucht te klaren, ‘maar ik ga je hangen, ik moet nog voorbereidingen treffen.’ Ook die woorden zijn niet gelogen. Nadat de verbinding is verbroken, loop ik naar de badkamer. Na een klein half uurtje kijk ik, geknipt en geschoren, in de spiegel. Daar staat weer een keurig heerschap in kostuum. Niets meer te zien van de persoon die zich heeft misdragen bij een prostituee. Terwijl ik mezelf observeer, gaan mijn gedachten terug naar het gesprek met Liz. Ze denkt natuurlijk weer dat ik te hard werk. Dat gaat ze vast ter sprake brengen als ze terug is uit Turkije. Prima, dan kan ik eindelijk de reden geven van mijn wisselende stemmingen. Dat zal niet gemakkelijk zijn, maar het moet er een keer van komen.

Enigszins gerustgesteld door mijn voornemen loop ik naar de parkeergarage, ontgrendel het portier van mijn auto en stap in. Mijn aktetas gooi ik op de bijrijdersstoel. Nadat ik de motor heb gestart, voel ik mijn mobiel trillen in de binnenzak van mijn colbert. Ik besluit de oproep te negeren. Liz zal het niet zijn, haar heb ik net gesproken. De rest moet maar even wachten. Maar al snel merk ik dat de beller daar geen genoegen mee neemt. Na drie herhaalde oproepen kijk ik naar het scherm. *Reclame*, lees ik. Zowel telefonisch als via Whatsapp. Geïrriteerd leg ik mijn armen op het stuur en kijk voor me uit naar de grijze betonnen muur.

‘Niet reageren, Max,’ mompel ik, ‘als je hieraan toegeeft, is het einde zoek. Je hebt verdomme laten weten dat het klaar is, over en uit.’ Vastberaden schuif ik mijn wijsvinger langs het scherm om de *Reclame* berichten te verwijderen. Het digitale dashboardklokje geeft aan dat ik op moet schieten. De hoorzitting is om half een en ik moet ook nog langs kantoor om stukken door te nemen. Als ik de garage uitrij richting

kantoor, besluit ik niet meer langs die verdomde kade te rijden. Die vrouw moet uit mijn leven verdwijnen. Ik moet gewoon een andere route nemen, een stukje omrijden. Zo moeilijk is dat niet, en als alles meezit, scheelt dat misschien tien minuten. En wat is nou tien minuten op een hele dag.

Tegen vieren verlaat ik, met de gedachten aan mijn Hugo Boss, de rechtbank. Ik besluit rechtstreeks naar huis te rijden, want deze week moet ik het er even goed van nemen.

Zodra Liz terug is uit Turkije ga ik met haar praten. Ik weet natuurlijk niet hoe dat zal uitpakken, maar in ieder geval geen leugens meer en zeker geen Ilona. Gelukkig is ze gestopt met bellen. Ze heeft vast begrepen dat het klaar is, einde verhaal. Mocht ze me weer lastigvallen, dan moet ik gewoon niet reageren, dat is het beste.

Op weg naar mijn auto voel ik de telefoon weer trillen in mijn zak. Doorlopen, Max, schiet het in mijn hoofd, niet reageren. Dan leert ze het wel af. Automatisch kijk ik op mijn horloge, kwart over vier. Liz zal op dit tijdstip niet bellen, zij weet dat ik aan het werk ben. Sneller dan gewoonlijk arriveer ik bij mijn Audi. Voordat ik de motor start, kan ik het niet laten om toch even mijn mobiel te controleren. Het is een bericht van Chris. Dat verbaast me niet alleen, ik vind het ook zorgwekkend, want Chris belt alleen als er problemen zijn. Zoals enkele maanden geleden bijvoorbeeld, toen de stroom langdurig was uitgevallen door een storing van buitenaf en er geen internetverbinding was.

‘Met mij Chris, je had gebeld, zie ik.’

‘Klopt,’ reageert Chris, laconiek, ‘ik denk dat je een afspraak bent vergeten.’

‘Een afspraak vergeten?’ herhaal ik. ‘Ik had vandaag alleen de rechtbank.’ Onmiddellijk beginnen de raderen in mijn hoofd te draaien. Ben ik echt zo in de war dat ik een afspraak vergeet? Vanmorgen heb ik mijn agenda er nog op nageslagen.

‘Om wie gaat het?’

‘Dat heb ik niet gevraagd, maar er zit hier in ieder geval een charmante dame op je te wachten.’

‘Een dame?... Ik denk echt dat er een vergissing is. Heeft ze haar naam genoemd?’

‘Blijf aan de lijn,’ roept Chris, ‘ben zo terug.’

Geïrriteerd laat ik een zucht vallen. Ik ga zo lekker naar huis, neem ik me voor. Die mevrouw moet eerst maar een afspraak maken.

‘Ja, ben ik weer.’ De stem van Chris klinkt luid en duidelijk. ‘Ze heet mevrouw Meulenbroek.’

‘Mevrouw Meulenbroek,’ herhaal ik de woorden van Chris, ‘zegt me niets.’

‘Marcella Meulenbroek,’ verduidelijkt Chris.

Binnen twee seconde voel ik een hitte vanuit mijn nek richting mijn kaken stijgen. Een misselijkmakende gedachte dringt zich aan me op. Dat zal toch niet, nee, dat kan helemaal niet. Ik heb nog nooit over mijn vak gesproken. Ze weet mijn naam niet eens, laat staan waar ik..., dit is louter toeval, er zijn natuurlijk meer honden die fikkie heten.

‘Ik ken niemand met die naam, Chris. Maar hoe ziet ze eruit?’ vraag ik voor de zekerheid. ‘Of kun je dat niet zeggen?’

‘Zeker wel,’ antwoordt Chris. ‘Tja, hoe ziet ze eruit... geen onsmakelijk type,’ grapt hij. ‘Klein, donker lang haar, verzorgd.’ Het zal verdomme toch niet, knettert het in mijn hoofd.

‘Geen idee, Chris, ik ken geen mevrouw Meulenbroek, maar laat haar maar even wachten. Ik ben er met een kwartiertje.’

‘Okido, man.’

Met een versnelde hartslag start ik de motor en rijd opgefokt vanaf de Parnassusweg richting kantoor. Zonder problemen negeer ik een aantal rode stoplichten tot het moment dat een automobilist die van rechts komt me op een haartje na kan ontwijken. Toeterend opent hij het portierraam, wijst naar zijn voorhoofd en roept iets dat ik niet kan verstaan. Het kan me ook allemaal geen bal schelen. Mijn gedachten worden volledig in beslag genomen door een kleine donkerharige vrouw die zich, in een Chinees restaurant in de Van Woustraat, aan me voorstelde als Marcella.

De tijd heb ik goed ingeschat. Binnen een kwartier sta ik met mijn auto schuin tegenover Advocatenkantoor Kat & Groenveld. Gespannen blijf ik nog even zitten en zoek terug in mijn geheugen naar gesprekken die ik samen met Ilona heb gevoerd. Maar ik herinner me niets over gesprekken betreffende mijn privéleven. Ja, dat ik jaloers was op mijn vierjarige buurmeisje, dat ik ben getrouwd en kinderen heb, maar dat is alles. Verder weet ze helemaal niets van me. Mijn vakgebied is nooit ter sprake geweest. Zelfs mijn mannennaam kent ze niet.

Bij binnenkomst loop ik meteen door naar de wachtkamer aan het einde van de lange smalle hal. Mijn gezicht houd ik zoveel mogelijk in de plooi. Terloops passeer ik de werkkamer van Chris. Met opgeheven hand begroet hij me. Ik hou mijn pas even in, doe hetzelfde en dwing mezelf zo nonchalant mogelijk door te lopen. De deur van de wachtruimte staat, zoals gewoonlijk, wijd open. Ik blijf staan in de deuropening en kijk naar de dame in kwestie. Ogenscheinlijk op haar gemak zit ze, recht tegenover me, op een van de drie grijze leren stoelen die bestemd zijn voor cliënten. Haar camel jas heeft ze uitgetrokken en nonchalant over haar benen gehangen. Ademen, Max, rustig blijven en geen emoties tonen. Mijn handen voelen stijf en ijskoud aan. Ik schuif ze in mijn broekzak. In mijn hoofd knettert het alsof er tientallen rotjes worden afgestoken. Ik ben niet in staat om me van het tafereel voor me los te rukken.

‘Goedemiddag,’ weet ik uit mijn keel te persen, ‘u heeft een afspraak, begrijp ik.’ Hoe krijg ik die tekst mijn keel uit. Normaal begroet ik iedere cliënt met een handdruk, maar nu blijf ik staan en staar naar de vrouw voor me. Ze kijkt op van een weekblad dat ter inzage ligt. Haar zelf-verzekerde glimlach irriteert me onmiddellijk. Ik knijp mijn lippen tot een smalle spleet om mijn ergernis te onderdrukken.

‘Ik dacht,’ zegt ze achteloos, ‘ik probeer het gewoon.’

‘Juist ja,’ zegt ik zo onverschillig mogelijk, ‘u dacht, ik probeer het gewoon.’ Ik kijk de donkerharige strak aan en voel hoe mijn kaken zich aanspannen. Tegelijkertijd realiseer ik me dat Chris, zes meter bij me vandaan, waarschijnlijk met gespitste oren zit te wachten op wat er gaat komen. Stel je voor dat ze dingen zegt niet bestemd voor zijn oren. Ik moet haar zakelijk benaderen, maar wel met respect, en proberen haar zo fatsoenlijk mogelijk zien weg te krijgen. Mijn moeder zei altijd, ‘je vangt geen vliegen met azijn.’ Maar ze moet wel begrijpen dat *dit* niet kan, dat *dit* inbreuk is op mijn privacy. Dat moet ik zo tactisch mogelijk aan haar verstand zien te brengen. En dat gaat me lukken, want de persoon die hier voor me zit, staat heel ver van me af. Eigenlijk is ze een vreemde. Ze lijkt in niets op het Bardot-type dat zich regelmatig positioneert achter het raam op de eerste etage aan de kade. Het enige herkenbare aan deze dame zijn haar fonkelende blauwe ogen, die ook zonder make-up levendig schitteren. Feitelijk zit op die grijze stoel, een paar voetstappen van me vandaan, een smaakvol geklede dame. Met uitzondering van haar lichtgekleurde lippen is haar gelaat make-uploos. De sproetjes op haar jukbeenderen, die me eerder niet waren opgevallen,

zorgen voor wat kleur op haar lichte huid. Haar bruine kapsel hangt golvend over haar schouders. Het donkergrijze broekpak dat ze draagt, in combinatie met een witte blouse, laat in niets blijken dat ik te maken heb met een vrouw van lichte zeden.

‘In principe werken we hier op afspraak.’ De klankkleur van mijn stem heb ik enigszins aangepast. ‘Maar loopt u maar even mee.’

Ik draai me om en loop voor haar uit, rechtstreeks naar mijn werk-kamer. De aanwezigheid van Chris negeer ik deze keer. Het geklik van haar hakken op de marmeren vloertegels laat weten dat ze me volgt. Waarom weet ik niet, maar ik tel haar stappen tot aan de deur van mijn kantoor. Het zijn er negen in totaal. Zoals het een heer betaamt, houd ik de deur voor haar open om deze vervolgens, na haar binnenkomst, weer te sluiten.

‘Dank je,’ zegt ze, als ze langs me loopt.

Bij de lange, donkere eiken ontvangstafel houdt ze haar pas in. Ze kijkt me aan. Haar wenkbrauwen heeft ze omhooggetrokken. Haar ogen spreken hoop uit. Van haar zelfverzekerde houding in de wachtruimte is niets meer over.

Wijzend naar een stoel vraag ik haar plaats te nemen, waar ze dan ook gelijk gehoor aan geeft. Zelf ga ik tegenover haar zitten aan de andere kant van de tafel. Ik leun achterover en laat mijn armen rusten op de stoelleuning. Onze blikken vinden elkaar. Ze glimlacht voorzichtig. Die beantwoord ik niet. Als ik een gesprek op gang wil brengen is ze me net voor.

‘Ik wilde je zien.’

Haar stem verraadt dat er iemand tegenover me zit die ik ken, iemand die me, ook al was het maar voor enkele uren, gelukkig heeft gemaakt, die ik in vertrouwen heb genomen en met wie ik het bed heb gedeeld. Ze strekt haar armen, legt haar handen plat op de tafel en beweegt haar gezicht dichterbij me toe. Ik blijf zitten zoals ik zit, op afstand.

‘Hoe heb je mij in godsnaam...’

‘Je visitekaartje,’ onderbreekt ze me.

Twee woorden. Ik voel een venijnige steek bij mijn slaap. Verbouwe-reerd laat ik mijn blik over de lange tafel dwalen, waar niet meer te zien is dan een wetboek van strafrecht. Opeens dringt het beeld van Ilona geniepig mijn brein binnen. Hoe ze daar stond in haar boudoir, wapperend met dat kaartje tussen haar duim en wijsvinger. Kinderlijk ondeugend hield ze haar arm in de lucht. Ze maakte er een spelletje van.

‘Gelijk oversteken,’ riep ze giebelend. En ik liet me meeslepen, net zo lang tot we beiden hadden wat we wilde hebben, zij de euro’s, ik het kaartje. Hoe ongelooflijk stom kan een mens zijn. Geërgerd door mijn eigen stommité vouw ik mijn handen samen onder mijn borst. ‘Beheers je, Max,’ spreek ik mezelf toe. ‘Geen emoties tonen. Daar koop je niets voor, dat maakt de situatie alleen maar erger. Je moet nu zorgen dat ze zo snel mogelijk weggaat.’

‘Advocatenkantoor Kat & Groenveld,’ verbreekt Marcella de onaan-gename stilte, ‘ik heb die namen onthouden.’

‘Juist ja en jij dacht...’ Ik kijk haar strak aan en probeer het sarcasme in mijn stem zoveel mogelijk achterwege te laten. ‘Ik ga eens even uit-zoeken wie die twee zijn.’ Ik blijf kijken naar de vrouw tegenover me, die ongewenst in mijn leven ingrijpt. Een vrouw die ik helemaal niet ken. Eigenlijk heeft zij ook twee persoonlijkheden, net als ik, de prostituee Ilona, en het secretaresse type, Marcella.

‘Ik heb je gebeld, geappt, meerdere keren,’ reageert ze kalm, ‘maar kreeg geen verbinding, dus ik dacht...’

‘Maar je begrijpt toch wel dat je hier niet zomaar binnen kunt vallen.’

‘Die mijnheer hiernaast,’ wijst ze met haar hoofd naar de gang, ‘van hem mocht ik wachten.’

‘Hij dacht dat we een afspraak hadden.’

‘Wat had ik dan moeten zeggen?’

Ik blaas een diepe zucht weg en zoek in mijn geheugen naar een zinnig antwoord.

‘Ik mis je,’ ze kijkt me aan, bijna smekend, ‘ik mis Roos.’

Haar reikende hand negerend voel ik hoe mijn hart begint te bonzen in mijn borst. Ik sta op en loop naar het raam, waar ik zie hoe de buur-man aan de overkant van de straat ontspannen op een bankje zit met een biertje in zijn hand. Uiterlijk zorgeloos, maar je weet natuurlijk nooit wat er allemaal in dat hoofd van die man omgaat.

‘We zouden vrienden blijven.’

Haar stem op de achtergrond brengt me weer terug naar het probleem, Marcella. Wat moet ik nou? Ze kan hier in ieder geval niet blijven. Maar laat ze zich wegsturen? Ze is verliefd en verliefde mensen hebben zichzelf niet in de hand. In mijn praktijk heb ik vaak genoeg gezien dat zowel mannen als vrouwen gekke dingen kunnen doen wanneer ze door een partner aan de kant zijn gezet. Ik moet dit heel verstandig aanpakken.

‘We moeten even rustig met elkaar praten.’ Terwijl ik die woorden uitspreek, draai ik mijn hoofd naar haar toe en leun zo onverschillig mogelijk met mijn rug tegen de vensterbank. Mijn handen steek ik in mijn broekzak. ‘Maar je begrijpt hopelijk wel dat dat hier niet...’

‘Natuurlijk niet,’ valt ze me in de rede, ‘ik snap ook wel dat deze situatie ongemakkelijk voor je is.’ Haar mondhoeken krullen omhoog. ‘Ik wil heel graag met je praten, zeg maar wanneer je langs komt.’

‘Op neutraal terrein,’ reageer ik. Intussen denk ik aan het Americain. Wellicht is dat een optie. Niemand zal daar vreemd opkijken. Een zakelijk gesprek tussen een advocaat en een cliënt.

‘Neutraal terrein,’ herhaalt Marcella mijn woorden. Ze lijkt na te denken. Opeens veert ze omhoog, haar ogen beginnen te fonkelen en haar handen gooit ze plat op tafel. ‘Ik heb een idee,’ roept ze enthousiast, ‘je komt gewoon een keer naar mijn huis in Halfweg. Daar heb ik mijn privédomain,’ voegt ze er snel aan toe, ‘mijn eigen plekje. Om de burenhoeft je je niet druk te maken, zij denken dat ik een kantoorbaan heb. Je zou gewoon een collega kunnen zijn die op bezoek komt.’

Ze kijkt me aan, om haar lippen hangt een ondeugend lachje, ik zie zelfs een tikkeltje trots in haar houding.

‘Juist ja,’ reageer ik, terwijl ik me realiseer dat ik nooit heb nagedacht of ze überhaupt woonruimte heeft buiten haar werkplek aan de kade. Ik haal adem om iets te zeggen, maar bedenk me nog net op tijd. Niet gelijk reageren, hier even goed over nadenken. Maar ik moet toch een keer van haar af zien te komen, het liefst zo snel mogelijk en Halfweg is natuurlijk altijd beter dan die kamer op de eerste etage aan de kade of het Americain op het Leidseplein. Niemand die me daar kent. Ik doe gewoon vrijetijdskleding aan, een pet op en breng een bezoek aan een kennis. Wellicht aankomende zondag, dan zit Liz nog in Turkije. Dan ben ik er gelijk vanaf.

‘Wat vind je ervan?’ vraagt Marcella, als de stilte aanhoudt.

Ik zie dat ze haar liefste lachje tevoorschijn tovert waarbij het me weer opvalt hoe wit en gelijkmatig haar tanden zijn.

‘Oké,’ zeg ik, ‘aankomende zondag!’

‘Super, een uurtje of elf? Dan kom je op de koffie, hebben we nog wat aan de dag.’

‘Begin van de middag zal ik er zijn,’ reageer ik resoluut, met de gedachten dat Liz me waarschijnlijk in de loop van de ochtend zal bellen, ‘uur of twee.’

Marcella knikt goedkeurend, springt vastberaden omhoog, schiet in haar camel jas en slingert nonchalant haar tas over haar schouder. Bij de deur blijft ze nog even staan, triomfantelijk, alsof ze een trofee heeft gewonnen.

‘Misschien is een adres wel handig,’ grinnikt ze, ‘Haarlemmermeerstraat 43A, onthoud je dat?’ Ik bevestig het met een knikje.

‘Tot zondag,’ gniffelt ze, wijzend met haar duim naar de kamer van Chris, ‘niet vergeten hè?’ fluistert ze erachteraan, ‘Haarlemmermeerstraat 43A, je moet een soort steegje door.’

Buitenveldert

Ik rijd de oprit van de gemeenschappelijke parkeergarage van ons appartementencomplex op. Bij parkeerplek zesendertig breng ik de auto tot stilstand. Ik dwing mezelf om niet meer aan Marcella te denken, zij is voor latere zorg. Zondag ga ik met haar praten, haar uitleggen dat we elkaar niet meer kunnen ontmoeten. Dat wat er laatst is gebeurd nooit had mogen gebeuren, en dat ik mijn vrouw ga vertellen wat er met me aan de hand is. Met dat voornemen stap ik uit de auto. Daarbij dwalen mijn gedachten al snel af naar de Hugo Boss-tas in de kofferbak.

Gelukkig kan ik de komende dagen ontspannen mijn gang gaan. Niemand zal me storen. De kinderen bellen altijd voortijdig als ze langs willen komen.

Ik druk op de knop van de lift die me naar de vierkante hal op de dertiende etage moet brengen. Hij is er sneller dan ik ben gewend. Meestal is het rond de klok van zes spitsuur, maar vandaag ben ik snel boven. Met mijn voet duw ik de deur van ons appartement achter me dicht. Mijn aktetas zet ik op het gangkastje onder de kapstok. Mijn Hugo Boss leg ik in de slaapkamer op bed. De in elkaar gefrommelde kleding, die ik er de laatste keer bij Ilona heb in gepropt, haal ik eruit. Met twee handen probeer ik de kreukels een beetje glad te strijken, wat redelijk lukt. De BH en de panty leg ik ernaast. Ik negeer het toenemende knorren in mijn maag dat ik wijt aan de twee broodjes kaas die ik heb genuttigd over de hele dag.

Terwijl ik mijn kostuum en toebehoren uittrek, moet ik opeens denken aan de lingerie van Liz. Hoe vrouwelijk het zou zijn om in plaats van een boxershort een dameslip te dragen. Ze zal natuurlijk de benodigde verschoningen hebben meegenomen naar Turkije, maar er liggen vast nog wel wat slipjes in de la. Omdat Liz precies weet waar ze wat en hoe bewaart, pak ik voorzichtig het bovenste exemplaar van een stapeltje. Verlangend kijk ik naar het zwarte kanten broekje in mijn hand. De zachte stof laat ik glijden tussen mijn vingers. Heel even druk ik het tegen mijn neus. Het ruikt naar de zeepjes die Liz altijd tussen haar lingerie bewaart. Snel vervang ik mijn boxershort voor het slipje. Het is aan de kleine kant maar het voelt heerlijk. De spanning in mijn kruis voel ik toenemen, maar niet lang. Het geeft me al snel het gevoel alsof dat kleine stukje lingerie ook bij me hoort. Vervolgens pak ik de panty uit het plastic zakje. Zittend op de rand van het bed trek ik om beurten een knie omhoog, waarbij ik mijn hiel op de rand laat rusten. Voorzichtig rol ik de panty helemaal naar beneden, zodat ik mijn tenen goed in het voetgedeelte kan steken. Dan trek ik, zoals ik Ilona zag doen, het geheel zorgvuldig met gestrekte vingers omhoog. ‘Dat is het behoud van de kwetsbare stof,’ zei ze erbij.

Ondanks de energie dat het me kost, ben ik tevreden met het resultaat. Het voelt fijn en de stof bedekt in ieder geval mijn behaarde benen. Het aantrekken van de BH met vulling is ook nog een uitdaging. Sluiting aan de voorkant, omdraaien en mijn armen in de bandjes steken. Ook dat heeft Ilona me geleerd. De blouse en rok geven geen problemen. Hoewel ik de make-up en het dragen van een pruik mis, komen alle vezels in mijn lichaam langzaam tot rust. Om dat gevoel vast te houden, besluit ik een blik in de spiegel achterwege te laten. Eerst zorgen voor de benodigde producten, bedenk ik. Daar ga ik vanavond met mijn google-vriend naar op zoek en als het mogelijk is, gelijk bestellen. Net als schoenen in de juiste maat. Maar eerst de inwendige mens versterken. Op kousenvoeten loop ik naar de keuken, waar ik uit de vriezer een willekeurige maaltijd trek. Preilasagne, lees ik op het etiket. Een dag voor vertrek is Liz nog even langs de groentejuwelier gegaan. ‘Ik heb zeven verschillende soorten voor je gekocht,’ had ze gezegd, ‘dan eet je in ieder geval gezond.’ De lasagne smaakt me beter dan ik had verwacht.

Tegen achten zit ik, met mijn MacBook op schoot, verzadigd op de bank. Om een begin te maken met mijn aankopen geef ik Google de zoek-

opdracht *Travestie*. Al snel blijven mijn ogen steken bij de titel, *Van hem naar Haar*. Belangstellend klik ik op de link. De website opent zich snel. Bovenaan de pagina word ik verwelkomt met het woord, *Transvrouw*. Dus zo noemen ze dat daar, geen travestiet, maar transvrouw. Ik word verrast door het grote assortiment dat wordt aangeboden; Pruiken, make-up, panty's/kousen, damesschoenen, lingerie en siliconen borstprothesen. Leverbaar binnen drie dagen. De aankopen kunnen ook persoonlijk worden opgehaald, staat er vermeld, maar mijn voorkeur gaat uit naar een DHL-servicepunt.

Twee uur later en achthonderd euro armer rond ik mijn bestelling af. Intussen is mijn nieuwsgierigheid behoorlijk gewekt. Ik wil weten wat er nog meer wordt aangeboden in de wereld van transvrouwen. Ik werp een blik op een andere travestiepagina, waar een scala aan uitsluitend siliconenproducten mijn ogen streelt: vaginabroekjes, penisprothesen, billen, borsten en zelfs gezichtsmaskers. De vaginabroekjes, penisprothesen en kunstbillen laat ik voor wat ze zijn, maar het laatste artikel wekt wel mijn belangstelling: *siliconen mail & female mask*. Ik klik op de link en kijk verbaasd naar het levensechte gezicht van een man en een vrouw. Ik vergroot de afbeelding van de vrouw en lees de productbeschrijving: *Ben jij op zoek naar een realistisch vrouwelijk gezicht? Maak dan kennis met Lilly!* Ze hebben zelfs een naam. Ik kan een grijs niet onderdrukken. *Voor een volledige transformatie is dit item onmisbaar. Dit hypoallergene gezichtsmasker voelt aan als een menselijke huid. De mond kan worden geopend om te praten, te eten en te drinken.*

‘Fantastisch,’ mompel ik, ‘ze verzinnen toch wat tegenwoordig.’ Tevreden met mijn zojuist gedane bestelling klik ik op het kruisje van de pagina en klap mijn MacBook dicht. Dan bel ik Liz.

Hé, wat lief dat je belt,’ reageert ze enthousiast. ‘We zitten nog even gezellig na te tafelen. Je hoort het zeker wel hè, al die stemmen?’

‘Heb je lekker gegeten?’ vraag ik snel, om te voorkomen dat ik onderwerp van gesprek word.

‘Heerlijk, die Turkse keuken is echt fantastisch.’

‘En Hanneke, geniet zij ook?’ Eigenlijk kan dat me geen bal schelen. ‘Doe haar maar de groeten,’ roep ik schijnheilig.

‘Doe ik, maar ik ga je hangen, schat. Bel je later nog wel even, want het is zo rumoerig om me heen. Love you.’

‘Ik ook van jou,’ wil ik zeggen, maar de lijn is al dood. Gelukkig dat

we niet beeldbellen, schiet het door mijn hoofd. Ze moet eens weten hoe haar mijnheer de advocaat erbij zit. Mijn blik wordt getrokken naar mijn over elkaar geslagen benen, verborgen onder een lange rok, waar ik het slipje van Liz voel knellen bij mijn liezen. Zelf vind ik het al een bespottelijk beeld die maat zesenvoertig lange voeten geperst in een pantykousje, laat staan hoe het er voor Liz uit zal zien. Om mijn aandacht af te leiden, zet ik de televisie aan. Er is een praatprogramma aan de gang met als onderwerp, overgang bij vrouwen. Omdat ik Liz de laatste tijd regelmatig heb horen klagen over opvliegers, probeer ik me te interesseren voor de materie, maar het is zinloos. De klachten die worden genoemd door een aantal dames aan de talkshowtafel, zijn niet op Liz van toepassing. Zij is niet depressief, snel vermoeid, of prikkelbaar.

Ik zap verder, maar geen andere zender kan mijn aandacht vasthouden. De televisie besluit ik te laten voor wat hij is en mezelf, voor de broodnodige rust in mijn hoofd, te trakteren op een glas cognac. Het wijnglas, dat ik eerder tijdens de maaltijd heb gebruikt, vervang ik door een kleiner exemplaar. Ik schenk het tot de rand vol en neem een flinke slok, en nog een, en nog een. Het vocht glijdt weldadig door mijn keel. Ik schenk nog eens bij. De warmte van de alcohol voel ik stromen door mijn lijf. Mijn hersenen komen tot rust. Ik heb vrede met mezelf en kan genieten van Roos, die nu eenmaal bij me hoort en niet meer is weg te denken. Daar hoeft ik me absoluut niet schuldig over te voelen. Waarom zou ik? Ik doe niemand kwaad en bovendien heeft het weinig met vrije wil te maken. Maar mag ik Liz daar eigenlijk wel mee lastig vallen? Wat ze niet weet, daar heeft ze ook geen pijn van. Ze is gelukkig, gelukkig met mij, met de kinderen, met haar werk en dat moet zo blijven. En wat betreft Ilona, dat had niets te maken met liefde. Daar ga ik zondag een eind aan breien. Klaar, afgelopen, uit.

Als ik een gaap voel opkomen, open ik mijn mond en adem diep in om me er volledig aan over te geven. 'Als je gaapt, krijgen je hersenen zuurstof,' zei mijn moeder altijd. En dat is wat ik nodig heb, zuurstof in mijn hersenen. Ik rek me goed uit, strek mijn benen en besluit voordat ik weer in slaap val op de bank, mijn bed in te duiken.

De volgende ochtend word ik wakker, niet alleen met een flinke kater, maar ook nog in mijn vrouwenkleding. Niet alleen de slip van Liz, maar ook de met watten gevulde BH voel ik spannen om mijn lijf. Ik kan een grijns niet onderdrukken. Na een warme douche en keurig in mijn

hoedanigheid als Max, neem ik een kop sterke koffie en een klein ontbijt. Vervolgens slik ik twee paracetamol en drink veel water.

Mijn agenda geeft aan dat het een drukke dag wordt. Eerst naar de PI Vught om een rechtszitting voor te bereiden met een cliënt, en daarna heb ik twee strafzaken bij de politierechter. Geknipt, geschoren en strak in het pak, begeef ik me richting Noord-Brabant. De rit verloopt goed. Geen files, dus ik ben ruimschoots op tijd. Het gesprek met de cliënt verloopt naar wens. Het betreft een twintigjarige jongeman die, om aan geld voor drugs te komen, met een dun kromgebogen ijzerdraadje bij een juwelier uit een vitrinekast een gouden halsketting heeft gehengeld. Zijn vindingrijkheid verbaast me. Hij zegt blij te zijn dat hij vastzit, dat hij even kan uitrusten, niet hoeft te stelen om aan drugs te komen, en dat hij zich na detentie op laat nemen in een verslavingskliniek. Ook spreekt hij de hoop uit om alle andere lopende strafzaken, zoals openstaande boetes, ordeverstoring en diefstal, in één keer uit te mogen zitten.

Als ik de deur van de gevangenis achter me dichttrek, denk ik aan mijn eigen, twee stabiele en gezonde kinderen.

Halfweg

Tien minuten te vroeg parkeer ik mijn auto om de hoek van de Haarlemmermeerstraat in Halfweg. Er is voldoende parkeergelegenheid. Het is een wolkeloze, zonnige dag. Zoals ik me had voorgenomen, heb ik mijn vrijetijdskleding aangetrokken en een pet op gezet. Omdat ik niet te vroeg bij Marcella voor de deur wil staan, besluit ik nog even te blijven zitten. Het valt me op dat het rustig is in de straat die grenst aan een klein pleintje. Slechts een jonge vrouw met een zwarte pitbullachtige hond loopt voorbij. Verder is er niemand te zien. Waarschijnlijk zijn de mensen erop uitgetrokken met dat mooie weer, bedenk ik me. Dat had ik zelf ook liever gedaan, lekker lopen langs het strand en een pilsje pakken op een terras. Maar dat kan ik altijd nog doen. Dat gesprek met Marcella hoeft uiteindelijk geen uren te duren. Met maximaal een uurtje moet dat wel klaar zijn. Ik hoef alleen maar uit te leggen waarom ik haar niet meer kan bezoeken, want dat verdient ze. Daarna neem ik netjes afscheid en spreek mijn dank uit voor alle hulp die ze me heeft geboden. Ik zal zeggen dat ik me bij haar, in mijn hoedanigheid als Roos, gelukkig

heb gevoeld, maar dat het voorbij is en dat ik niet meer wil liegen tegen mijn vrouw. Ik moet dat rustig en tactvol aan haar uitleggen.

Ik sla het portier van mijn auto achter me dicht. Het is nog steeds rustig op straat. De vrouw met de hond is uit beeld. Terwijl ik richting de Haarlemmermeerstraat loop, voel ik ineens een lichte spanning in mijn lijf. 'Stel je verdomme niet zo aan,' mompel ik in mezelf, 'je hebt alles op de rit, er is niets aan de hand. Even een goed gesprek en klaar is Kees.' Ik snuif een teug frisse lucht naar binnen en zet mijn tocht voort richting huize Marcella. Bij nummer 43A hou ik mijn pas in. Twee ramen, geblindeerd door grijze lamellen, doen me vermoeden dat ze daarachter woont.

'Je moet een soort steegje door,' zei ze. Dat doe ik dus. Ik heb dan ook geen andere keuze, want aan de voorkant is er geen ingang te bekennen. Twijfelachtig loop ik het smalle straatje door, waar ik word tegen gehouden door een grenen schutting met links een deur die op een kier staat. Waarschijnlijk heeft ze die al voor me opengezet. Aarzelend duw ik de deur verder open. Mijn ogen worden verrast door een kleine bloemrijke tuin, omgeven door een hoge, eveneens grenen schutting die me onmiddellijk het gevoel van privacy geeft. In het midden van de tuin, op een klein vierkant grasveldje, staat een Frans tuinsetje dat is versierd met een pot blauwe hortensia's.

Nadat ik een paar stappen naar voren heb gezet, komt de geur van versgebakken appeltaart me tegemoet. Gek genoeg voelt dat vertrouwd. Het doet me denken aan mijn moeder, die vroeger bijna wekelijks appeltaart bakte omdat vooral mijn vader dat zo lekker vond. Aarzelend loop ik verder, maar houd mijn pas in als ik vanuit mijn ooghoeken een silhouet zie. Dat moet Marcella zijn, schiet het in een flits door mijn hoofd. Waarschijnlijk heeft ze me horen lopen in de steeg en wil ze me verwelkomen. Alsof ik nergens erg in heb, draai ik me van de gedaante af en focus me op de bloemenweelde. Tegelijkertijd word ik teruggegooid in onzekerheid. Waarom doe ik dit in godsnaam? Ik kan nu nog weggaan..., maar wat dan? Ze heeft me al gezien. Ik moet gewoon even doorzetten, een gesprek aangaan, dan is het klaar. Resoluut draai ik me om. Haar verschijning brengt me heel even in verwarring. Ze staat daar niet, zoals je zou verwachten van een prostituee, in haar werkkleding. Ze is gekleed in een chique knie bedekte kaki jurk die elegantie uitstraalt. Met haar omhooggestoken kapsel in Grace Kelly look en haar zachtroze lippen doet ze me opnieuw denken aan een representatieve secretaresse.

'Dag Roos,' begroet ze me met een warme glimlach. 'Zo had je me niet verwacht hè?' Haar lichaam beweegt zich dichterbij me toe. Ze kijkt me aan, afwachtend, met een open blik. Ik doe een stapje terug.

'Dag Ilona,' zeg ik uit gewoonte.

'Mag het ook Marcella zijn?' lacht ze.

'Je woont hier leuk.'

'Dank je.' In haar ogen verschijnt een twinkeling. Dan draait ze zich van me af en loopt elegant voor me uit de keuken door. 'Kom verder,' roept ze, als ze merkt dat ik blijf staan op de zwarte rubberen buitenmat. 'Je durft toch wel?'

Ik schraap mijn keel en loop achter haar aan de keuken in, die grenst aan de woonkamer. Wat me daar als eerste opvalt, is de grote palm die in de hoek van de kamer staat en bijna het plafond aanraakt.

'Ga lekker zitten,' wijst ze naar de zithoek, als ze merkt dat ik blijf steken bij de grens tussen de keuken en de kamer. 'Dan zorg ik voor de koffie.' Ze kijkt me aan, vragend, haar ogen groot en helder. 'Je wilt toch wel koffie, of liever een wijntje?'

Hoewel ik snak naar een alcoholische consumptie, besluit ik verstandig te zijn. 'Koffie graag,' antwoord ik.

Vervolgens doe ik wat ze heeft voorgesteld en ga zitten in een rood-bruine armstoel bij de vensterbank. Ik had ook op de bijbehorende L-bank kunnen gaan zitten, maar daar kies ik bewust niet voor. Terwijl ik voor me uitkijk naar het smetteloos roomkleurige tapijt onder mijn voeten, vraag ik me af of ik bij de ingang mijn schoenen niet uit had moeten trekken.

'Gaan we doen,' reageert Marcella triomfantelijk. 'Met appeltaart, die heb ik vanmorgen speciaal voor de gelegenheid gebakken.'

Ik wil reageren, zeggen dat ze dat voor mij wel achterwege had mogen laten, dat ik hier niet ben om appeltaart te eten, dat alleen koffie prima is, maar ze is al weg, de keuken in. Als ik de koffiemachine zijn werk hoor doen, besef ik dat het wel heel ondankbaar is om de taart te weigeren. Ik zal haar waarschijnlijk teleurstellen, en dat is het laatste wat ik wil. De sfeer moet goed blijven en als ik daar appeltaart voor moet eten, dan doe ik dat gewoon.

Tevreden met mijn besluit wacht ik geduldig op de koffie. Intussen observeer ik de smaakvol ingerichte kamer, die niet te vergelijken is met de inrichting van het boudoir aan de kade. Mijn blik glijdt over de crèmekleurige salontafel met organische vormen en afgeronde hoeken. De tafel is versierd met een goed gevulde glazen bonbonschaal op voet

die eruitziet als antiek, en een roze orchidee in een bijpassende pot. Tegen de muur, die bekleed is met bloembehang in pasteltinten, staat naast de palm een crèmekleurig dressoir dat aan beide kanten is opgesierd met goudkleurige glazen schemerlampjes in de vorm van druppels. In het midden van de kast staan willekeurig een set windlichten van beschilderd glas in diverse kleuren en maten. Boven het geheel hangt een televisie met een doorsnee van minstens een meter.

‘Hier is boffie met de koffie.’ De stem van Marcella doorbreekt de onaangename stilte en ik besef plotseling dat er in haar boudoir aan de kade altijd een achtergrondmuziekje speelde. Ik kijk haar kant uit. Ze lacht om haar eigen grapje. Tussen haar handen houdt ze een dienblad geklemd. ‘Koffie,’ herhaalt ze nogmaals, ‘en versgebakken appeltaart met slagroom.’ Zorgvuldig zet ze de consumpties op de salontafel en gaat recht tegenover me zitten op de bank.

Ik neem een hap van de taart. Dat doe ik niet alleen om Marcella te plezieren maar ook om mezelf in beweging te zetten. Ik zie dat Marcella er wel van geniet.

‘Vind je het lekker?’ vraagt ze hoopvol tussen een paar happen door.

‘Heerlijk,’ lieg ik, ‘het smaakt zoals de appeltaart van mijn moeder.’ Wat een huichelaar ben ik toch.

‘Mag ik dat beschouwen als een compliment?’ vraagt ze.

Ik knik bevestigend en schuif het laatste stuk taart naar binnen. Vervolgens drink ik de koffie. Nadat we beiden de consumpties hebben genuttigd, zitten we nog steeds tegenover elkaar. Marcella op de L-bank, ik in de stoel bij het raam. Haar benen heeft ze over elkaar geslagen, waarbij ze één voet onrustig heen en weer laat schommelen. Ook haar handen houdt ze nauwelijks stil. Ze lijkt te wachten op wat er komen gaat. Ik kijk naar de opengewerkte beige schoentjes aan haar voeten, die een deel van haar roodgelakte teennagels tonen. Dezelfde kleur als op de nagels van haar vingers. Hoe graag zou ik ook op zulke elegante schoenen lopen en het liefst met gelakte nagels, spookt het door mijn hoofd. Automatisch glijdt mijn blik omhoog langs de kaki jurk, naar de lange glinsterende oorbellen en het omhooggestoken kapsel. Opeens realiseer ik me dat ik het beeld van de Brigitte Bardot-vrouw helemaal kwijt ben. Voor me zit een charmante, elegant geklede dame die straalt als ze me aankijkt. Een vrouw die niet de indruk wekt te weten wat ik haar vandaag ga vertellen. Een vrouw die met veel passie Roos van me wist te maken en me heeft verleid het bed met haar te delen. Snel schud ik die

laatste gedachte van me af. Ik ben hier niet om mezelf te pijnigen. Ik ben hier om met Marcella te praten, te zeggen wat gezegd moet worden en haar vervolgens alle geluk van de wereld te wensen.

‘Ik ben echt heel blij dat je er bent,’ doorbreekt Marcella de stilte, ‘daar heb ik de hele week naar uitgekeken.’

‘We moeten even rustig praten,’ reageer ik.

‘Eerst nog een koffietje?’

‘Nee, dank je.’

‘Een wijntje dan?’

‘Nee, ook niet.’ Ze moet eens weten hoe groot de drang is om de onrust in mijn lijf te dempen met een flinke teug alcohol. Vanonder haar lange wimpers kijkt ze me vragend aan, alsof de betekenis van mijn woorden niet tot haar is doorgedrongen.

‘Ik hou van je,’ zegt ze dan, ‘niet alleen van jou, maar ook van Roos.’

Bij het horen van die naam raakt ze weer die verdomd gevoelige snaar. Ik sla mijn ogen neer en masseer tussen duim en wijsvinger mijn neusbrug. ‘Dat tussen ons is toch niet zomaar iets,’ praat ze verder als een reactie van mijn kant uitblijft. ‘Dat is toch heel speciaal..., dat vind jij toch ook? Anders kom je toch niet steeds terug?’

Ik buig me iets naar voren, laat mijn armen rusten op mijn benen en druk mijn gespreide vingers strak tegen elkaar.

‘Maar je weet toch wel,’ zeg ik met de nadruk op weet, ‘dat ik hier niet zit om alleen koffie met je te drinken. Dat ik hier eigenlijk helemaal niet vrijwillig zit, dat je me min of meer hebt gedwongen om hier te komen omdat je nog steeds niet lijkt te begrijpen dat het zo niet verder kan, dat *ik* zo niet verder kan.’ Ik kijk omhoog om haar reactie te peilen. In haar ogen schuilt onbegrip, maar het kan ook verontwaardiging zijn.

‘Dat *jij* zo niet verder kan,’ herhaalt ze nauwelijks verstaanbaar mijn laatste woorden. ‘Hoezo niet verder kan? Je had het toch fijn bij mij? Je hebt met me gevreeën.’ Het merkwaardige lachje om haar lippen laat me zien dat ze het niet *wil* begrijpen.

‘Wat is daarvoor bijzonder aan,’ reageer ik nijdig, ‘jij hebt toch seks met alle mannen die bij je op bezoek komen! Ga je die ook allemaal stalken?’ Verdomme, waarom zeg ik dat nou, wat ben ik toch een lul. ‘Sorry, dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Ik begrijp het wel,’ regeert ze buiten verwachting, ‘maar je denkt toch niet dat ik ooit met één van mijn klanten hetzelfde heb gedaan als met jou?’ Ze schudt langzaam haar hoofd. ‘Met al die mannen, zoals jij

dat zegt..., was er nog nooit één die me naar een hoogtepunt heeft gebracht. Dat denken die kerels wel, maar dat is niet zo, het is allemaal spel.' Wachtend op antwoord blijft ze me aankijken. Ik wil ik er niet op ingaan. Wat kan het me schelen of ze wel of geen hoogtepunt heeft bereikt. Daar gaat het helemaal niet om, het gaat om ons, dat het afgelopen moet zijn, over en uit.

'Je komt onaangekondigd mijn kantoor binnenvallen,' zeg ik, 'liegt tegen mijn partner dat we een afspraak hebben en zet me vervolgens gewoon voor het blok.'

'Dan moet je zorgen dat je bereikbaar bent,' antwoordt ze, waarbij het plotselinge sarcasme in haar stem me niet ontgaat. 'Ik heb je gebeld, een bericht ingesproken, geappt, nog een keer gebeld. Wat had ik dan moeten doen?'

Rustig blijven Max, die vrouw is verliefd, in de war, niet voor rede vatbaar.

'Maar dan nog,' reageer ik, waarbij ik probeer mijn irritatie zoveel mogelijk achterwege te laten, 'dat is inbreuk op mijn privacy en daarbij, ik ben getrouwd hè.'

'Dat wist je ook al toen je de eerste keer bij me kwam.'

Mijn ogen vluchten weer naar de grond. Starend naar de visgraatvloer probeer ik mijn woorden zo zorgvuldig mogelijk te kiezen. Ze heeft natuurlijk gelijk, ik heb het zelf zover laten komen. Niemand heeft me gedwongen om terug te gaan naar die Brigitte Bardot-vrouw. Ik ben zelf op dat verdomde bed gaan zitten om dat klote spelletje te spelen.

'Sorry,' zegt ze, 'dat laatste, dat was niet aardig van me.'

Ik recht mijn rug, laat mijn armen rusten op de leuningen van de stoel en kijk haar recht aan.

'Je hebt gelijk,' zeg ik, 'dat wist ik de eerste keer ook al. Maar ik zag het als een zakelijke transactie van vraag en aanbod. Het spijt me als ik de indruk heb gewekt dat er meer is dan...'

'Er is meer,' valt Marcella me heftig in de rede, 'natuurlijk is er meer. Dat weet jij ook, anders hadden we geen seks gehad. We hadden dat allebei nodig.'

Weer draai ik mijn hoofd van haar af. Starend naar de windlichten op het wandmeubel, laat ik haar woorden indalen. Ik probeer mijn ergernis af te zwakken wat maar gedeeltelijk lukt. Ik wil de boemerang terugkaatsen. Tegen haar roepen: hoezo seks gehad? Al die wellustige kerels komen bij jou voor de seks. Ga je die dan ook allemaal een bezoekje

brengen in hun privédomein? Je hebt gewoon misbruik gemaakt van mijn kwetsbare kant, me aangemoedigd om dat stomme spelletje te spelen, je hebt je gedragen als een ordinaire, goedkope hoer. Dat wil ik allemaal uitschreeuwen, maar ik weet me te beheersen. Ik moet vooral rustig blijven, respect tonen, in mijn eigen belang. Dan komt het allemaal goed. Dan nemen we straks als twee volwassen mensen afscheid. Ik wens haar alle geluk en dan is Marcella geschiedenis. Met dat voor-nemen laat ik de windlichten voor wat ze zijn en dwing mezelf haar weer aan te kijken. Ik trek mijn wenkbrauwen op en krijg het zelfs voor elkaar een klein lachje te produceren.

'Er kan niets tussen ons zijn, Marcella,' probeer ik voorzichtig, 'je bent een fantastische vrouw..., je bent aardig..., behulpzaam..., door jou heb ik mezelf beter leren kennen, daar ben ik je heel dankbaar voor. Maar dat is het, meer is er niet.'

'Dat is niet waar.' Haar ogen krijgen plots een glazige glans. 'Ben je dan vergeten hoe fijn we het hadden, hoe gelukkig je was om Roos in de spiegel te zien, hoe we als twee vriendinnen hebben genoten? Dat was toch heel speciaal?'

'Dat is ook zo,' reageer ik, 'maar dat was... dat kan niet meer. Daarom ben ik hier, om dat aan je uit te leggen. Niet ik, maar mijn alter ego heeft zich laten verleiden om bij je in bed te gaan liggen, en dat was stom, heel stom. Daar heb ik spijt van. Dat mag nooit meer gebeuren, dat moeten we allebei vergeten.'

'Vergeten?' Marcella laat haar handen naast zich op de bank vallen. Druppels lopen over haar wangen langs haar kin haar nek in. 'Hoe kan dat nou,' huilt ze, 'hoe kan ik dat nou vergeten, hoe kan ik jou vergeten? Ik hou van je, snap je dat dan niet? Jij betekent alles voor me. Ik ben van plan te stoppen met dit miserabele leven, om er alleen voor jou te zijn.'

'Ik vind je heel aardig,' reageer ik zachtjes, terwijl ik de wanhoop in haar ogen probeer te negeren, 'maar ik hou niet van je.'

'Maar je kan me toch niet zomaar aan de kant zetten, na alles wat er is gebeurd?'

Je moet nu doorzetten, roept een stem in mijn hoofd. Je niet laten meeslepen in haar gemoedstoestand. Aardig blijven, maar wel duidelijk maken dat je het meent.

'Ik ga praten met mijn vrouw,' zeg ik resoluut, 'ik ga haar alles vertellen.'

'Praten?' Marcella trekt haar donkere wenkbrauwen omhoog. Met de

vingertoppen van haar handen veegt ze haar ogen droog, waardoor de achtergebleven mascarastrepen de indruk wekken dat ze ziek is. Rond haar lippen verschijnt een boosaardig lachje. 'Ga jij je vrouw dan ook vertellen dat *ik* besta, dat je niet *haar*, maar mij in vertrouwen hebt genomen, dat je seks met me hebt gehad? Hoe denk je dat ze zal reageren?'

Sprakeloos laat ik me achterovervallen in de stoel. Mijn knetterende kop laat ik rusten tegen mijn handen. Ik weet verdomme dat ze gelijk heeft, maar die toon en die omhoog gekrulde mondhoeken opeens. Niets maar dan ook niets toont enige empathie. Hoe is het mogelijk dat ik iemand, die ik zo vertrouwde en met wie ik mijn diepste geheim heb gedeeld, ineens zo haat.

'Zullen we maar een wijntje nemen?' vraagt ze opeens. Schaamteloos vloeien die woorden over haar lippen. 'Op de goeie afloop,' roept ze er achteraan.

Ik schrik op uit mijn gedachten en laat mijn armen vallen op mijn schoot. Ontspannen zit ze tegenover me, helemaal terug in haar rol als gastvrouw. Het vijandige lachje om haar mond is verdwenen. Dan ineens, alsof ik mijn goedkeuring al heb gegeven om een wijntje met haar te drinken, loopt ze met de woorden; 'Dat kunnen we allebei wel gebruiken,' zelfverzekerd de keuken in.

Terwijl ik haar nakijk, voel ik mijn aderen bonken tegen mijn schedel. Hoe durf je, wil ik haar naroepen, waar bemoei jij je mee? Het gaat je geen ene ruk aan wat ik wel of niet bespreek met mijn vrouw. *Jij* zult daar in ieder geval geen onderdeel van zijn. Dat wil ik uitschreeuwen, maar de woorden blijven hangen in mijn keel. Ik herpak me. Eerst tot tien tellen, zei mijn moeder vroeger altijd als ik dingen tegen haar riep waar ik later spijt van had. Dat besluit ik dus te doen. Ik adem diep in en uit en begin in mijn hoofd te tellen. Het helpt. Ik kan beter nadenken en realiseer me weer dat ik dit verantwoord moet afhandelen. Uiteindelijk treft mij ook blaam. Ik had nooit op die eerste etage aan de kade naar binnen moeten gaan. Maar dat is achteraf geouwehoer. Wie verwacht nou dat een hoer verliefd wordt op een klant? Daar ben *ik* dus het slachtoffer van, en dat is zeer gevaarlijk, daar moet ik verstandig mee omgaan, het niet onderschatten. Verliefde mensen kunnen vreemde dingen doen. Nog niet zo lang geleden heb ik een man verdedigd die in een vlaag van jaloezie zijn

vrouw heeft vermoord. Die twee waren notabene al meer dan een jaar uit elkaar, maar hij kon het niet verdragen dat zijn ex een ander had. Dus je weet het nooit; liefde kan verwoestend zijn. In het slechtste geval moet ik haar nog even aan het lijntje houden, het afbouwen en begrip tonen. Maar eerst moet ik proberen hier zo snel mogelijk weg te komen, mijn auto in en naar het strand om uit te waaien.

Leunend op de armleuningen, duw ik me op uit de stoel. Zo ontspannen mogelijk loop ik naar de keuken, waar ik zie dat Marcella net een fles wijn opentrekt.

'Ik moet maar eens gaan,' probeer ik voorzichtig. Marcella blijft staan waar ze staat, de kurkentrekker nog in haar hand.

'Dus geen wijntje?'

'Nee, dank je.'

'Eén wijntje,' dringt ze aan, 'om het af te leren.' Ze kijkt me aan en laat haar beroepsmatige Brigitte Bardot-lach zien.

'Nee, echt niet,' houd ik vol, terwijl er in mijn hoofd een heel ander signaal wordt afgegeven. De glinstering in haar ogen maakt plaats voor teleurstelling. Haar lach verdwijnt. Nu moet je doorzetten, Max, weggaan, de deur uit, anders neemt ze een loopje met je. Ze probeert je gewoon in te palmen, dat hoort bij haar beroep, daar is ze in getraind. Je wacht nog even tot ze haar handen vrij heeft en dan neem je op gepaste wijze afscheid.

Mijn geduld wordt beloond, de kurkentrekker legt ze naast de fles. Ze blijft voor zich uit staren, heel even maar. Dan draait ze zich langzaam om en zoekt met haar rug steun tegen het aanrecht.

'Wil je nog heel even gaan zitten?' vraagt ze. Met haar hoofd knikt ze richting de woonkamer, terwijl ze haar hand laat rusten op mijn arm. Tegelijkertijd zie ik hoe de hoeken van haar mond weer iets omhoog krullen. Niet doen Max, niet aan toegeven. Je gaat gewoon weg.

'Beter van niet,' zeg ik zo ongedwongen mogelijk. Tegelijkertijd trek ik mijn arm voorzichtig onder haar hand vandaan. 'Ik hoop dat je het begrijpt,' zeg ik erachteraan.

Met een ruk maakt ze zich los van het aanrecht en voordat ik kan reageren, klemt ze haar armen om mijn taille. Haar hoofd drukt ze strak tegen mijn borst. Ik heb het gevoel dat ik ademhaal door een rietje. Ik probeer los te komen uit haar greep, maar realiseer me dat ik daar toch enig geweld bij moet gebruiken. En dat wil ik niet. Ik zou het alleen maar

erger maken, want die vrouw heeft zichzelf niet meer onder controle. Ik moet heel voorzichtig zijn en dit afscheid netjes laten verlopen, met respect. No hard feelings. Voor beide partijen beter. Ik moet haar gewoon even dit moment gunnen. Ze zal vanzelf wel een keer loslaten.

Over haar schouder zie ik hoe de fles wijn, vanaf het aanrecht, verleidelijk naar me staat te gluren. Wat maakt het nou uit dat ik nog een wijntje met haar drink, bedenk ik me ineens, om het af te sluiten. Dan heeft ze haar zin. Daarna ga ik lekker naar het strand, uitwaaien en mijn kop leeg maken.

‘Oké,’ hoor ik mezelf zeggen, ‘één afscheidswijntje.’ Binnen een seconde voel ik de lucht uit mijn longen ontsnappen. Ze gooit haar hoofd achterover en kijkt me recht aan met ogen die niet van haar lijken te zijn. Ze hebben iets onvoorspelbaars, maar al snel wijt ik dat aan de doorgelopen mascara.

‘Echt waar?’ roept ze uitbundig. ‘Zie je nou wel, ik wist het, je had even een zetje nodig.’ Baldadig maakt ze een klein sprongetje en geeft me een zoen die terecht komt net onder mijn kin. En dan, alsof ze bang is dat ik op mijn besluit terug zal komen, vult ze snel twee glazen met het rode vocht waarvan ze er een in mijn hand duwt.

‘Ons afscheidswijntje,’ herhaalt ze mijn woorden met een brede grijns. Opgelucht pak ik het glas van haar aan. Dit was een goede zet; eindelijk begrijpt ze het. Heupwiegend loopt Marcella voor me uit naar de kamer, waar ze weer plaats neemt op de roodbruine bank en ik op de stoel met armleuning. Ik kijk naar het glas in mijn hand. Marcella kijkt naar mij, dat voel ik.

‘Gezellig toch zo,’ hoor ik haar zeggen, ‘was dat nou zo moeilijk?’

Hoezo gezellig, flitst het door mijn kop. Niets gezellig, noodzaak, dat is het. Je hebt al je talenten in de strijd gegooid om je zin te krijgen, je gedragen als een kleuter. Ik wil hier weg, lopen langs het strand, een terrasje pakken, Liz bellen, haar stem horen, zeggen dat alles prima gaat, rust krijgen in mijn lijf en in mijn hoofd.

‘Op je gezondheid.’ Ik wring de woorden uit mijn keel. Vervolgens breng ik het glas naar mijn mond en neem een flinke slok. De warmte van de alcohol voel ik glijden via mijn slokdarm naar mijn maag. Ik neem nog een teug en nog een. Het ontspant me enigszins.

‘Op de toekomst,’ antwoordt Marcella, ‘ik ga je missen, knapperd, maar ik begrijp het wel, je moet er met je vrouw zien uit te komen.’

Over de rand van haar glas kijkt ze me aan. Het lijkt alsof ze meent wat ze zegt. Buiten de zwarte strepen onder haar ogen is er niets meer over van dat pubergedrag. Voor me zit ineens een begripvolle vrouw.

‘Fijn dat je er zo over denkt,’ reageer ik en zet het lege glas op de salontafel. ‘Nou,’ zeg ik er zo luchtig mogelijk achteraan, ‘dan ga ik maar.’ Tegelijkertijd sta ik op en loop rechtstreeks via de keuken naar de tuindeur.

‘Oké,’ reageert ze laconiek. ‘Vind je het goed als ik even met je meeloop om je uit te zwaaien?’

‘Natuurlijk,’ antwoord ik. Tegelijkertijd realiseer ik me dat ik dat eigenlijk helemaal niet wil. Het gaat haar niets aan in welke auto ik rijdt. Ze weet al genoeg van me. Maar als ik weiger, gaat ze misschien weer moeilijk doen. Ik moet zoveel mogelijk commotie zien te vermijden.

Enkele minuten later staan we tegenover elkaar bij mijn Audi.

‘Je staat precies naast de mijne,’ zegt ze wijzend naar een rode Fiat 500. ‘Dat kan toch geen toeval zijn.’ Ze lacht om haar eigen opmerking. Ik gun haar een klein lachje terug.

‘Leuke auto,’ zeg ik welgemeend.

‘Een knuf?’ Zonder verder aandacht te schenken aan mijn grijze bolide, hangen haar armen al om mijn nek. Gespannen kijk ik om me heen. Je weet maar nooit wie je tegenkomt. Maar ze zou natuurlijk ook familie kunnen zijn. Ik laat het dus gebeuren. De laatste ronde. Over een paar minuten stap ik in mijn auto en rij ik weg, voorgoed verlost van de vrouw die te veel ruimte in mijn hoofd heeft ingenomen. Als ik me uit haar armen heb weten te bevrijden, staan we nog even recht tegenover elkaar. Ze glimlacht.

‘Het was fijn je te zien,’ zegt ze.

‘Bedankt voor de appeltaart,’ zeg ik. Maar daar reageert ze niet op. Ze blijft nog steeds met dezelfde glimlach op een vreemde manier naar me kijken. Abrupt draai ik me van haar weg en stap in de auto. Voordat ik het portier sluit, steek ik nog even mijn hand omhoog. Marcella blijft staan, bewegingsloos, haar armen strak langs haar lichaam met nog steeds dezelfde gelaatsuitdrukking. Ik zie haar ogen vochtig worden. Onmiddellijk onderdruk ik de emotie die ergens tussen medelijden en irritatie zit. Je moet hier weg, Max. De straat uit, de hoek om, naar het strand, lopen in de wind, alle stress van je afschudden, een terrasje pakken en Liz bellen. Ik start de motor, dwing mezelf recht voor me uit te kijken en scheur als een waanzinnige de straat uit.

Drie kwartier later loop ik langs het voor mij bekende Palace Hotel aan de boulevard van Zandvoort. Aan de ene kant zie ik het strand en de zee, aan de andere kant de prachtige duinen en de gezellige dorpskern. Inhalig snuif ik de frisse zeelucht op. Onderweg koop ik bij een viskraam een bakje kibbeling dat ik nuttig op een bankje met uitzicht over de kust. Wat is er mooier, vraag ik me af, dan te gaan te zitten op een eenvoudig houten bankje met een bakje vis en de typische geur op te snuiven die me doet denken aan wier en krabben, om te kijken naar de zee die soms zo glad is als een spiegel, en dan weer wild en ruw met brekende schuimkoppen. Om te luisteren naar een zwerm rondvliegende meeuwen die een breed scala aan geluiden voortbrengen. Op dat bankje aan de boulevard in Zandvoort voel ik de rust in mijn hoofd toenemen. Ik denk aan Liz; zal ik haar nu bellen of later? Mijn horloge laat weten dat ik beter nog een uurtje kan wachten, ze heeft tot vier uur yogales. Ik maak me los van het bankje, gooi het lege visbakje in een afvalbak en loop via een houten trap rechtstreeks naar het strand. Het is daar druk, maar dat had ik al verwacht met dat zonnige weer. Er zijn vooral veel wandelaars, sommige met kinderen, een enkeling met een loslopende hond.

Gezien de harde wind trek ik mijn pet wat strakker over mijn hoofd. Langs de kustlijn blijf ik nog even staan. Zal ik links of rechtsom gaan, vraag ik me af. Ik besluit tegen de wind in richting Bloemendaal te lopen en weer terug. Het onstuimige weer kan me er niet van weerhouden de pas er stevig in te zetten. De wandeling doet me goed; het bevrijdt me van gedachten waar ik liever niet aan denk. Twee uur later laat ik me, moe maar voldaan, vallen in een rieten stoel op een terras in het dorp, waar ik me te goed doe aan een hamburger en een glas Heineken. Ik kijk op mijn horloge, half vijf geweest. Als ik de laatste hap van de hamburger mijn keel in voel glijden, pak ik mijn mobiel uit mijn broekzak en activeer het nummer van Liz.

‘Hé...’ reageert ze opgewekt, ‘ik zat net aan je te denken.’

‘Telepathie,’ roep ik, blij haar stem te horen.

‘We zijn net uit de les, dus ik dacht, voordat ik ga douchen, bel ik je even, maar je bent me net voor.’

‘Heb je het nog naar je zin?’ Stomme vraag, natuurlijk heeft ze het lekker.

‘Ja heerlijk hier. Ik ga straks nog even in de hangmat genieten van de zon, want om zeven uur gaat de bel alweer voor het diner. Maar hoe ga jij?’

‘Ja, prima, ik heb een kilometer of twaalf langs het strand gelopen en zit nu even bij te komen met een hamburger en een biertje.’

‘Dus je hebt naar me geluisterd,’ grinnikt ze. ‘Zie je nou wel, daar knap je van op. Ik hoor het aan je, je klinkt weer helemaal als vanouds. Maar ik ga je hangen, schat, want straks gaat de schoolbel al weer.’

We nemen afscheid met een virtuele kus.

Buitenveldert

Ik heb goed geslapen. De wandeling langs het strand, een dag eerder, heeft gezorgd voor de ontlasting van een stressvolle zondag bij een vrouw aan wie ik niet meer terug wil denken. Die ik voor eens en voor altijd heb gewist van de harde schijf in mijn brein. Ik begin de dag dan ook energiek. Douchen, aankleden, koffiedrinken, ontbijt maken en agenda raadplegen. De heer Eggersman, lees ik, eerste keer, elf uur, kwestie alimentatie. Daarna naar de rechtbank. Het is half tien, tijd genoeg. Kan ik rustig op kantoor nog wat telefoontjes plegen.

Voordat ik de garage uitrij, bekijk ik nog even de laatste berichten op mijn telefoon. Eén melding trekt onmiddellijk mijn aandacht: *DHL-servicepunt; er ligt een pakket op u te wachten*. Denkend aan de inhoud overvalt me ineens een explosie van verlangen naar de vrouw die nog steeds veel plaats maakt in mijn lichaam. Vanavond is ze aan de beurt, neem ik me voor, dan ga ik helemaal los en wordt het plaatje compleet zonder hulp van buitenaf.

Mijn mobiel gooi ik naast me neer op de bijrijdersstoel, ik start de motor en rij richting het servicepunt. Gezien mijn eerdere ervaring met die slome EarPods-jongen, gaat het deze keer een stuk sneller. Achter de balie staat een kortgeknipte, struise dame van middelbare leeftijd die haar baan bijzonder serieus neemt. Ze werkt snel en efficiënt. De tekst, *Ik ga als een raket*, die met gele letters op de voorkant van een royaal zwart T-shirt is geprint, is dan ook heel toepasselijk. Ik moet er een beetje om lachen.

‘Wilt u één rechte lijn aanhouden,’ roept ze naar een mevrouw die de weg verspert voor een vertrekkende klant. Blazend doet de dame wat er van haar wordt gevraagd en sluit aan bij de laatste bezoeker in de rij. Om het wachten te veraangename pak ik mijn mobiel en open het laatste berichtje dat ik tijdens de autorit binnen hoorde komen.

Reclame lees ik. Eén woord, ik schiet gelijk in de stress. Het zal toch niet? Wat moet ze nou weer. Ik ben toch duidelijk genoeg geweest. Hoewel ik geneigd ben het bericht te verwijderen, druk ik toch op de activeerbalk.

‘Hé knapperd, het was gezellig zondag, dat vond jij toch ook? Niets aan het handje, heel onschuldig samen aan de koffie met appeltaart. Heb je al met je vrouw gesproken? Je weet het hè, je mag me altijd raadplegen voor advies. Ik hoop snel weer iets van je te horen. Liefs M...’

‘De volgende,’ roept de pakketdame ongeduldig. Ik realiseer me dat ik dat ben. Geërgerd stop ik mijn mobiel weer terug in mijn zak en toon de vrouw het afhaalbewijs. Kort daarna is ze terug met het pakket. ‘Kijkt u eens, mijnheer.’ Met een kort knikje neem ik de doos in ontvangst en loop, nog steeds opgefokt door dat klote bericht, naar mijn Audi. Hoewel ik nieuwsgierig ben naar de bestelde producten, leg ik het pakket ongeopend in de kofferbak. Eerst dat bericht verwijderen, dreunt het in mijn kop, en haar nummer ook maar gelijk blokkeren. Maar ja, wat dan? Wat gaat ze doen als ze me niet meer kan bereiken. Dan komt ze waarschijnlijk weer naar kantoor en dat moet ik absoluut zien te voorkomen. Voorlopig alleen de melding verwijderen en niet reageren. Nadat ik op het prullenbakicoontje heb geklikt, ga ik, alsof Marcella niet meer bestaat, naar kantoor. Chris is al aanwezig. Ik begroet hem, maak een kort praatje, trek een kop koffie uit de automaat en loop naar mijn werkplek.

Tegen vijven ben ik weer thuis. Met de aktetas in mijn hand en de doos met bestelde artikelen geklemd onder mijn arm, schop ik de deur van ons appartement achter me dicht. Mijn tas laat ik, zoals gewoonlijk wanneer ik thuiskom van kantoor, vallen op het kastje onder de kapstok. Daarna loop ik rechtstreeks naar de woonkamer en zet de doos op de eettafel. Mijn mobiel leg ik aan de oplader en, met de gedachte dat Liz kan bellen, zet ik hem op geluid. Het rommelen in mijn maag geeft aan dat het tijd is voor een magnetronschotel, maar ik besluit eerst de inhoud van het pakket te bekijken. Ik ben gewoon een beetje zenuwachtig, zoals ik ook als kind kon zijn tijdens pakjesavond met Sinterklaas. Maar dat niet alleen, ik ben ook heel nieuwsgierig naar de inhoud. Het is altijd maar afwachten wat zo’n online shop je allemaal stuurt. Het kan altijd tegenvallen.

Ongeduldig snij ik met de punt van een aardappelmesje de tape langs het karton open en verwijder het noppenfolie dat als opvulmateriaal dient. Vervolgens zet ik de inhoud, die bestaat uit een aantal dozen en een plastic toilettas, op tafel. Alles klopt. Twee siliconen borstprothesen. Cupmaat 7 staat er op de doos. Zegt me niets, ik had cup C besteld. Ook de zwarte damespumps in maat 46 zitten erin, een blonde pruik en als laatste de make-up artikelen. De spullen die voor me liggen zorgen ervoor dat het gepruttel in mijn maag plaatsmaakt voor opwindning. Verlangend stapel ik de hele handel op elkaar en loop ermee naar de slaapkamer, waar ook mijn Hugo Boss met dameskleding op me wacht.

Drie kwartier later laat mijn spiegelbeeld een tevreden en gelukkig mens zien, die verdomd veel lijkt op een dame. Weliswaar wat aan de lange kant, maar toch. De borstprothesen passen perfect in de BH. Ze voelen zacht en natuurlijk, als een deel van mezelf. Heel wat anders dan die propfen watten bij Ilona, schiet het door mijn hoofd. Godzijdank heeft ze niets meer van zich laten horen. Ze wilde het gewoon nog een keer proberen, maar als ik niet reageer, zal ze begrijpen dat haar actie zinloos is.

Ik focus me op de knoopjes van mijn groene blouse die perfect sluiten over de rondingen van mijn nepborsten. Ook mijn maat zesenvoertig voeten glijden met gemak in de zwarte pumps, en de korte blonde pruik zorgt voor een compleet plaatje. Hoewel de aangebrachte make-up niet kan tippen aan de vakkundige handen van Ilona, ben ik trots op mezelf. Het is belangrijk dat ik veel oefen. Maar nu eerst een hapje eten.

Ladylike begeef ik me naar de keuken en zet een andijvieschotel in de magnetron. Wachtend op het piepje, trakteer ik mezelf op een royaal glas Merlot. De maaltijd, die ik nuttig aan de eettafel in de woonkamer, smaakt me prima. Als ik de laatste hap naar binnen heb gewerkt, vul ik mijn glas nog eens bij en laat me vallen op de bank. Ik gooi een kussen in mijn rug en leg, zoals Liz dat meestal doet, mijn benen languit waarbij ik mijn rok netjes over mijn knieën trek. Met de afstandsbediening open ik de Netflix app. Vanavond heb ik zin in een spannende film. Scrollend over het scherm blijven mijn ogen hangen bij *The Irishman*, met in de hoofdrol Robert de Niro. Ik start de film en geniet, drinkend van de wijn, van het moment. Midden in het verhaal word ik gestoord door het tjlpgeluid op mijn mobiel. Ik kijk op mijn horloge; bij achten, dat zal wel een berichtje zijn van Liz. Ik zet de film op pauze en pak mijn telefoon van de oplader.

Reclame... 'Godverdomme.' Starend naar het televisiescherm vraag ik me af wat wijsheid is. Mijn gevoel zegt negeren, maar ja, dan blijft ze waarschijnlijk aan de gang. Ik besluit te luisteren naar mijn verstand en activeer het berichtje.

'Even reageren is wel het minste dat ik heb verdiend, toch? Liefs M.'

De ironie in de tekst ontgaat me niet. Weer vervloek ik mezelf dat ik die vrouw ooit in vertrouwen heb genomen en erger nog, het bed mee heb gedeeld. Hoe kom ik in godsnaam van haar af? Ik schenk mijn glas nog eens bij, drink het in één teug leeg en vul het weer bij. Ik voel hoe de warmte van de alcohol zich verspreidt door mijn borstkas. De The Irishman laat ik voor wat het is; ik moet nadenken, ik heb frisse lucht nodig. Ik open de deuren naar het balkon en staar naar de ontelbare bomen voor me, die zich spiegelen in het water. Ik zie de hemel, die zich prachtig rood heeft gekleurd, en de zon die langzaam verdwijnt. Normaal kan ik, samen met Liz, genieten van dat uitzicht. Maar vanavond niet. Vanavond wordt mijn rust wreed verstoord door een vrouw die zich als een teek in me heeft vastgebeten en voorlopig niet van plan is los te laten. Een vrouw die gekke dingen kan doen, dat heeft ze inmiddels al bewezen. Voorlopig kan ik haar het beste te vriend houden. Luchtige woorden schrijven, vooral zakelijk blijven en geen illusies wekken.

'Hoi M..., Je bericht heb ik gelezen. Sorry, dat ik niet heb gereageerd, ik was het wel van plan maar, druk, druk, druk. Je kent dat wel.' Wat ben je toch een ongelooflijke huichelaar, Max. *'Het was gezellig zondag, een mooie afsluiting en inderdaad... de koffie met appeltaart was lekker. Ik wens je het allerbeste.'*

Snel druk ik op het verzendpijlje, drink mijn glas leeg, schenk het nog een keer vol en activeer vervolgens de film. Ik zit net te kijken naar een spannende wraakactie als het getjilp op mijn mobiel zich weer aan me opdringt. Bij het zien van de afzender schiet ik meteen opnieuw in de stress. Ze wil natuurlijk het laatste woord hebben, bedenk ik me, terwijl ik haar opdringerige reactie probeer te nuanceren. Een vrouwending. Dat is bij Liz ook altijd zo. Als ik haar ter afsluiting een hartje stuur, reageert Liz met twee hartjes terug. Ik open het bericht.

'Zie je wel dat jij het ook gezellig had. De volgende keer gaan we na de koffie met appeltaart samen op stap, gezellig winkelen. Jij als Roos en ik als je vriendin. Dat wilde je graag, heel onschuldig, niets aan het handje. Maar dat heeft geen haast hoor, ik begrijp dat je het druk hebt, daar hou ik rekening mee. En je moet natuurlijk ook nog met je vrouw praten. Laat maar weten wanneer het schikt. Liefs M.'

Ik ben opnieuw met stomheid geslagen. Die vrouw is gestoord, gevaarlijk zelfs. In ieder geval voor mij. Nogmaals lees ik het bericht. Dit is niet te geloven. Ze doet net of ze achterlijk is. Ik ben toch duidelijk genoeg geweest. Haar gedrag lijkt op een vorm van persoonlijkheidsstoornis. Dat is voer voor Liz. Met dit soort mensen moet je voorzichtig zijn, vooral rationeel en tactvol te werk gaan.

'Het gaat me voorlopig niet lukken om af te spreken,' typ ik op de veel te kleine lettertjes voor mijn dikke vingers. *'Aankomende week ga ik met mijn vrouw lange tijd op vakantie.'* Hoewel onze vakantie pas over vijf weken gepland staat, vind ik dat een leugentje om bestwil moet kunnen. *'Daarna moet ik op mijn werk een flinke inhaalslag maken. Dus voorlopig ben ik uit beeld. Ik hoop dat je dat begrijpt.'* Zoef, weg is het bericht. Gefocust wacht ik op een reactie terug, maar er komt niets. Na een tijdje controleer ik de berichteninformatie... afgeleverd en gelezen.

Drie dagen later nog steeds geen *Reclame*-bericht. Enerzijds verbaast me dat, maar het geeft me ook de broodnodige rust. Ze heeft het eindelijk begrepen, laat ik mezelf geloven. Met die gedachten zit ik vroeg in de ochtend, ontspannen op het balkon van ons appartement, met een crackertje jam en een kop koffie. De zon is nog maar net op, maar werpt nu al een verblindend licht over de waterplas voor me. Op de achtergrond benadrukt de stem van de weerman dat het vandaag, met een temperatuur van 25 graden, bijzonder warm wordt voor eind mei. Ik kan er alleen maar van genieten. Vanavond komt Liz weer thuis. Ik heb er speciaal vrij voor genomen. Hoewel die gedachten me blij maken, besef ik ook de beperking in mijn vrijheid. Maar dat is voor latere zorg. Vandaag eerst Liz ophalen van Schiphol. Terwijl ik me afvraag hoe laat het vliegtuig op Nederlandse bodem zal landen, hoor ik mijn telefoon trillen op de terrastafel.

‘Goeiemorgen,’ overval ik Liz, voordat ze nog maar een woord heeft kunnen zeggen.

‘Jij bent er al vroeg bij,’ reageert ze lachend, ‘zeker blij dat ik weer thuiskom.’

‘Nou geen kapsones krijgen hè,’ zeg ik ad rem, ‘maar hoe gaan jullie? Koffers al gepakt?’

‘Alles onder controle. We hebben net lekker ontbeten en zitten nog even na te tafelen.’

‘Hoe laat gaan jullie de lucht in?’

‘Als alles goed gaat, tien voor half vier, maar je hoeft ons niet te komen halen. We nemen een taxi op Schiphol, is makkelijker voor je. Bij de aankomsthal kan je de auto bijna niet kwijt.’

‘Weet je het zeker?’ vraag ik schijnheilig. Dat komt me natuurlijk prima uit. Dan heb ik nog ruim de tijd om al mijn geheime spullen te verstoppen in de archiefkast op kantoor, want die passen intussen niet meer onder het reservewiel in de kofferbak van mijn auto.

‘Natuurlijk weet ik het zeker,’ doorbreekt Liz mijn gedachte. ‘Als het meezit komen we een uurtje of acht aan. Ik denk dat ik al met al om negen uur thuis ben.’

‘Oké, de wijn voor mevrouw staat klaar.’ Lachend nemen we afscheid. ‘Goeie vlucht, dikke kus, tot vanavond.’

Drie weken later

Liz is weer volop aan het werk. Ik blijf, zoals dat inmiddels een gewoonte is geworden, iedere donderdagavond op kantoor. Eerst ga ik naar de Chinees in de Van Woustraat en daarna aan de slag met Roos. Wel merk ik dat die paar uurtjes per week niet meer voldoende voor me zijn. Twee dagen na de metamorfose begint de somberheid in mijn hoofd en dat stormachtige gevoel in mijn lijf zich alweer aan me op te dringen. Ook voel ik me vaak eenzaam in die kale, ongezellige kantoorkamer. Dan denk ik ongewild aan Ilona, aan de uurtjes die ik met haar doorbracht in dat kleine, roodverlichte kamertje. Dan zie ik haar bewonderende blik weer voor me en hoor ik haar zeggen hoe mooi ik ben. Ilona wist het vrouwenplaatje pas *echt* compleet te maken. Nu gebeurt het regelmatig dat ik de hele mikmak aan cosmetica achterwege laat, omdat mijn donkere baardschaduw te dominant aanwezig blijft, de eyeliner niet

het gewenste resultaat oplevert en om over de mascara maar te zwijgen. Het enige wat ik redelijk voor elkaar krijg, is lippenstift en blusher. Dus daar doe ik het vaak maar mee; lippenstift, blusher en een pruik. Maar ondanks dat Ilona of Marcella, afhankelijk van hoe ze zich presenteert, zo nu en dan nog mijn brein binnendringt, heeft ze zich niet meer gemeld.

Het plan om Liz mijn grote geheim te vertellen heb ik nog even naar de achtergrond geschoven. Ik ben toch al veel te laat, dacht ik, dus een paar maanden wachten maakt ook niet meer uit. Stiekem hoop ik dat Liz zelf met vragen komt. Ze voelt aan dat er iets met me aan de hand is, dat zie ik aan haar. Zo ook gisteravond; we hadden net gegeten en zaten nog even na te tafelen. Liz keek langer naar me dan normaal. Haar groene ogen had ze als pijlen op me gericht.

‘Het is maar goed,’ zei ze, ‘dat we snel op vakantie gaan. Dan kan je tot rust komen.’ Ik trok mijn wenkbrauwen omhoog en reageerde met een ongemakkelijk lachje.

‘Zeker weten,’ zei ik, terwijl ik wilde roepen dat ik helemaal niet op vakantie wil, dat ik die onzichtbare vrouw die in me huist niet kan missen, en dat die boot in Frankrijk me gestolen kan worden. Dat had ik er allemaal uit willen stoten, maar ik dorst het niet, de angst voor de gevolgen verlamde mijn stembanden.

Buitenveldert

Het is zondagochtend. Liz en ik drinken koffie in de zithoek. Gebak bewaren we tot later, want straks komen de kinderen. Altijd, een week voordat Liz en ik op vakantie gaan, komen ze langs om gedag te zeggen. Liz bladert door een damestijdschrift. Ik doe alsof ik lees in de zondagskrant. Vandaag is het weer zo’n dag dat ik me somber en druilerig voel, net zoals het weer laat zien als ik naar buiten kijk. Ik zou blij moeten zijn om de kinderen te zien, want het is alweer zes weken geleden, vlak voordat Liz naar Turkije ging. Gelukkig gaat het goed met ze. Sofia is nog steeds dolverliefd op haar vriend, en ook Julian heeft sinds kort het mooiste meisje van de wereld ontmoet, zo liet hij ons weten. Vandaag komt hij haar aan ons voorstellen. Zoals Liz altijd doet als de kinderen komen, zorgt ze voor een goed gevulde koelkast.

Eigenlijk zou ik me een bevoorrechte en blij man moeten voelen. Verstandelijk gezien weet ik dat natuurlijk wel, maar het gelukshormoon in mijn hoofd blokkeert regelmatig. Dat komt niet alleen door het steeds groter wordende verlangen naar Roos, maar ook omdat het verleden met Ilona me voortdurend achtervolgt. Bijna dagelijks speelt er in mijn hoofd een scenario af; wanneer ga ik met Liz praten, hoe begin ik, en hoe kies ik de juiste woorden? In ieder geval voordat we naar Frankrijk gaan, want drie weken zonder Roos wordt een kwelling. Zal ik het vertellen tijdens de maaltijd, of na het eten op de bank bij de televisie, of misschien nog beter, in bed voordat we gaan slapen? Dan hoef ik haar niet aan te kijken.

Ook vandaag, starend naar de zondagskrant, dringt dat draaiboek zich aan me op. Niet langer wachten, bedenk ik me, want hoe langer ik wacht, hoe moeilijker het wordt. Ik heb nog maar een week voor ons vertrek naar Frankrijk. Het zal me enorm opluchten. Er zijn natuurlijk talloze redenen te bedenken om het voor me te houden, maar dan ga ik daar zelf aan kapot. Hoe Liz ook zal reageren, alles is beter dan blijven liegen. Over mijn escapades in die roodverlichte kamer zal ik zwijgen; dat zal ze nooit kunnen begrijpen en dan raak ik haar kwijt. Ik laat de krant iets zakken en kijk naar Liz, die tegenover me zit met nog steeds hetzelfde tijdschrift in haar handen. Waarschijnlijk leest ze een grappig verhaal, want ik zie een glimlach om haar mond. Dat ontroert me. Ik besef weer hoeveel ze voor me betekent en dat ze recht heeft om te weten met welk ongeleid projectiel ze is getrouwd, ongeacht de gevolgen. Terwijl ik kijk naar de vrouw voor me, krijgen mijn gedachten opeens een stem:

Vanavond, als de kinderen naar huis zijn, ga je voor optie drie, *voordat je gaat slapen*.

‘Ik moet je iets vertellen,’ ga je zeggen, ‘iets dat ik veel eerder met je had moeten delen, maar nooit heb gedurfd uit angst je te verliezen.’ Zo ga je beginnen. En als ze van je houdt, zal ze dat begrijpen. Ik laat een diepe, verlichtende zucht ontsnappen. Donkere wolken in mijn hoofd laten zich langzaam uiteendrijven door bescheiden zonnestralen. Ik kan geen seconde stilte meer verdragen. Ik sta op, activeer de stereo-installatie en laat *Für Elise* van Ludwig Beethoven op volle kracht door de geluidsboxen galmen.

‘Mooi,’ zegt Liz, die even opkijkt. ‘Dat heb ik lang niet gehoord.’

De halve waarheid

Meestal liggen we lepelte-lepelte, voordat we gaan slapen. Dan lig ik met mijn buik tegen de rug van Liz. Als ik dan zin heb ik een vrijpartij, voelt ze dat onmiddellijk. Maar dat is alweer een tijdje geleden. Toen Liz thuis kwam uit Turkije, wilde ze dat ik liet merken hoe ik haar had gemist. Hoe wel de energie me ontbrak, lukte het me toch om haar te plezieren en dat kwam mede door het satijnen nachthemdje dat ze droeg. Maar vanavond liggen we allebei op onze rug. We bespreken de dag, hoe ouderwets gezellig het was met de kinderen en hun aanhang. Hoe heerlijk ze hebben gegeten. Liz laat weten hoe leuk ze de vriendin van Julian vindt, en ook zo verstandig. Ze praat over Sofia, die niet van haar Joep kan afblijven en het al heeft over samenwonen. Terwijl ik mijn hart voel bonken tegen mijn ribbenkast, reageer ik op het juiste moment met de juiste woorden.

‘We worden oud, schat,’ zegt Liz. Tegelijkertijd draait ze zich naar me toe om me een nachtzoen te geven.

‘We moeten praten,’ flap ik eruit. Haar vragende mond ontwijk ik.

‘Praten?’ Liz laat een pauze vallen. ‘Oh, je bedoelt zeker over Sofia,’ roept ze dan grinnikend, ‘omdat ze wil gaan samenwonen. Je vindt haar natuurlijk nog te jong. Dit is echt zo’n papading. Je bent zeker vergeten hoe jong wij waren?’

‘Het gaat niet over Sofia,’ zeg ik snel, ‘het gaat over ons, tenminste, voornamelijk over mij.’

‘Eindelijk,’ roept Liz, ‘daar wacht ik al maanden op.’

‘Je zal er heel verdrietig van worden.’ Ik kijk opzij en zie, ondanks het schaarse licht van de schemerlampjes, haar gezichtsuitdrukking in een oogwenk veranderen. Haar lach verstomt en haar groene ogen missen ineens hun glans. Ze kijkt me strak aan. Ik blijf stokstijf liggen op mijn rug. Ik voel me klein en weerloos, maar realiseer me dat ik niet meer terug kan.

‘Ben je ziek?’ Slechts drie woorden, nauwelijks te verstaan. Ontkennend schud ik mijn hoofd. ‘God zij dank.’ Alsof alles wat ik haar nu ga zeggen nooit zo erg kan zijn dan ziek, laat ze zich met een plof weer vallen op haar rug.

‘Je liet me wel even schrikken, schat,’ roept ze opgelucht. ‘Maar ik denk dat ik het wel weet,’ praat ze verder, ‘je neemt veel te weinig rust, volgens mij zit je tegen een burn-out aan. Net als een paar maanden geleden, toen was je ook zo lusteloos en afwezig.’

‘Ik weet niet hoe ik moet beginnen, ik vind het zo moeilijk.’

‘Wat kan er nou moeilijk zijn, ik ben je vrouw, hè, mij kan je alles vertellen, dat weet je toch?’

‘Het heeft niets met mijn werk te maken,’ weet ik moeizaam uit mijn keel te persen, ‘er is een andere reden voor mijn gedrag.’ Ik wacht op een reactie. Waarom zegt ze niets? Dat is niets voor Liz. De plotselinge stilte is oorverdovend.

‘Liz...,’ probeer ik, starend naar de grijs-witte plafonniere in de vorm van een Lotus.

‘Is er een ander?’ ze spuugt de woorden naar buiten.

‘Wat... nee, natuurlijk niet. Hoe kom je daar nou bij?’ De gedachte aan Ilona druk ik zo snel mogelijk naar het donkerste hoekje van mijn brein.

‘Vind je mannen aantrekkelijk?’ vraagt ze vervolgens.

‘Komop Liz,’ roep ik stoer, terwijl ik het gevoel heb dat ik ieder moment moet kotsen. ‘Wat een vraag.’

‘Nou ja,’ reageert ze hoorbaar **opgelucht**, ik roep maar wat, er is duidelijk iets dat je me wilt vertellen.’ Ze draait zich weer naar me toe, slaat haar arm over mijn borst en drukt haar hoofd tegen mijn schouder. ‘Hé, advocaatje van me, zo erg kan het toch niet zijn? Kom op, ik kan het hebben hè?’

‘Ik vind dit echt heel lastig,’ probeer ik tijd te rekken, ‘je zal er vermoedelijk niets van begrijpen, en de kans is groot dat je niet verder met me wil.’

‘Ben jij nou mal, kom eens hier.’ Ze kruipt omhoog en drukt een warme kus op mijn lippen. ‘Zolang er geen ander is,’ fluistert ze in mijn oor, ‘en mannen niet aantrekkelijk voor je zijn, kom je van mij niet af.’

‘Ik draag soms vrouwenkleding.’ Pats boem, het is eruit. Vier woorden. Ik voel haar lichaam in mijn armen verstijven, maar ze blijft liggen waar ze ligt.

‘Vrouwenkleding,’ hoor ik haar **mompelen**.

‘Ja, heel soms,’ lieg ik om de ernst van mijn aankondiging te temperen. Nog steeds ligt ze onbeweeglijk in mijn armen. Ik luister naar haar gejaagde ademhaling. ‘Ik had het veel eerder moeten vertellen, maar ik wilde je geen pijn doen.’

‘Heb jij vrouwenkleding dan?’

‘Ja, sinds kort,’ antwoord ik terwijl ik met mijn vrije hand haar arm streel.

‘Hoe kom jij aan...,’

‘Via internet.’

‘Wat voor kleding?’

‘Gewoon een rok en een blouse.’

‘Een rok en een blouse,’ herhaalt ze langzaam mijn woorden, ‘is dat alles?’ Ze veert omhoog en kijkt me aan met een blik die lijkt te vragen..., alsjeblieft Max, wil je niet tegen me liegen? Het begint te knetteren in mijn hoofd, alsof er tientallen rotjes tegelijk worden afgestoken. Wat moet ik nou. Ik wil haar verdomme geen pijn doen, ik wil haar niet kwijt. Ze zal ongelooflijk op me afknappen als ik vertel dat er op mijn geheime plek in de archiefkast op kantoor ook nog een paar kunstborsten en een panty liggen. Ze zal denken dat ik daar seksueel opgewonden van raak. Schoenen en een pruik kan ik riskeren.

‘Ik vroeg of dat alles was, Max?’

‘Ook schoenen en een pruik.’

‘Hoe lang al?’

‘Je bedoelt... hoe lang ik al...’

‘Ja, dat bedoel ik.’

‘Praktiserend een half jaar.’

‘Mijn eigen man,’ zegt ze meer in zichzelf dan tegen mij, ‘waarom heb ik daar nooit iets van gemerkt?’

‘Omdat ik een stiekemer ben.’

‘Juist ja.’ Ik schrik van het plotselinge venijn in haar stem. ‘Hoe vaak heb ik niet gevraagd wat er aan de hand is, gezegd dat ik me zorgen maak, maar nee hoor..., met mijn man was niets aan de hand, helemaal niets.’

Vastberaden gooit Liz het dekbed opzij, springt uit bed en loopt de slaapkamer uit. Snel doe ik hetzelfde en volg haar naar de woonkamer. Tegelijkertijd bekruipt me de schrijnende angst dat het is afgelopen tussen ons, over en uit. Mijn leven ligt straks in scherven. Het wordt steeds killer en somberder in mijn hoofd. Ik bedwing mezelf om de cognacflles te pakken. Liz drukt op het knopje van de schemerlamp naast de bank. We gaan zitten, Liz op de bank, ik in een stoel recht tegenover haar. Mijn ogen zoeken houvast bij de vloer.

‘Dit is niet iets van de laatste tijd.’ De stem van Liz krijgt ineens een andere klankkleur, alsof ze tegen een cliënt spreekt. ‘Hoe lang weet je dat al?’

Ik besef dat ik nu open kaart moet spelen, want dat is wat ik wilde, de waarheid vertellen, geen geheimen meer, tenminste, bijna geen geheimen meer.

‘Hoe lang al, Max?’

‘Ik was nog klein,’ begin ik aarzelend, terugdenkend aan dat jongetje in een schuwlelijke bruine ribbroek. ‘Het begon bij mijn vierjarige buurmeisje. Ik speelde altijd met haar. Ze heette Roos.’ Zuchtend concentreer ik me op het beeld van dat blonde meisje. En dan opeens, bijna struikelend over mijn woorden, vertel ik één adem over dat mooie roze jurkje dat ze droeg. Hoe graag *ik* dat jurkje aan had willen hebben, dat ik ook liever een meisje had willen zijn. Dat ik mijn moeder in vertrouwen heb genomen, maar schrok van haar reactie en er daarom nooit meer over heb durven praten. Dat ik het heb weggedrukt, maar dat het vorig jaar opeens dwangmatig de kop op stak.

‘Eigenlijk,’ zeg ik tot slot, ‘was het vijftig jaar lang een slapende vulkaan die nu in volle hevigheid is uitgebarsten.’ Wachtend op een reactie blijf ik staren naar de vloer. Ik geef haar alle tijd.

‘Ik ga je iets vragen,’ zegt Liz na enkele seconden, ‘en ik wil een eerlijk antwoord.’ Bevestigend schud ik mijn hoofd.

‘Vind je me nog aantrekkelijk?’ Ik schrik van die vraag. Hoe kan ze daar nou aan twifelen? En wat heeft dat te maken met wat ik haar zojuist heb verteld? Heeft ze dan helemaal niet naar me geluisterd? Ik maak mijn blik los van de vloer en kijk recht in haar groene ogen, die alle glans hebben verloren, die boosheid verraden, angst en onzekerheid.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoord ik vol overtuiging, ‘*dat* verandert toch niet.’

‘Daar heb ik de laatste tijd anders niets van gemerkt.’

‘Ik was mezelf niet, Liz.’

‘Maar wat ik nog het ergste vindt,’ ze kijkt me aan met een blik, zoals ze vroeger ook naar de kinderen kon kijken als ze haar vertrouwen hadden beschaamd, ‘je hebt me buitengesloten, geheimen voor me achtergehouden. Ik was ervan overtuigd dat ik je door en door kende. Ik ben je vrouw, Max...’

‘Ik dorst het niet,’ zeg ik snel, ‘ik was bang je te verliezen en dan de kinderen, stel je voor, hun vader in een rok, ze zullen van me kotsen.’

‘Sofia en Julian houden we hierbuiten,’ zegt Liz op een toon die geen tegenspraak duldt, ‘dit is iets tussen ons, daar hoeven de kinderen geen pijn van te hebben.’

Hoewel ik het vocht achter mijn ogen voel branden, schenk ik haar een dankbare glimlach.

‘Maar je begrijpt natuurlijk wel,’ praat ze verder, ‘dat ik al lang heb gemerkt dat er iets niet in orde is. Je bent steeds vaker in jezelf gekeerd,

snel geïrriteerd en drinkt de laatste tijd bovenmatig veel. Ik speelde zelfs met de gedachte dat er een ander was.’

‘Hoe kom je *daar* nou bij?’ Denkend aan Ilona voel ik opeens het bloed door mijn lijf pompen.

‘Ik ben getrouwd met een man, Max,’ negeert ze mijn opmerking, ‘hoe denk je dat het voor me is..., mijn man in een jurk. Ik kan me daar geen voorstelling van maken.’ Ze pauzeert even, alsof ze nadenkt.

‘Je hoeft het niet te zien, nooit,’ doorbreek ik de stilte.

‘Ik denk ook niet dat ik dat wil. Ik weet niet eens of ik het kan begrijpen... Daar heb ik tijd voor nodig.’

‘Natuurlijk,’ schreeuw ik het bijna uit, ‘dat snap ik.’

Zuchtend laat Liz zich achterovervallen waarbij ze haar hoofd laat rusten op de leuning van de bank. Haar handen heeft ze samengevouwen op haar schoot. Het plafond lijkt haar enige houvast. ‘Ik wil er alles over weten,’ zegt ze dan, ‘ieder detail.’

Ik realiseer me dat het nu mijn beurt is. Dat ze zit te wachten op mijn levensverhaal. Ik draai mijn hoofd van haar af en staar naar het zwarte scherm, dat hangt boven de televisiekast waarin de weerkaatsing te zien is van de schemerlamp. Mijn gevoelens zijn dubbel. Enerzijds ben ik blij dit eindelijk met Liz te kunnen delen, geen stiekem gedoe meer, maar anderzijds heb ik geen idee hoe de toekomst eruit zal zien. Over een week gaan we op vakantie. Drie weken zonder Roos, dat is bijna niet te doen.

‘Het verhaal over je buurmeisje weet ik al,’ helpt Liz me onverwacht een handje. Ik schrik op uit mijn gedachten en kijk haar aan. Ze kijkt ook naar mij. In haar ogen zie ik tranen. Ik wil naast haar gaan zitten, haar troosten, zeggen dat ik van haar hou, maar daar heeft ze niets aan. Liz wil de waarheid, weten wie die man is, recht tegenover haar, die man met wie ze al meer dan dertig jaar samen is, met wie ze twee prachtige kinderen heeft. Waarvan ze dacht dat hij de meest eerlijke, trouwe, sportieve echtgenoot en vader ter wereld was. Het is lang geleden dat ik Liz heb zien huilen. Ja, tijdens het verlies van een dierbare, bij ons huwelijk toen we elkaar het jawoord gaven, en toen de kinderen werden geboren. Maar dat waren vreugdetranen. Nu zie ik tranen van verdriet en onmacht, omdat haar man zo nodig een jurk aan wil. Eigenlijk is dat voor Liz ook een vorm van verlies, een rouwproces. Ze heeft natuurlijk het gevoel haar man kwijt te zijn. Het is nu aan mij. Ik moet haar proberen te overtuigen dat ik nog steeds dezelfde Max ben, de Max die

niet zonder haar kan en nog steeds zielsveel van haar houdt, maar soms in een andere verpakking.

Het wordt opeens heel druk in mijn hoofd. Ik moet haar de waarheid vertellen, bedenk ik me, mijn woorden zo zorgvuldig mogelijk kiezen. Het beeld van de Brigitte Bardot-vrouw dringt zich weer scherp aan me op. Het treft me als een mokerslag. Ik sluit mijn ogen, buig me voorover en verschuil mijn hoofd tussen mijn handen. Ik dwing mezelf te denken aan Liz, die tegenover me zit te wachten op wat ik haar allemaal te zeggen heb, en die ik net heb zien huilen. Ik concentreer me op de kinderen, die geen idee hebben wat er tussen hun ouders speelt. Het werkt, die gedachten helpen het beeld van die vrouw naar de achtergrond te drukken. Ik blaas een diepe zucht weg. Vervolgens veer ik weer omhoog en kijk Liz aan, recht in haar nog steeds waterige ogen. Dan begin ik te praten. Aan één stuk door. Ik start bij mijn jeugd, die eigenlijk heel gewoon was.

‘Net als elk ander kind,’ begin ik mijn monoloog, ‘ging ik naar school, kreeg pianoles van mijn vader en zat vanaf mijn achtste op een hockeyclub. Tijdens mijn pubertijd ging ik uit met vrienden, dansen in een discotheek en dronk ik mijn eerste biertjes. Natuurlijk waren er momenten dat ik, als ik een meisje zag in een mooie jurk, ook naar zo’n jurk verlangde. Maar die gedachten drukte ik zo snel mogelijk weer naar de achtergrond. Ik schaamde me daar verschrikkelijk voor en dacht dat ik niet goed bij mijn hoofd was, dat ik in een inrichting thuishoorde. Want dat zei mijn moeder regelmatig; als je gekke dingen doet, ga je naar een inrichting. Dus ik liet het wel uit mijn hoofd om buiten haar boekje te treden. Een enkele keer, als ik zeker wist dat mijn ouders laat thuis zouden komen, kon ik het niet laten een rok of jurk van mijn moeder aan te trekken. Maar gelukkig heeft ze dat nooit gemerkt.’

Ik neem even een pauze om mijn emoties onder controle te houden. Diep zuchten, spreek ik mezelf toe. Dat doe ik dus. Ik zie dat Liz hetzelfde doet.

‘Na de middelbare school,’ praat ik verder, ‘ging ik naar de universiteit. Daar leerde ik de liefde van mijn leven kennen.’ Mijn hart maakt een vreugdesprongetje als ik een voorzichtig lachje zie verschijnen om haar mooie volle lippen. ‘En weet je, Liz, ik was zo verliefd op dat meisje dat dat hele kledinggedoe niet belangrijk meer voor me was. Alleen zij was belangrijk. En gelukkig was dat wederzijds.’ Ik peil haar reactie. In haar ogen zie ik nog steeds een vochtige glans die me ontroert. Ik schraap mijn keel.

‘Vanaf dat moment,’ zeg ik naar waarheid, ‘stond alles in het teken van mijn studie en carrière. We gingen trouwen, kregen twee prachtige kinderen en deden leuke dingen met ze. Naar de hockeyclub met Sofia en met Julian naar basketbal. We gingen samen naar de tennisbaan, zomers genoten we op de boot in Frankrijk. Ik had helemaal geen tijd om aan andere dingen te denken. Tot een half jaar geleden. Ik weet niet wat me opeens bezielde. Het verlangen naar vrouwenkleding werd zo heftig dat ik soms de verleiding niet kon weerstaan om in je kledingkast te kijken. Als je naar de sportschool was, trok ik weleens een rok van je aan. Soms ook een blouse, maar verder niet. Ik heb voor je toilettafel gezeten met een lippenstift in mijn hand, maar die dorst ik nooit te gebruiken. Uit schuldgevoel wilde ik jouw kleding niet meer dragen, daarom heb ik via internet mijn eigen spullen aangeschaft.’

‘Dus ook mijn lippenstift.’

‘Ja, maar die heb ik nooit gebruikt,’ reageer ik snel.

‘En welke rok... nee, laat ook maar, ik hoef het allemaal niet te weten.’ Het verdriet, dat ik eerder in haar ogen zag, is verdwenen. Het lijkt plaats te hebben gemaakt door teleurstelling en afkeer. Maar dat kan ik niet zo goed thuisbrengen. Seconden verstrijken. Ik wil opstaan, naast haar gaan zitten, haar handen vastpakken, maar ik doe het niet, uit angst voor afwijzing.

‘Dus in Zandvoort,’ zegt ze opeens..., ‘die week dat je daar was..., heb je daar ook?’

Ze wil natuurlijk weten wat ik daar heb gedaan. Wat moet ik in godsnaam vertellen? Dat ik vrouwenkleding heb meegenomen? Die had ik toen helemaal nog niet. Stel je voor dat ze op de computer gaat controleren wanneer ik die spullen heb gekocht, dan val ik door de mand. Ik moet ieder woord zo zorgvuldig mogelijk kiezen.

‘Ja, maar alleen in de hotelkamer.’ Ik zit verdomme weer een potje te liegen.

‘Met kleding van mij?’

‘Nee,’ laat ik me snel ontvallen, ‘natuurlijk niet.’ Plotseling schiet me iets te binnen waar ik eerder niet bij heb stilgestaan, zelfs nooit over nagedacht.

‘Ik heb een jurk gehuurd,’ zeg ik, gedeeltelijk op waarheid gebaseerd, ‘een lange zwarte.’ Stel je voor dat ze erachter komt dat ik me door een prostituee in die jurk heb laten hijsen.

‘En die droeg je daar?’

‘Tedere avond,’ weer een leugen, ‘de voorlaatste dag moest hij terug.’ Hoe verzin ik het.

‘In je hotelkamer?’

‘Ja, natuurlijk, wat denk je..., je denkt toch zeker niet...’

‘Ik weet even niet wat ik moet denken, Max... snap je dat?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Hoe wil je hier mee verder? Je hebt zelfs al kleding gekocht.’

‘Ik begrijp dat het moeilijk voor je is, dat ik je ontzettend heb teleurgesteld, maar ik weet het even niet, Liz,’ reageer ik, ‘en die kleding die ik heb gekocht,’ zeg ik er voor de duidelijkheid achteraan, ‘zit in een doos op kantoor.’ Liz knikt, maar ik weet niet of dat goed- of afkeurend is bedoeld. ‘Op donderdagavond,’ praat ik verder, ‘als jij naar dansen bent, kleed ik me daar om.’

‘Het zit wel heel diep bij je, hè?’ Ze laat weer een pauze vallen alsof ze nadenkt. ‘Maar hoe zit dat eigenlijk met mij?’ zegt ze dan, ‘ben ik nog wel belangrijk voor je? En ons seksleven... hoe zit het daarmee?’ Onverwacht vuurt ze die vragen op me af. Ze kijkt me strak aan, afwachtend, haar wenkbrauwen omhooggetrokken.

‘Ja, natuurlijk,’ roep ik weer met de nadruk op tuurlijk, ‘je bent heel belangrijk voor me.’

‘Daar heb ik de laatste tijd anders niets van gemerkt.’

‘Hoe denk je dat dat komt?’ schiet ik gelijk in de verdediging, ‘ik voelde me schuldig, een schijnheil. Dat begrijp je toch zeker wel?’

‘En Chris?’

‘Chris?... Wat is er met Chris?’

‘Als je die kleren aandoet op de zaak.’

‘Dan is Chris natuurlijk al naar huis,’ zeg ik stellig.

‘Dit is het dus,’ zucht Liz.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel, dat je me alles hebt verteld, dat er geen geheimen meer zijn.’ Heftig ontkennend schud ik mijn hoofd, waarbij in een flits het beeld van Ilona weer voorbijtrekt. Snel focus ik me weer op Liz, die de indruk wekt mij te geloven.

‘Laten we maar naar bed gaan,’ zegt ze dan, ‘proberen wat te slapen.’ Ze veert omhoog van de bank en loopt, zonder op antwoord te wachten, langs me heen naar de slaapkamer.

‘Ik hou van je Liz,’ roep ik haar na.

‘Ik ook van jou, Max. Maar geef me de tijd.’

De volgende ochtend word ik wakker met een kop, die voor mijn gevoel, elk moment kan exploderen. De plek naast me is leeg. Het is stil in huis. Zou Liz al weg zijn? Ik kijk op mijn mobiel die naast me ligt op het nachtkastje. Bijna negen uur. Natuurlijk is ze al weg. Ze wilde me waarschijnlijk niet wakker maken. Het valt me trouwens mee dat ik überhaupt nog geslapen heb. Dat heb ik ongetwijfeld te danken aan de nodige borrels die ik naar binnen heb gewerkt nadat Liz vannacht haar bed weer had opgezocht. Voorzichtig was ik naast haar gekropen. Bij het horen van haar gelijkmatige ademhaling wekte ze de indruk dat ze sliep. Ze had natuurlijk ook kunnen doen alsof, want uiteindelijk heeft ze wel iets om over na te denken. Zal ik haar even bellen om te vragen hoe het met haar gaat? Nee, toch maar niet, het is beter om vanavond in alle rust met elkaar te praten.

Ik gooi het dekbed van me af en loop meteen door naar de badkamer. De kletterende, warme stralen van de douche langs mijn huid doen me goed, maar in mijn hoofd blijft het malen. Ik denk weer terug aan ons gesprek van de vorige avond. Het zou moeten voelen als een bevrijding, maar de realiteit is anders. Hoe ze naar me keek, alsof ik een vreemde was. Het is natuurlijk een emotionele schok om te horen dat de man van wie je denkt dat je hem door en door kent, in werkelijkheid een totaal ander persoon is, een surrogaatvrouw. Stel je voor dat Liz me komt vertellen dat ze liever een man wil zijn. Dat ze opeens met een snor op de bank zit, dat ze stiekem ergens mannenkleding heeft verstoppt, een mannenonderbroek met een gulp en wellicht een tok om de mannelijkheid te accentueren, zoals ik dat heb gedaan met nepborsten om de vrouwelijkheid zoveel mogelijk te benadrukken. Ik moet er niet aan denken, maar het is precies hetzelfde. Ik moet haar de tijd gunnen. We gaan volgende week eerst op vakantie. Dan blijft Roos drie weken in de kast. Hoewel bij die gedachte de onrust in mijn hoofd sterk toeneemt, realiseer ik me dat het niet anders kan. Dat moet ik voor Liz over hebben.

Met dat doel voor ogen draai ik de kraan dicht, droog me af en verlos me van mijn donkere baardgroei. Vervolgens hijs ik me in mijn Hugo Boss kostuum waarna ik in de keuken de koffiemachine zijn werk laat doen. Ontbijt sla ik over. Als mijn horloge aangeeft dat het bij tien is, ga ik naar de zaak. Het verkeer werkt gelukkig mee. Onderweg stop ik nog even snel bij een bakker in de Rijnstraat om een paar belegde broodjes te halen voor tussen de middag.

Ruimschoots op tijd parkeer ik mijn auto recht voor de deur van Kat & Groenveld. Alles loopt die dag voorspoedig. Tegen half zes ben ik klaar met het invoeren van de laatste documenten en besluit naar huis te gaan. Als ik richting mijn auto loop, zie ik tot mijn verbazing vanuit de verte een witte brief geklemd achter één van de ruitenwissers. Heb ik nou een bekeuring, vraag ik me af. Ik heb toch een parkeervergunning. Automatisch versnel ik mijn pas. Voordat ik het portier ontgrendel, trek ik het samengevouwen witte formulier achter het rubberen blad vandaan en vouw het open. Als ik de eerste regel van de handgeschreven tekst lees, voel ik een hittegolf vanuit mijn nek omhoogstijgen. Met de brief geklemd tussen mijn vingers zoek ik toevlucht in mijn auto, waar ik mijn ogen nogmaals langs de woorden laat glijden...

Ha die R, je bent terug, dat is fijn. Ik heb je gemist, maar ik vind dat ik me netjes heb gedragen. Hoewel ik het lastig vond, heb ik je toch laten genieten van je vakantie. We moeten snel afspreken. Even gezellig bijkletsen... Liefs M.

Verbijsterd staar ik voor me uit. Emoties wisselen elkaar af. Ik voel hoe mijn kaken zich aanspannen. Venijnig prop ik het stuk witte papier tot een harde bal. Is ze nou helemaal krankzinnig geworden? Een brief achter mijn ruitenwisher. Stel je voor dat iemand anders die had gepakt, gewoon uit nieuwsgierigheid. Misschien Chris, om mij ter wille te zijn. Dat had zomaar kunnen gebeuren. Of ik al niet genoeg ellende heb. Ik reageer gewoon niet, alsof ik die brief nooit heb gezien. Ik kijk naar de prop in mijn verkrampde hand en besluit die te lozen in de eerste de beste prullenbak die ik tegenkom. Opeens heb ik haast. Ik start ik de auto. Om mijn gedachten te verzetten, activeer ik spotify. De rauwe stem van Louis Armstrong klinkt hard door de speakers: *'We have all the time in the world.'* Het beeld van Liz dringt zich aan me op. Nou, die tijd heb ik dus niet. Zou ze al thuis zijn? Ik slik een brok weg in mijn keel en besluit haar te bellen.

'Ja, met mij,' reageer ik op haar 'Hai.'

'Ben je onderweg?' vraagt ze.

'Als het meezit, ben ik over twintig minuten thuis.'

'Oké, dan zet ik het eten vast op.'

'Hoe gaat het?' vraag ik.

'Kan beter, en jij?'

'Mwoa.'

'Tot zo.'

Mijn tas laat ik, zoals gewoonlijk als ik thuiskom van de zaak, vallen op het kastje onder de kapstok.

'Hai,' roept Liz vanuit de keuken.

'Hai,' roep ik terug en loop haar richting uit.

'Het eten is zo klaar,' zegt ze terwijl ze, zonder me aan te kijken, doorgaat met de bereiding van de maaltijd.

'Oké,' reageer ik, me afvragend of ze me bewust ontwijkt of dat de pannen op de elektrische kookplaat haar aandacht volledig in beslag nemen. Ik draai me van haar af en loop naar de woonkamer. De tafel is al gedekt. Voordat ik ga zitten, schenk ik voor ons beiden een wijntje in. Dat is de gewoonte, een wijntje bij het eten. Dan proosten we op de dag en op het mooie leven dat we hebben. Maar vandaag is dat anders, realiseer ik me, vandaag is het geen wijntje voor de gezelligheid, vandaag is er nogal wat aan de hand, vandaag zeggen we alleen maar 'Hai,' tegen elkaar. Met die gedachten vul ik de glazen. Tegelijkertijd zie ik Liz een paar keer heen en weer lopen met dampende schalen.

'Zal ik vast opscheppen?' vraagt ze als de laatste schaal op tafel staat.

'Niet te veel,' antwoord ik en ga zitten recht tegenover Liz.

'Dat begrijp ik,' reageert ze, 'ik heb ook niet zo'n trek.'

'Hoe was je dag?' vraag ik om het gesprek met Liz op gang te brengen.

'Tja, wat zal ik zeggen...' Ze neemt een slok van de wijn. Ik doe hetzelfde. Het eten laten we voor wat het is. 'Ik heb nagedacht,' zegt ze dan. Nou komt het, schiet het door mijn hoofd. Ze gaat me nu vertellen dat het over is, dat ze niet verder wil, dat ik het heb verpest, haar vertrouwen heb beschaamd.

'Ik ben psycholoog, Max,' praat ze verder, 'ik heb een cliënt die kleding draagt van het andere geslacht. Dit fenomeen is dan ook niet vreemd voor me, maar dat jij..., dat voelt zo onwerkelijk.' Aarzelend strek ik mijn armen over de tafel en pak haar handen. Ze laat het toe. Dat geeft me hoop.

'Ik vind het zo erg voor je,' reageer ik. 'Als er een medicijn zou zijn om deze hel te stoppen, dan nam ik dat, maar...'

'Ik hou van je, Max,' zegt ze terwijl ze haar handen onder de mijne vandaan trekt. 'Maar er is wel iets in mij stuk gemaakt, en dat moet helen... dat kost tijd, dat moet je me geven. Ik wil het onderwerp voorlopig dan ook laten rusten.'

Ik wil het uitschreeuwen, omhoogschieten van de stoel, roepen dat ik haar alle tijd van de wereld gun, maar ik zit vastgenageld. Ik krijg geen

woord uit mijn keel. Tranen die ik op voel komen, druk ik weg. Ook bij Liz zie ik een trilling om haar mond.

Frankrijk

Ons verblijf op de boot, in de authentieke haven van Deauville zou een rustpunt moeten zijn, maar dat is het niet. Het voelt als een enorme uitdaging. Het is de tweede week van onze vakantie en de innerlijke strijd, door het gemis van mijn alter ego Roos, is vaak overweldigend. Op zulke momenten zoek ik mijn vriend, alcohol. Ook vanavond drink ik meer dan goed voor me is. Elke keer als ik mijn glas bijschenk, zie ik Liz naar me kijken, maar ze zegt niets. Dat irriteert me mateloos. Waarom zegt ze niet wat ze denkt. Waarom zo'n afwijzende blik, alsof ik een ongehoorzame puber ben. Ze weet toch wat de reden is van mijn bovenmatig drankgebruik, maar ze wil er gewoon niet over praten. Aan de andere kant moet ik ook blij zijn dat ze me niet heeft afgewezen, dat ze de moeite wil nemen om na te denken en het te verwerken.

Toch merk ik dat ons leven, na twee weken samen op de boot, is veranderd. Er is een verwijdering tussen ons ontstaan. Alles wat we samen ondernemen voelt geforceerd. Onze gesprekken gaan uitsluitend over dagelijkse dingen zoals het weer, de onrust in de wereld en de kinderen die regelmatig Whatsapp-berichtjes sturen. 's Morgens, in alle vroegte, maken we een wandeling langs de haven. Andere jaren deden we dat hand in hand, daar kon ik van genieten, maar nu voel ik me steeds meer gevangen in een rol die niet de mijne is. Toch blijf ik mijn uiterste best doen om bij Liz de indruk te wekken dat ik het naar mijn zin heb.

Zo ook vandaag, op deze zonovergoten dag, omringd door de schoonheid van de natuur en de vrijheid van het water. We zitten in de open lucht op het dek van de boot aan een ontbijtje. Stiekem observeer ik Liz. Etend van een met jam belegd croissantje, tuurt ze over het uitgestrekte water. Ik vraag me af waar ze zit met haar gedachten. Zou ze nadenken over ons, of het haar gaat lukken de reis te maken naar de acceptatie van mijn vrouwelijke kant? Tegelijkertijd besef ik dat ik geduld moet hebben, dat ik haar de tijd moet gunnen. Ik wil mezelf laten geloven dat haar liefde voor mij er nog steeds is.

'Zullen we vandaag een ritje maken met de auto?' Onverwacht vuurt Liz die vraag op me af. 'Een beetje cultuur snuiven,' zegt ze erachteraan.

'Prima,' reageer ik en bedenk me tegelijkertijd dat het wel goed is om de focus even op andere dingen te leggen. Want buiten ontbijten op de boot, een vaartochtje, een wandeling langs de haven en lunchen op een terras, hebben we nog niet veel ondernomen. Het grootste deel van de dag lezen we zittend op het dek een boek. Dat was voor mij altijd een goede manier om te ontspannen en me even los te maken van de dagelijkse drukte. Voorheen kon ik me volledig mee laten slepen door het verhaal. Maar nu, tijdens mijn verblijf in Frankrijk, dwalen mijn gedachten steeds af naar Roos, naar mijn bezoeken aan Ilona, naar Marcella die me hopelijk een keer met rust laat, en naar Liz en de kinderen die geen flauw benul hebben van wat er zich tussen hun ouders allemaal afspeelt. Er geen idee van hebben dat hun vader, een succesvol advocaat, zich zo nu en dan hult in vrouwenkleding en erger nog, zich heeft laten verleiden tot seks met een prostituee.

Een half uur later zit Liz naast me in de auto. Ze stelt voor om onze trip te beginnen bij een klein dorpje waar wekelijks markt wordt gehouden. Ik laat weten dat ik dat ook leuk vindt. Bij aankomst worden we verwelkomd door een scala aan aroma's en kleuren. De kraampjes zijn gevuld met verse groenten, fruit, lokale kazen en ambachtelijke producten. De verkopers zijn gepassioneerd en vertellen graag over hun producten. Als we door de smalle steegjes van de markt slenteren, pakt Liz ineens mijn hand. Ze kijkt omhoog met een blik die lijkt te zeggen, we komen er samen wel uit. Een golf van geluk voel ik stromen door mijn lijf. Mijn gedachten komen in actie. Zou dit een klein beginnetje zijn naar acceptatie? Of is het enkel dit moment? Zwijgend lopen we verder.

Na het verkennen van de markt stappen we weer in de auto en rijden door het Franse platteland, dat omringd is door schilderachtige landschappen, glooiende heuvels en wijngaarden. Onze volgende bestemming is een dorpje dat beroemd is om zijn bijzondere architectuur. 'Prachtig hier,' laat Liz weten.

'Zeker mooi,' reageer ik.

'Kan jij er ook een beetje van genieten?' Haar woorden overvallen me. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze naar me kijkt. Waarom stelt ze die vraag? Vindt ze mijn beleving echt belangrijk, of is het gewoon een vraag

om de stilte te doorbreken? Ik ga uit van optie een en draai heel even mijn hoofd opzij. Ik tover een glimlach tevoorschijn, knik bevestigend en focus me weer op de weg voor me.

‘Dat is fijn,’ zegt ze, terwijl ze haar hand heel even laat rusten op mijn been. Het is slechts een hand op mijn been, maar in mijn hoofd is het veel meer dan dat. Opeens kan ik echt genieten van de prachtige omgeving, van de oude stenen huizen en de bloemrijke balkons.

Na onze culturele verkenning is het tijd om ergens een hapje te gaan eten. We vinden een gezellig restaurant dat traditionele Franse gerechten serveert, waarin de klassiekers zoals *Coq au Vin* en *Ratatouille* ook op het menu staan. We kiezen voor optie twee. Tijdens het nuttigen van de maaltijd lijkt de spanning tussen ons even uit de lucht. We genieten van het eten en praten weer ongedwongen met elkaar. Weliswaar niet over het probleem Max/Roos, maar daarvoor is het nog te vroeg.

In de namiddag zijn we weer terug bij ons verblijf aan de haven. Als we de boot opstappen, treffen we tot onze verbazing een klein briefje aan dat bevestigd is tegen de voorruit. Liz is me net voor. Ze trekt het papiertje van het raam en leest de tekst hardop voor:

*‘Komen jullie vanavond naar ons hotel? Het wordt gezellig...
optredens van bekende artiesten. Leuk jullie weer een keer te zien.
Tot later... Groet, J & E.’*

‘Die hebben vast onze boot zien liggen,’ zegt Liz terwijl ze me het briefje laat zien.

‘Ongetwijfeld,’ reageer ik.

‘Wat denk je?’ vraagt ze, ‘heb je daar nog zin in?’

‘Laten we maar gaan,’ antwoord ik met de gedachten dat een gezellig avondje uit voor ons allebei wel goed is. ‘Je kent ze hè? Als we niet komen, dan komen ze ons wel halen.’ We moeten allebei lachen.

Die avond brengen we dus door bij onze vrienden Jos en Ellen. Sinds een week logeren zij, zoals ieder jaar, in een hotel op loopafstand van de boot. We hebben plezier met elkaar en genieten van de cocktails, hapjes en artiesten. Liz en ik dansen samen, haar hoofd gedrukt tegen mijn borst. Zwevend op de klanken van de muziek wil ik niets liever dan te verdwijnen in een wereld die alleen van ons tweeën is. Zij en ik, dat is alles

wat ik op dat moment nodig heb. Maar om twaalf uur stopt de muziek, en maakt Liz zich van me los. Het feest is voorbij. We nemen afscheid van Jos en Ellen en lopen hand in hand terug naar de boot. Voordat we gaan slapen, praten we nog even na. Liz oppert dat het comfort van een hotel eigenlijk best aantrekkelijk is. Dat het haar ook wel wat lijkt die luxe, dat het toch wel behelpen is op zo’n kleine boot. Verbaasd hoor ik wat ze zegt. Nooit eerder heeft ze de indruk gewekt niet tevreden te zijn met de ruimte op de boot. Sterker nog, ze vond het altijd heel knus en gezellig. Maar dat was natuurlijk voordat...

Tegen enen liggen we in bed. Meestal gaat Liz als eerste, maar vanavond besluit ik tegelijk te gaan. Terwijl we naast elkaar liggen, zoek ik toenadering. Ik wil haar laten voelen dat ze nog steeds de vrouw is op wie ik verliefd ben geworden. Ik wil laten merken dat ik haar nog steeds aantrekkelijk vind, want dat vroeg ze laatst: ‘Vind je me nog wel aantrekkelijk?’ Ik keer me op mijn zij, sla een arm om haar middel en druk mijn lichaam dicht tegen haar aan.

Ze lijkt onder mijn arm te bevriezen. ‘Sorry,’ zegt ze, ‘daar ben ik nog niet aan toe.’

De volgende ochtend; Liz staat onder de douche. Nadat ik mezelf van een beker koffie heb voorzien, pak ik mijn mobiel van de oplader. Zonder me te focussen op de afzender open ik een gemist WhatsApp-bericht, waarbij mijn gedachten uitgaan naar een van de kinderen die vrijwel dagelijks iets sturen. Mijn ogen blijven echter hangen bij het woord *Reclame*. Ondanks de ochtend temperatuur van drieëntwintig graden voel ik een ongekende kilte door mijn lijf jagen, gepaard met woede. De hectiek in mijn hoofd neemt toe. Ik loop naar buiten en laat mijn lijf, met de telefoon geklemd in mijn ene hand en de koffie in mijn andere, rusten tegen de reling van de boot.

‘Ze heeft verdomme toch wel begrepen dat ik... die vrouw is gek.’ Ik schrik van mijn eigen stemgeluid. Snel kijk ik opzij; gelukkig is Liz nog niet in beeld. Het wordt nu toch wel de hoogste tijd om hier voorgoed een einde aan te maken. Stel je voor dat Liz dit bericht had gezien en wellicht, uit nieuwsgierigheid geopend... Die vrouw moet weg, niet alleen uit mijn kop, maar ook uit mijn telefoon. De inhoud van de melding negerend en overtuigd het juiste te doen, druk ik op contact-informatie, blokkeer *Reclame* en verwijder vervolgens alle berichten. Zo, die is uit beeld; daar heb ik voorlopig geen last meer van.

De laatste dagen van de vakantie is het verlangen naar Roos niet meer te temmen. Dat uit zich in sombere gedachten en lusteloosheid. Het vooruitzicht om mijn koffers te pakken en aankomende vrijdag zo vroeg mogelijk naar huis te rijden, houdt me nog enigszins op de been. Als we geen overnachting nemen, dat vindt Liz gelukkig ook gedoe, en het verkeer zit mee, zijn we wellicht vrijdagavond thuis. Dat zou fijn zijn. Dan kan ik zaterdagochtend, onder het mom van voorbereidingen treffen voor de aankomende week, een paar uurtjes naar kantoor om Roos te verwelkomen. Over Chris hoeft ik me geen zorgen te maken, hij is nooit aanwezig in het weekend. Nog een paar dagen volhouden, neem ik me voor, nog even in mijn rol. En gek genoeg, door dat toekomstbeeld, lukt het me om weer een beetje tot mezelf te komen.

Buitenveldert

Het is gegaan zoals ik had gehoopt. Rond de avondklok van elf uur zijn we thuis. De reis is prima verlopen, zonder extreme drukte onderweg. We zijn allebei bekaft. De koffers en overige bagage laten we in de gang staan. 'Morgen weer een dag,' zegt Liz. En dat beaam ik van harte, want morgen wordt het *mijn* dag.

Na een onrustige nacht schrik ik de volgende ochtend wakker door het geluid van de koffiemachine. Dat is Liz, bedenk ik me. Om mijn lichaam op gang te laten komen, rek ik me goed uit. Met de gedachte aan Roos, die ik straks een bezoek ga brengen, laat ik me uit bed glijden. De motor in mijn lijf draait al op volle toeren. Snel spring ik onder de douche. Uit mijn koffer, die nog steeds ongeopend in de gang staat, trek ik vrijetijds-kleding.

In de keuken begroet ik Liz, die geleund staat tegen het aanrecht, met een kop koffie in haar hand.

'Goedemorgen,' zeg ik, 'jij bent er vroeg bij.' Ondertussen trakteer ik mezelf op een cappuccino. Liz beantwoordt mijn ochtendgreet met: 'Goed geslapen?'

'Redelijk,' lieg ik, 'en jij?' Net als Liz zoek ik, met de beker in mijn hand, steun tegen het aanrecht.

'Ik ga zo even boodschappen doen,' zegt ze, zonder antwoord te geven op mijn vraag.

'Dat dacht ik al,' reageer ik, 'en ik ga even naar kantoor,' voeg ik er snel aan toe.

'Je bent zeker wel happy dat je weer thuis bent?' Die vraag vind ik merkwaardig, want ze weet dat onze vakantie in Frankrijk me normaal gesproken nooit lang genoeg kan duren. Verbaasd kijk ik opzij. Er hangt vreemd lachje om haar lippen. En dan dat schijnheilige ondertoontje. Waarom zegt ze niet wat ze bedoelt?

'Je weet vermoedelijk wel,' vraag ik zo onverschillig mogelijk, 'waarom ik naar kantoor ga?'

'Natuurlijk weet ik dat, Max,' reageert ze scherp, 'maar moet dat per se vandaag?'

'Ja, Liz, dat moet per se vandaag.' Ik voel hoe mijn lippen zich tot een smalle streep knijpen. 'Waar gaat dit ineens over?' roep ik, waarbij het venijn in mijn stem me niet ontgaat. 'Ik heb me verdomme drie weken lang aangepast aan jouw wensen, gek werd ik ervan. Iedere dag komedie spelen, jouw afwijzende houding voelen en maar net doen alsof het allemaal zo gezellig was. Nou, Liz, ik kan je dit laten weten..., als ik niet in een zware depressie wil belanden, dan moet het inderdaad vandaag gebeuren. Daar zou jij als psycholoog begrip voor moeten hebben.' Er ontsnapt me een verlossende ademtocht.

'Oh, ga je op die toer?' bijt Liz me toe, waarbij ze een mond trekt alsof ze op een halve citroen heeft gekauwd. 'Jij speelt je rol als slachtoffer wel met héél veel passie. Denk je nou werkelijk dat *jij* hier de enige gedupeerde bent?' Ik schrik van de blik die ze me toewerpt. Zo heb ik haar nog nooit naar me zien kijken. Ik focus me op de beker in mijn hand. 'Dan zal ik je héél snel uit de droom helpen,' roept ze verder tegen de zijkant van mijn hoofd, 'dat is dus niet zo. En hoe durf je me trouwens aan te spreken op mijn vakgebied. Je bent geen cliënt van me, je bent mijn echtgenoot, hoever daar nog iets van over is. En even voor alle duidelijkheid... ik ben nou eenmaal niet lesbisch.'

Verbijsterd door haar venijnige woorden draai ik mijn hoofd weer naar haar toe. De woede in haar ogen kan ik amper verdragen. De wanhoop in haar stem zit vastgekoekt in mijn keel. De beker in mijn hand, waar het schuim van de melk al begint te verschrompelen, zet ik op het aanrecht. Vervolgens loop ik naar de woonkamer en laat me achterovervallen op de bank. Om de onaangename stilte te verbreken druk ik op de aan-knop van de televisie en zap naar AT5. Terwijl de weerman laat weten dat

we vandaag te maken krijgen met tropische temperaturen, probeer ik ieder geluid vanuit de keuken op te vangen. Maar het blijft daar stil. In mijn hoofd dringen de beelden van Liz zich aan me op. Hoe ze daar stond te schreeuwen, leunend tegen het aanrecht, met venijn in haar stem en woede in haar ogen. Maar dat niet alleen, ik zag ook haar machteloosheid. En dat heeft ze allemaal te danken aan mij. Ik heb het helemaal verkeerd aangepakt. Al mijn frustraties heb ik eruit geschreeuwd. Ik heb totaal geen begrip getoond voor haar gevoelens, voor haar emotionele pijn. Logisch dat ze woedend werd.

‘Ik ben weg,’ doorbreekt de stem van Liz mijn gedachtestroom. Ze blijft heel even staan in de deuropening met de boodschappentas in haar hand.

‘Oké,’ reageer ik, ‘ik ga straks ook.’ Om mijn ongemak te verbergen trek ik mijn wenkbrauwen omhoog en knijp mijn lippen verontschuldigend samen. Liz knikt alleen. Niet lang daarna hoor ik de buitendeur in het slot vallen.

Kat & Groenveld

Ik had het kunnen weten, het is zaterdag en krankzinnig druk in de stad. Na drie rondjes, door de smalle straten in Amsterdam Zuid te hebben gereden, vind ik eindelijk een parkeerplek. Het is een minuut of vijf lopen naar Kat & Groenveld. Gelukkig heeft de temperatuur nog geen tropische waarden bereikt. Tegen half elf steek ik de sleutel in het slot van het kantoorpand. Als ik de deur achter me hoor dichtvallen, krijg ik opeens enorm veel haast. Mijn gedachten zijn nog maar met één ding bezig; de geheime doos die ik heb verstopt in de archiefkast in mijn kantoor.

De emoties die mijn transformatie na drie weken geheelonthouding teweebrengen, laat ik de vrije loop. *Ladylike* en zo gelukkig als een kind in een prinsessenjurk loop ik op mijn zwart gehakte pumps rondjes om de cliënten tafel. Bij het raam blijf ik staan. Tussen de lamellen door kijk ik naar buiten. Het is druk op straat. Mensen op de fiets rijden voorbij, sommige met een koptelefoon, waarbij ik me afvraag waarom dat niet ten strengste wordt verboden. Een wandelaar met twee Duitse herders aan de lijn passeert het raam. Ik zie dat de honden goed zijn opgevoed,

want ze lopen keurig aan weerszijde van hun baasje. Een oudere dame trekt een aanzienlijk zware boodschappentas achter zich aan. Uit een opengeslagen raam hangt beddengoed. Schuin tegenover me zit op een smal balkonnetje een jong stelletje druk in gesprek onder het genot van een drankje. Wat zou ik ook graag als dame op zo’n balkonnetje zitten en genieten van alle reuring om me heen. Of een stukje wandelen om ergens onderweg op een terrasje *ladylike* iets te drinken. Dat zou toch fantastisch zijn? Tegelijkertijd ben ik me bewust dat dat gewoonweg niet mogelijk is.

Ik draai me af van het raam en stort me op de correspondentie en e-mails van de afgelopen weken. Er hebben zich een aantal nieuwe cliënten aangemeld die gebruik willen maken van mijn expertise. Ik neem dan ook alle tijd om de berichten uitgebreid te beantwoorden. Als ik een van de laatste berichten open, voel ik mijn handen verstijven. Met stomheid geslagen staar ik naar de afzender. Dit kan niet waar zijn! Hoe komt ze in vredesnaam aan mijn... dat heeft ze natuurlijk opgezocht. Nu ze me niet meer kan bereiken, gaat ze dus op deze manier verder. Dat kan ik er ook nog wel bij hebben. Het is maar goed dat ze niet weet dat ik hier in vol ornaat achter mijn bureau zit, anders had ze al voor de deur gestaan. Geërgerd begin ik te lezen.

Door niet te reageren op mijn brief achter de ruitenwisper van je auto en me ook nog eens te blokkeren op je telefoon, heb je me te kennen gegeven dat je me ook hebt geblokkeerd uit je leven. Maar ik weet zeker dat je dat in een vlaag van verwarring hebt gedaan en dat je daar nu alweer spijt van hebt. Ik neem je dan ook niets kwalijk. Het is allemaal erg ingewikkeld voor je. Je zit natuurlijk met je vrouw en dan val ik je ook nog lastig. Dus ik begrijp dat je me noodgedwongen negeert. Maar geloof me, wij horen bij elkaar, wij zijn Yin en Yang. Jij bent Yin, de schaduwkant, en ik ben Yang, de zonnige kant van de berg. En dan hebben we ook nog Roos, zij behoort ook tot het Yang-symbool. Die drie kunnen niet zonder elkaar en dat weet jij ook. Heb je trouwens al met je vrouw gesproken? Dat hoor ik snel genoeg, want we gaan gauw iets afspreken. Gewoon gezellig bijpraten bij mij thuis, dat was toch superleuk de laatste keer?

Liefs M.

Die vrouw is gek, gestoord. Waar haalt ze het vandaan, Yin en Yang? Wat een geouwehoer, dat laatste past trouwens perfect bij haar... ouwehoer.

Moet ik nu reageren of niet? Maar als ik hier niet op inga, zit ze volgende week misschien weer in de wachtkamer. Ik moet een balans zien te vinden en haar op een verstandige manier benaderen. Maar voorlopig laat ik het voor wat het is. Maandag stuur ik een reactie, dat is vroeg genoeg. Ondanks het ongewenste bericht voel ik me gek genoeg toch relaxed. Het probleem Marcella, dat los ik wel op, niet goedschiks dan kwaadschiks. Ik zal ervoor zorgen dat ze nu echt een keer stopt zich in mijn leven te wurmen. Nog één keer probeer ik dat aan haar uit te leggen en als dat niet helpt... Maar nu eerst omkleden, de boel afsluiten en naar huis. De doos met damesspullen schuif ik weer veilig achter de ordners in de archiefkast. Als ik mijn MacBook dichtklap, worden mijn gedachten in beslag genomen door Liz. Hoe zou ze zich voelen? Zou ze nog boos zijn? Zal ik haar even bellen en zeggen dat ik onderweg ben? Dan kan ik meteen haar stemming proeven.

‘Hoi,’ reageert Liz als ze mijn oproep beantwoordt.

‘Sorry van vanmorgen,’ zeg ik gelijk, ‘ik ben een ongelooflijke botte boer.’

‘We zitten er allebei een beetje doorheen.’

‘Hoe moet dat nou verder met ons?’ vraag ik.

‘Ik vind het echt heel lastig.’

‘Ik kom zo naar huis.’

‘Is goed.’

Buitenveldert

Als ik de gang van ons appartement binnenloop, komt de geur van bouillon me te tegemoet. Dat stelt me enigszins gerust. Het heeft iets gezelligs, iets ouderwets, toen we het samen nog fijn hadden. Ik zie ook dat de koffers, die we een avond eerder in de gang hadden laten staan, zijn verdwenen. Dat is een goed teken, realiseer ik me. Als ze nog boos was geweest had ze *mijn* koffer wel laten staan. Met die overtuiging loop ik door naar de kamer. Liz zit op de bank met een tijdschrift in haar handen. Zodra ze me binnen ziet komen, laat ze het blad op haar schoot rusten. In een flits zie ik dat haar laptop opengeklapt op tafel staat. Dat vind ik ongewoon, het is uitzonderlijk dat Liz thuis achter haar computer zit. We begroeten elkaar op afstand. Voordat ik mezelf trakteeer op een drankje, vraag ik of Liz ook iets wil drinken. Ze bedankt. Met de consumptie in

mijn hand neem ik plaats in een stoel tegenover haar. Ik neem een flinke slok waarbij ik de alcohol weldadig voel stromen door mijn slokdarm.

‘Ben je aan het werk?’ vraag ik om een gesprek op gang te brengen. Ontkennend schudt ze haar hoofd.

‘Ik ben aardig opgeschoten op kantoor,’ zeg ik, bij gebrek aan andere tekst.

‘Dat van vanmorgen,’ negeert Liz mijn woorden, ‘dat moeten we allebei maar snel vergeten.’ Ze blijft naar me kijken. Haar groene ogen, waar ik in onze studententijd zo verliefd op ben geworden, staan niet alleen vragend, maar tonen ook een zekere berusting, alsof ze de strijd heeft opgegeven. ‘Vandaag,’ zegt ze wijzend naar de laptop, ‘ben ik me wat meer gaan verdiepen in mensen die zich niet thuis voelen in hun eigen lichaam. Ik weet er natuurlijk, vanuit de praktijk, wel het een en ander van,’ praat ze rustig verder, ‘maar nu het mijn eigen man betreft.’

Ik knik alleen, zet het glas weer aan mijn mond en staar voor me uit. In mijn geheugen zoek ik naar woorden om te reageren. Waarom haak ik hier nou niet op in? Waarom zeg ik niet dat ik haar onrust begrijp, dat ik het verschrikkelijk voor haar vind, dat ik mijn excuses wil aanbieden omdat ik geen begrip hebt getoond voor haar gevoelens, dat ik alleen met mezelf bezig ben.

‘Hoe zit dat bij jou, Max?’ Opgeschrikt uit mijn gedachten kijk ik haar aan. Ik zie vraagtekens in haar ogen en spanning in haar houding. ‘Ben je naast dat vrouwgevoel ook nog tevreden met je mannenlijf?’

‘Ja, natuurlijk,’ reageer ik onmiddellijk. Tegelijkertijd vraag ik me af of dat wel zo is. Ben ik wel zo blij met mijn mannenlijf, of moet ik daar gewoon mee leren leven?

‘Het is dus niet de bedoeling dat je aan de hormonen gaat, ik bedoel..., dat je volledig vrouw wil worden, compleet met een geslachtsoperatie.’

‘Nee,’ roep ik zo overtuigd mogelijk, ‘hoe kom je daar nou bij? Daar ben ik trouwens al veel te oud voor.’

‘Daar heb je dus wel over nagedacht,’ reageert Liz ad rem.

‘Ik heb daar het een en ander over gelezen,’ zeg ik eerlijk, ‘maar echt, die weg wil ik absoluut niet bewandelen. Ik wil jou niet kwijt, Liz. Ik hou van je, we hebben kinderen, ze zullen het niet begrijpen. Ik ben advocaat. Hoe denk je dat mijn cliënten daarop reageren? Die zien me niet meer voor vol aan.’ Ik zet het glas op de salontafel, buig me voorover, vouw mijn handen samen en laat mijn armen rusten op mijn knieën. Ik kijk haar indringend aan. ‘Je moet me echt geloven Liz,’ zeg ik met een over-

tuigingskracht die ik ook regelmatig in de rechtbank gebruik. 'Naast dat vrouwengedoe wil ik altijd de man blijven waarmee je bent getrouwd, en daarnaast ook een vader voor onze kinderen.' Dat gezegd hebbende laat ik me weer achterovervallen tegen de rugleuning van de stoel. Onze blikken blijven elkaar vasthouden. Verbeeld ik het me, of zie ik opluchting bij Liz?

'Oké,' reageert ze na een korte pauze op mijn monoloog, 'dan is dat tenminste duidelijk.' Ze laat een zucht ontsnappen. 'Ik heb natuurlijk veel nagedacht de afgelopen weken,' praat ze verder, 'en ik heb me gerealiseerd dat het niet alleen voor mij een grote schok was, maar dat ook jij verschrikkelijk eenzaam moet zijn geweest zo'n geheim jarenlang bij je te dragen. Je had me echt eerder in vertrouwen moeten nemen.'

'Ik was bang je kwijt te raken.'

'Je raakt me niet kwijt. We hebben het altijd fijn gehad met elkaar en met de kinderen. Maar ik wil de Max terug waar ik voor heb gekozen..., en als dat af en toe in een vrouwelijke versie moet zijn, dan is dat maar zo. Ik zal mijn uiterste best doen om het een plekje te geven.' Ze laat een voorzichtig lachje zien, maar ik kan niet plaatsen of het opluchting is of dat ze probeert haar emoties te maskeren. Er valt een stilte in de kamer, maar in mijn hoofd klinkt opeens de stem van Louise Armstrong: *'We have all the time in the world.'*

Ik buig me voorover en laat mijn hoofd rusten in mijn handen om de betekenis van Liz' woorden tot me door te laten dringen. Ze houdt nog steeds van me, ze wil met me verder. Hoe mooi is dat. Door haar liefde voor mij heeft ze haar eigen grenzen rijkelijk overschreden. Ik wil opstaan, naast haar op de bank gaan zitten, mijn armen om haar heen slaan, haar kussen, bedanken voor haar begrip en zeggen hoe blij ik met haar ben. Maar ik schenk haar slechts een gelukkige lach.

Kat & Groenveld

Ik ben al vroeg op kantoor. Sinds maanden voel ik me energiek, opgewekt en verlost van stress. Liz en ik hebben duidelijke afspraken gemaakt. De kennismaking met Roos kan ze voorlopig nog niet aan.

'Wellicht komt dat later een keer,' zei ze. Daar heb ik begrip voor getoond. We hadden in ieder geval een fijn gesprek. We kwamen overeen dat ik op maandagavond, als Liz naar de sportschool is, thuis mijn gang

kan gaan, en op donderdagavond blijf ik, zoals in het verleden ook het geval was, op kantoor om als Roos nog wat voorwerk te doen voor de volgende dag. Toen alles gezegd was wat gezegd moest worden, sloeg Liz uitnodigend haar vlakke hand op de bank met de bedoeling om naast haar te komen zitten. Dat zetje had ik even nodig. Het was te lang geleden dat ik zo dicht naast haar heb gezeten en dat zij haar benen liet rusten op mijn schoot. Het voelde fijn. We keken naar de serie *House of Cards* op Netflix en zoals vanouds streelde ik haar voeten. En dat niet alleen, we genoten die avond ook van een heerlijke vrijpartij. Liz nam het initiatief. 'Ik heb je gemist,' zei ze. 'Ik jou ook,' antwoordde ik.

Er blijft echter nog één probleem voor me over: de kwestie Marcella. Dat moet ik nog even netjes afhandelen, en daar besluit ik vanochtend als eerste mee te beginnen. Ik ontgrendel mijn MacBook, open met de computermuis de mailbox en scrol zover mogelijk naar beneden. Al snel valt mijn oog op haar e-mail. Als ik het bericht open om te reageren, realiseer ik me dat ik niet alleen duidelijk moet zijn, maar ook respectvol. Daar bereik ik het meeste mee.

Beste Marcella,

Hierbij reageer ik op je mail van afgelopen zaterdag. Ik weet dat je warme gevoelens voor me hebt, maar zoals ik al eerder heb aangegeven, zijn deze gevoelens niet wederzijds. Ik vind je een aardige en behulpzame vrouw, maar de band tussen ons is voor mij uitsluitend zakelijk. Mijn vrouw is inmiddels op de hoogte van mijn situatie en gelukkig toont zij alle begrip. Voor ons beiden is het dus het beste om op geen enkele manier meer contact met elkaar te hebben. Ik ben bijzonder dankbaar voor alle hulp die je me in het verleden hebt geboden, daar heb ik veel van geleerd, maar ik moet nu mijn eigen weg zien te vinden, samen met mijn vrouw. Ik hoop dat je dat begrijpt. Ik wens je oprecht alle geluk van de wereld en niet alleen dat, ik gun je ook de liefde van je leven.

Het zoemgeluid laat me weten dat het bericht is verstuurd. Laten we hopen dat ze me nu eindelijk met rust laat, zodat niet alleen ik, maar ook zij verder kan met haar leven. Dat gun ik haar. Ik laat een diepe zucht vallen en focus me op de zaken van de dag. Het zijn er drie op een rij: verdenking van brandstichting, mishandeling en inbraak. De eerste afspraak staat gepland om elf uur. Intussen beantwoord ik de groet van Chris, die in de deuropening van mijn kantoor is blijven hangen. Ik kijk

op mijn horloge en zie dat ik nog voldoende de tijd heb om met hem bij te praten over de ontwikkelingen van de afgelopen drie weken. Belangstellend vraagt Chris ook hoe het was tijdens onze vakantie in Frankrijk.

‘Was heerlijk,’ roep ik lachend, ‘maar veel te kort drie weken.’ Hij moet eens weten wat er echt aan de hand is met zijn compagnon, schiet het in een flits door mijn hoofd.

‘By the way,’ zegt Chris, alsof hem opeens iets te binnen schiet, ‘die dame is nog langs geweest. Je weet wel, die vorige keer ook zomaar kwam binnenvallen. Ze vroeg weer naar jou, je zou haar nog bellen, zei ze.’

Alsof ik het heel gewoon vind wat hij zegt, kijk ik hem vragend aan.

Verbeeld ik het me, of weet Chris ook even geen raad met zijn houding.

‘Je bedoelt...’ zeg ik fronsend.

‘Mevrouw Meulenbroek,’ valt Chris me in de rede. ‘Je was die afspraak toen vergeten, weet je nog?’

‘Oh, die vrouw,’ reageer ik quasi laconiek, ‘wat heb je gezegd?’

‘Dat je op vakantie was, natuurlijk.’

‘Juist ja.’

‘Ze was *not amused*. Ik heb haar uit fatsoen maar iets te drinken aangeboden.’

‘Iets te drinken?’

‘Ja, man, wat een leuke vrouw. Zo amicaal ook. We hebben heel gezellig met elkaar zitten praten. Ze vertelde over haar werk als relatie-therapeut en dat ze nog een behoorlijke rekening te vereffenen heeft met een cliënt. Maar daarvoor was ze natuurlijk al bij jou. Misschien ga ik ook wel een keer bij haar langs voor advies, dat kan ik wel gebruiken.’ En weg is Chris. Zijn lach galmt nog na in de hal.

Als ik zeker weet dat Chris uit beeld is, laat ik mijn hoofd vallen in mijn handen. ‘Dat zou ik maar niet doen, Chris,’ mompel ik tegen mezelf. ‘Je weet niet waar je aan begint.’ Een knoop in mijn maag belemmert me om fatsoenlijk adem te halen. Zover gaat ze dus. Relatie-therapeut... waar haalt ze het vandaan? Gelukkig heb ik na mijn laatst gestuurde bericht niets meer van haar gehoord.

Buitenveldert

De zwarte sporttas, de opvolger van de inmiddels veel te kleine Hugo Boss, zet ik in de hoek van de slaapkamer. Liz is naar de sportschool en

zoals we hebben afgesproken, kan ik me een paar uur hullen in mijn damesoutfit. Ik besluit make-up achterwege te laten, dat kost me te veel tijd. Maar met de wetenschap dat Liz op de hoogte is van mijn grote geheim, geniet ik er meer van dan voorheen.

‘Veel plezier,’ riep ik toen ze vertrok.

‘Ook voor jou,’ antwoordde ze, ‘ik stuur je wel een berichtje als ik weer onderweg ben naar huis.’ Die gedachten geven me rust. Geen stiekem gedoe meer, geen leugens, gewoon televisiekijken als vrouw op de bank. Ook het vooruitzicht naar donderdagavond stemt me tevreden. Het heen en weer gesjouw met die tas, van kantoor naar huis en weer terug, heb ik er graag voor over. Tegen half tien stuurt Liz me een WhatsApp-berichtje met de mededeling dat ze onderweg is. Ik zorg er dan ook voor dat al mijn attributen weer op tijd zijn opgeborgen. Als ze de kamer binnenkomt, knikt ze naar me en begroet me met opgetrokken mondhoeken, alsof ze wil zeggen, je hebt je keurig aan de afspraak gehouden. Over Roos wordt niet gesproken.

China Town

Eindelijk is het weer donderdag. Met het vooruitzicht dat het vanavond weer mag gebeuren, heb ik me de foe-jong-hai in Restaurant China Town goed laten smaken. Ook nu zit ik weer aan een tafeltje bij het raam, waar ik, wachtend op de rekening, geniet van de commotie op straat. Er valt altijd wel iets te beleven. Is het niet een fietser die rakelings langs een auto rijdt, dan is het wel een scooterrijder die denkt dat de weg voor hem alleen is bedoeld, of een trambestuurder die klingelend laat weten dat hij eraan komt en bijna een oud vrouwtje van haar sokken rijdt. Ook zie ik hoe de bestuurder van een rode Fiat 500 zich ongeduldig tussen twee auto's probeert te wurmen.   mompel ik in mezelf. hebben allemaal Kijkend naar de rode Fiat, moet ik ineens denken aan de auto van Marc die op dat pleintje in Halfweg naast de mijne stond.

‘Dat rode autootje is van mij,’ riep ze trots.

Fronsend volg ik vanachter het raam nog steeds de handelingen van de automobilist. Tevergeefs probeer ik te achterhalen of er een man of een vrouw achter het stuur zit. Terwijl ik me daarop concentreer, overvalt me plotseling een onrustig gevoel dat ik met de laatste slok wijn probeer weg te spoelen. Ik negeer de ober die het schaalteje voor me neerzet met

de rekening. Alsof hij begrijpt wat er in me omgaat, zie ik hem vanuit mijn ooghoeken weer verdwijnen. Dan gaat het portier open. Een vrouw stapt uit. Ze draagt een zonnebril en is gekleed in een kleurrijk, mouwloos zomerjurkje dat rijkt tot haar enkels. Haar witte handtas hangt nonchalant over haar schouder. Gericht loopt ze, op witte elegante sandaaltjes, naar de dichtstbijzijnde parkeermeter. Starend naar de handelingen van de vrouw, heb ik het gevoel dat mijn lichaam wordt ondergedompeld in wisselbaden van koud naar heet. Tussen het drukke verkeer baant ze zich een weg naar de overkant, richting China Town. Verbeeld ik het me nou, of blijft haar blik langer in mijn richting hangen dan nodig is? Ze zal toch niet van plan zijn... Misschien heeft ze me zien zitten. Ik moet zorgen dat ik hier wegkom, achter dat raam vandaan, zo snel mogelijk. Ik sta op en pak de rekening van het schaalte. Zonder naar de kosten te kijken, leg ik een briefje van vijftig neer waarbij ik de ingang van het restaurant nauwlettend in de gaten hou. Achter me hoor ik de stem van de ober: 'Dank u wel, dank u wel.' Vervolgens verdwijnt hij met het schaalte. Tegelijkertijd hou ik de deur voor me nauwlettend in de gaten. In mijn gedachten circuleren een paar opties. Zal ik gewoon naar buiten lopen, rechtsaf slaan en zo snel mogelijk richting de Dusartstraat gaan, of zal ik voor de zekerheid nog even wachten? Het is natuurlijk heel goed mogelijk dat ze me heeft gezien. Voor de buitenwereld was ik duidelijk in beeld. En mocht ik haar in het slechtste geval tegen het lijf lopen, dan begroet ik haar voorkomend, zoals ik ook zou doen bij een cliënt. Met dat voornemen verlaat ik gehaast het restaurant, sla rechtsaf en vervolg met versnelde pas mijn weg. Ik focus me op de geluiden achter me. Omkijken doe ik niet. Als ik na tweehonderd meter de van Ostadestraat inloop, voel ik de onrust in mijn hoofd iets afnemen. Het beeld van Marcella zucht ik weg. De druppels die vanuit mijn nek in de boord van mijn overhemd lopen, neger ik. 'Nu naar kantoor,' zeg ik tegen mezelf, 'voor de broodnodige ontspanning.'

Als ik mijn doel bijna heb bereikt, hoor ik tot mijn verbijstering achter mij een bekende stem, luid en helder. 'Wacht, alsjeblieft, wacht even.' De woorden van Marcella weerkaatsen in de lucht. Ik versnel mijn pas om de afstand tussen ons te vergroten, maar haar voetstappen klinken steeds dichterbij.

'Blijf alsjeblieft even staan.' De wanhoop in haar woorden is bijna voelbaar. Ik wil verder lopen, weg van haar, weg van het verleden dat nog

steeds grip op me heeft. Maar het is niet alleen haar luide stem die ervoor zorgt dat ik mijn pas inhoud, maar ook de angst dat het uit de hand zal lopen midden op straat. Dat ze iets zal roepen dat voor de buitenwacht verborgen moeten blijven.

Dan staat ze voor me, hijgend. Haar ogen tonen een mix van verlangen en opluchting. Ze neemt even de tijd om op adem te komen.

'Ik mis je,' zegt ze dan, voordat ik zelf een woord kan uitbrengen, 'het maakt me niet uit hoe, maar ik wil je in mijn leven houden, laten we alsjeblieft vrienden blijven.'

Haar woorden klinken als een mengeling van verdriet en hoop. Automatisch kijk ik om me heen, maar gelukkig is niemand geïnteresseerd in twee mensen die op de stoep in de van Ostadestraat met elkaar staan te praten. Het is al druk in mijn hoofd, maar nu beginnen de raderen op volle toeren te draaien. Wat moet ik hier nou mee? Als ik tegen haar inga, wordt ze misschien boos of wellicht hysterisch. Ik moet haar rustig zien te houden, dan maar met valse hoop, anders gaat ze hier misschien een scène schoppen. Dat moet ik te allen tijde zien te voorkomen.

'We komen daar samen wel uit,' lieg ik, 'hier moeten we op een later moment maar eens over praten.' Ze schenkt me een brede glimlach en als een klein kind dat haar zin heeft gekregen, slaat ze haar armen om mijn nek.

'Zie je wel,' roept ze vlak bij mijn oor, 'je hebt gewoon weer even een zetje nodig.' Voorzichtig duw ik haar van me af. Ze kijkt me aan. Haar ogen hebben weer dezelfde blauwe glans als de eerste keer dat ik haar zag in de deuropening op de eerste etage aan Ruysdaelkade.

'Zullen we gelijk maar iets afspreken?' Ze lacht haar witte tanden bloot. 'Je kunt Roos meenemen hè, als je wil,' giechelt ze er achteraan.

'Daar moet ik eerst mijn agenda voor raadplegen.'

'Vanavond heb je zeker geen tijd?' vraagt ze met enige twijfel in haar stem.

'Dat gaat helaas niet lukken.' Hoe krijg ik dat woord, helaas, mijn keel uit. Maar wat moet ik anders zeggen? Als ik nu tegen haar zeg dat ik niets meer met haar te maken wil hebben, dan is het hek van de dam.

'Dat begrijp ik toch,' lacht Marcella met haar liefste, begripvolle lach. 'Ik weet dat je op donderdag langer moet werken.'

'Is dat zo?' vraag ik verbaasd. Tegelijkertijd draai ik me van haar af en vervolg mijn route naar kantoor in de hoop mijn gedachten te ordenen. Ook Marcella zet zichzelf weer in beweging.

‘Mag ik je een arm geven?’ vraagt ze.

‘Doe dat maar niet,’ reageer ik. ‘Maar hoe kom je erbij dat ik op donderdag...?’ ik hoef mijn vraag niet eens af te maken. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze haar hoofd naar me toedraait.

‘Ik volg je al een tijdje,’ zegt ze dan, ‘en vanavond heb ik je opgewacht.’

‘Dat noem ik stalken.’ De ergernis in mijn stem kan haar niet zijn ontgaan.

‘Je hebt me geen andere keuze gelaten, hè? Je hebt me geblokt op je telefoon, je negeert mijn gevoelens. Ik ben geen vuilniszak die je zomaar in de goot kan zetten.’

Verbijsterd luister ik naar de plotselinge verandering in haar stem, opgejaagd, alsof ze moeite heeft om mijn tempo bij te houden. ‘Ik weet trouwens ook waar je woont,’ zegt ze er snel achteraan.

Dan valt er een stilte, alsof ze me de tijd wil geven om te reageren. Ik voel mijn bloed uit mijn hoofd trekken. Mijn longen hebben nauwelijks ruimte om adem te halen. De opkomende woede probeer ik te onderdrukken. Adem in, adem uit. Met mijn lippen stijf op elkaar geperst vervolg ik mijn weg naar kantoor. Ik voel haar ogen nog steeds branden tegen de zijkant van mijn hoofd, maar die negeer ik. Ik ben met hele andere dingen bezig. In mijn brein schiet het alle kanten op. Hoe moet ik hier in godsnaam een einde aan maken? Dat gaat me gewoon niet lukken. Alles wat ik wil zeggen, is al gezegd. Die vrouw gaat me niet met rust laten. Ze is gevaarlijk, ze weet verdomme ook al waar ik woon. Eigenlijk moet ik haar heel serieus nemen, aan het lijntje houden. Huichelen dat we vrienden zijn en net doen alsof wat ze nog geen minuut geleden heeft gezegd, niet tot mijn hersenen is doorgedrongen. Misschien moet ik volgende week nog een keer rustig met haar praten, gewoon op kantoor. Ze zou een cliënt kunnen zijn. Dat kan geen kwaad. Dan is ze voorlopig weer even tevreden. Ik heb altijd een excuus dat ik na afloop van ons gesprek nog aan het werk moet. Weliswaar voornamelijk met Roos als hoofdactiviteit, maar dat gaat haar niets aan.

‘Wat dacht je van volgende week donderdag?’ Ik pers de woorden uit mijn keel. ‘Bij mij op kantoor.’

‘Oh echt..., wat leuk! Zie je wel dat jij ons ook hebt gemist, ik wist het.’ Intussen staan we voor de deur bij Kat & Groenveld.

‘Uurtje of zeven?’ vraag ik voordat ik naar binnen ga.

‘Helemaal leuk,’ roept ze enthousiast. ‘Ik kijk er naar uit.’ Ze drukt

haar wang tegen die van mij. ‘Ik wist het wel,’ fluistert ze in mijn oor. ‘Dan ga ik nu snel terug naar de van Wou om mijn auto op te halen.’ Met omhoog gekrulde mondhoeken draait ze zich om en loopt de straat uit.

Gehaast, alsof Ilona elk moment kan besluiten om terug te komen, open ik de deur van het kantoorpand en loop rechtstreeks naar mijn kamer. Mentaal uitgeput ga ik achter mijn bureau zitten. De hulpmiddelen uit mijn sporttas laat ik vanavond achterwege. De opkomende stress probeer ik uit mijn schouders te schudden. Mijn ellebogen laat ik rusten op het bureau. Ik sluit mijn ogen en laat mijn hoofd vallen op de knuisten van mijn handen. Het eten dat me zo heerlijk smaakte, breekt me op. Ik heb het gevoel dat er een paar ratten aan mijn maag knagen. Ik denk aan Liz, aan onze gesprekken. Hoe we met kleine stapjes vooruitgaan; geen geheimen meer. En wat doe ik? Ik nodig een vrouw uit, een prostituee notabene, op mijn kantoor. Maar het kan even niet anders, die vrouw is gevaarlijk. Ze weet te veel van me en heeft alle troeven in handen om me te chanteren. Als ik geen maatregelen tref, laat ze me niet meer los. Staat ze binnenkort zomaar op de dertiende etage van ons appartement voor de deur. Ze hoeft alleen maar beneden bij de ingang op het naamplaatje te kijken en ze weet waar ze moet zijn. Volgende week zal ik nog één keer met haar praten, maar dan harder optreden. Niet vriendelijk, maar eisen mij met rust te laten. Ik ga zeggen dat ik geen donder om haar geef, dat ik van mijn eigen vrouw hou en dat zij daar nooit tussen zal komen. Dat ga ik volgende week donderdag allemaal tegen haar zeggen aan de cliëntentafel in mijn kantoor.

Hoewel dat voornemen mijn frustratie zou moeten verminderen, is het tegendeel waar. De woede, zowel in mijn hoofd als in mijn lijf, heeft een hoogtepunt bereikt, en dat komt allemaal door die gestoorde vrouw. Maar daar komt zeker een einde aan. Ik laat me niet gek maken door een geestesziek individu. Ik recht mijn rug en vouw mijn handen samen achter mijn hoofd. Terwijl ik doelloos door de kieren van de lamellen naar buiten kijk, dringt een tekst van Marcella mijn brein binnen.

‘Ik weet ook waar je woont,’ zei ze. Maar hoe weet ze dat? Is ze me gevolgd? Heeft ze aan het einde van de straat op me gewacht in haar rode Fiat? Wil ze me chanteren als ik niet aan haar wensen tegemoetkom? Opeens voel ik een agressie in me opkomen waarvan ik niet wist dat ik

die had. Hardhandig klap ik mijn MacBook dicht en besluit naar huis te gaan. Automatisch kijk ik op mijn horloge, acht uur. Eigenlijk heb ik nog alle tijd om me met Roos bezig te houden, maar de zin ontbreekt me. Ik heb het gevoel alsof ik een marathon heb gelopen.

Buitenveldert

Als ik de deur van ons appartement hoor dichtslaan, zit ik met een glas cognac in mijn hand, onderuitgezakt op de bank. Ik heb de televisie aanzet, niet omdat de onderwerpen me zo interesseren, maar meer om de negatieve gedachten in mijn hoofd te onderdrukken. Vooral het beeld van Marcella dringt zich nadrukkelijk aan me op. Hoe hard ik ook mijn best doe, ik krijg haar niet uit mijn hoofd.

‘Jij bent vroeg,’ zegt Liz als ze de kamer binnenloopt. Hoewel het me irriteert, negeer ik haar kritisch blik op de fles Rémy Martin die op de salontafel staat.

‘Ik had vanavond geen energie om me om te kleden,’ antwoord ik. Zo, denk ik bij mezelf, ik noem het beestje maar gewoon bij de naam. Ik zie haar vragende blik, maar ze reageert niet. Daar ben ik eigenlijk wel blij om, want stel je voor dat ze vragen gaat stellen over het hoe en waarom. Wat moet ik dan zeggen? Dan moet ik weer gaan liegen. Ik kan het hier beter bij laten.

‘En hoe was jouw avond?’ vraag ik zo belangstellend mogelijk.

‘Moet ik me zorgen maken?’ vraagt ze, wijzend naar de fles op tafel.

‘Behandel me alsjeblieft niet als een klein kind, Liz. Ik heb gewoon een borrel genomen, nou en? Maar ik vroeg hoe jouw avond was.’

‘Ik zie toch aan je dat er iets dwars zit, je maakt mij niets wijs hoor.’

‘Ik word hier toch zo moe van,’ blaas ik.

‘Wat dacht je van mij, Max. We zouden alles met elkaar bespreken, weet je nog?’ Ze kijkt me aan, vragend, wachtend op antwoord.

‘Natuurlijk weet ik dat,’ reageer ik grimmig, ‘maar ik zit er echt even helemaal doorheen.’

‘Ik ga douchen en naar bed.’ Na die woorden loopt Liz vastberaden de kamer uit.

Kat en Groenveld

Hoewel mijn eetlust minimaal is, besluit ik toch, voordat Marcella arriveert, een hapje te gaan eten bij China Town. Vandaag beperk ik me tot een kop soep, die ik met moeite naar binnenwerk. Het glaasje wijn dat ik altijd bij de maaltijd drink, vervang ik door cola. Om kwart voor zeven loop ik met een vervelende spanning in mijn buik terug naar kantoor. De felle zon dwingt me een zonnebril op te zetten. Als ik de van Ostadestraat inloop, focus ik me op een rode Fiat 500. Marcella zal er ongetwijfeld al zijn, denk ik bij mezelf. En dat is prima, want vanavond maak ik korte metten. Ik laat me niet langer gek maken. Dat heb ik de afgelopen weken al genoeg gedaan. Eerst dat gedoe met Liz, die niet weet wat ze met me aan moet, zich zorgen maakt en maar blijft aandringen om te praten. Ze heeft zelfs voorgesteld om samen naar een relatietherapeut te gaan. Waarschijnlijk zag ze aan de wijze waarop ik haar aankeek dat ik dat geen goed idee vond. Slapen doe ik nog steeds nauwelijks. Nachtenlang passeren verschillende scenario's van oplossingen in mijn hoofd. En dat niet alleen; er klinkt ook regelmatig een stem die met diverse standpunten en veronderstellingen komt. ‘Je moet nu een keer duidelijk zijn,’ hoor ik dan, ‘geef niet toe aan haar smeekbedes. Wel respect tonen, en vooral rustig blijven. En als ze geen genoeg neemt met je besluit, en je gaat chanteren, mogelijk met de dreiging een bezoekje te komen brengen op de dertiende etage in Buitenveldert, dan maak je korte metten.’

Terwijl ik probeer de gedachten aan de afgelopen week los te laten, zie ik in de verte iemand aankomen die verdacht veel op Marcella lijkt, maar daar ben ik niet helemaal zeker van. Ik richt mijn blik op de persoon die steeds dichterbij komt. Op haar neus rust een donkere zonnebril en haar hoofd is bedekt met een witte pet, waaraan een lange, donkere paardenstaart vrolijk heen en weer zwaait. Op een zwarte spijkerbroek draagt ze een strak, wit mouwloos shirtje met V-hals dat mooi aansluit, waardoor haar vrouwelijke vormen goed tot hun recht komen. Opeens is het me duidelijk, daar komt Marcella aan. Deze keer draagt ze geen elegante schoentjes, maar zwarte sneakers die perfect passen bij de kleur van haar broek en schoudertas.

Enthousiast steekt ze haar arm omhoog om me te groeten, maar ik doe dat niet terug. Door de donkere glazen van mijn bril kan ze toch niet zien welke kant ik op kijk. Voor de deur bij Kat & Groenveld houdt

ze haar pas in. Ze schuift haar zonnebril omhoog en laat deze rusten op de bovenkant van haar pet. Weer probeert ze mijn aandacht te trekken door te zwaaien. Deze keer kan ik het niet negeren, omdat ik nog geen acht meter bij haar vandaan loop. Ondanks de spanning in mijn lijf lukt het me om haar vriendelijk toe te knikken. Als de omstandigheden anders waren, zou ik blij kunnen worden van haar stralende blauwe ogen en haar prachtige lach, waarbij haar tanden het zonlicht bijna reflecteren. Maar de situatie is nou eenmaal niet om vrolijk van te worden.

‘Hoi, knapperd,’ zegt ze terwijl ze omhoogkijkt.

‘Dag Marcella,’ antwoord ik. Tegelijkertijd open ik de deur die toegang biedt tot de lange, smalle gang, met aan de linkerkant twee deuren die de kantoorruimtes van Chris en mij verbergen. Ik hou de buitendeur open en laat Marcella voorgaan. Ze bedankt me met een vriendelijk knikje. Het irriteert me dat ze gelijk bij de eerste deur blijft staan. Dat doet me denken aan de dag dat ze zo brutaal tegen Chris loog over een afspraak met mij. Snel zucht ik mijn ergernis weg en open de deur naar mijn kantoor.

‘Bekend terrein,’ lacht Marcella. Ze gaat zitten op dezelfde stoel aan de lange donkere eiken tafel waar ze een paar maanden eerder ook zat.

‘Koffie?’ vraag ik kortaf. Ik heb me voorgenomen zakelijk te blijven en me niet te laten meeslepen door haar raffinement. Gewoon doen alsof ze een tegenstander is bij een hoorzitting.

‘Heel graag,’ zegt ze. Ik negeer haar omhoog gekrulde mondhoeken en opgetrokken wenkbrauwen en loop naar het kleine keukentje aan het einde van de gang. Als ik terugkom met twee koppen koffie in mijn hand, zie ik Marcella ontspannen achteroverleunen met een lippenstift in de ene hand en een spiegeltje in de andere.

‘Even de lippen bijwerken,’ roept ze triomfantelijk terwijl ik de koffie op tafel zet. ‘Heb jij trouwens nog een beetje geoefend?’ vraagt ze er meteen achteraan. Ik weet even niet wat ik moet zeggen en focus me op haar vakkundige handelingen. Heeft ze dit nou vooraf ingestudeerd? Heeft ze bij zichzelf gedacht; ik ga daar gewoon mijn lippen stiften en dan komt dat onderwerp vanzelf ter sprake. Dan heeft ze het toch echt helemaal mis, daar trap ik mooi niet in.

‘We zitten hier niet om het over een lippenstift te hebben,’ laat ik me ontvallen. Ik kijk haar strak aan, alsof ze mijn vijand is bij een verhoor. Verbaasd laat ze de attributen zakken en stopt ze in slow motion in haar tas. Ze kijkt me aan, vragend, haar ogen groot.

‘Ik wist niet dat je kwaad werd,’ zegt ze gniffelend, ‘volgens mij ben je een beetje jaloers.’ Met een welwillend lachje om haar lippen lijkt ze te wachten op een reactie.

Hier niet op ingaan, Max, bij de les blijven. Daarom ben je hier. Je gaat haar straks vertellen wat je je de afgelopen week tijdens je slapeloze nachten hebt voorgenomen. Zij is je tegenstander, maar eerst moet je de rol van een begrijpend advocaat op je nemen, anders kom je er niet achter hoe ze weet waar je woont. Misschien heeft ze dat wel verzonnen.

‘We moeten echt even serieus met elkaar praten, Marcella,’ probeer ik, zo vriendelijk mogelijk, een gesprek op gang te brengen. Alsof mijn woorden niet tot haar doordringen, pakt ze de koffie van tafel en drukt het kopje met beide handen tegen haar mond. ‘Dat hebben we met elkaar afgesproken,’ ga ik verder, ‘daarom zijn we hier.’ De uitdagende blik die ze me over de rand van het kopje toewerpt, negeer ik. ‘Mag ik iets aan je vragen?’ Mijn stem klinkt ineens huichelachtig warm. Een schot in de roos. Ze laat het kopje zakken, zet het op het schoteltje en veert overeind.

‘Natuurlijk mag dat,’ roept ze, ‘jij mag me alles vragen, dat weet je toch? Daar zijn we vrienden voor.’ Ze buigt voorover, waarbij haar decolleté ruimschoots toegang verleent tot inzage. Haar handen laat ze met gestrekte armen op tafel vallen. Het kost me enorm veel zelfbeheersing, maar ik weet dat ik dit heel sluw moet aanpakken. Ik moet vooral vriendelijk en begripvol blijven, haar niet tegen me in het harnas jagen. Daar bereik ik het meeste mee. Tegelijkertijd moet ik duidelijk zijn, vooral niet de indruk wekken dat ik chanteerbaar ben. Met dat voornemen zoek ik steun tegen de achterkant van de stoel. Mijn handen sla ik ter hoogte van mijn borst ineen en ik zet mijn schijnheiligste gezicht op.

‘Nou...,’ reageert Marcella als een ongeduldige kleuter, ‘vraag dan.’

‘Oké,’ zeg ik en kijk recht in haar stralende blauwe ogen. ‘Misschien weet je het niet meer... en dat is ook helemaal niet erg.’ Ik zie dat ze aandachtig naar me luistert. ‘Maar vorige week liet je je ontvallen dat je weet waar ik woon en ik vraag me af...?’ Het lachje dat ik haar schenk werkt.

‘Ik volg je al een tijdje,’ onderbreekt ze me, ‘daarom wist ik ook dat je bij de Chinees zat.’

‘Juist ja,’ laat ik me ontvallen.

‘Ik weet natuurlijk al heel veel van je,’ knikt ze, ‘maar nog lang niet alles, dus...’

‘Dus...?’ reageer ik, nog steeds met mijn gezicht in de plooi, ‘Dus wat?’

‘Ik wil gewoon alles van je weten,’ zegt ze, waarbij een blik in haar ogen lijkt te zeggen, dat is toch logisch. ‘Ik wil weten waar je woont, met wie je bent getrouwd, wat je hobby’s zijn, dan is voor mij het plaatje compleet.’

‘Juist ja,’ hoor ik mezelf weer zeggen.

‘Daar ben je toch niet boos om, hoop ik?’

‘Nee, natuurlijk niet. Waarom zou ik?’ Ik probeer mijn glimlach vast te houden, maar mijn kaken zijn verkrampd.

‘Ik heb ook je vrouw gezien.’ Plotseling trekt ze haar hand terug.

‘Mijn vrouw?’

‘Ik ga er tenminste vanuit dat het je vrouw was die naast je in de auto zat,’ reageert ze alsof ze het ongemak in mijn stem niet heeft gehoord. ‘Jullie reden samen de parkeergarage uit. Ik weet nu ook dat jij Max heet en zij Liz, Liz Lakmaker.’

Verbijsterd staar ik naar het tafelblad. Daar was ik al bang voor. Ze heeft op ons naamplaatje gekeken, beneden bij de deur. Al die tijd heeft ze me in de gaten gehouden. Waarom heb ik dat verdomme nooit gemerkt? In mijn hoofd dondert en bliksemt het. Hier niet op ingaan, Max, geen aandacht aan schenken, net doen of je gekke Henkie bent. Je weet wat je wilde weten en dat is het belangrijkste.

‘Zullen we het dan nu maar even over ons hebben?’ verander ik van onderwerp, waarbij ik niet kan voorkomen dat mijn stem opeens een kille, zakelijke, klank krijgt.

‘Prima,’ reageert ze opgewekt, ‘fijn dat er nog een ons is, want daar wil ik het ook met je over hebben.’ Uitbundig lacht ze haar witte tanden bloot. ‘Ik ben namelijk van plan de huur van mijn werkplek op te zeggen,’ praat ze onverstoord verder. ‘Want sinds ik jou heb leren kennen, ben ik dat sekswerk helemaal zat. Ik heb er de kracht niet meer voor en daarbij, de huur loopt binnenkort af dus ik dacht...’ vragend, met een zelfverzekerde houding, houdt ze mijn blik vast.

‘Ik ben heel benieuwd wat je dacht,’ pers ik uit mijn keel.

‘Nou, ik dacht..., misschien kan jij wel een administratief medewerkster gebruiken?’ Mijn keel zit dichtgeschroefd. De verbijstering op mijn gezicht valt haar niet eens op. Ze kijkt me aan met dezelfde geraffineerde blik die ze me ook toewierp tijdens mijn eerste bezoek aan de Ruysdaelkade. Om mijn gedachten te ordenen, drink ik, starend naar het kopje in mijn hand, het laatste restje koud geworden koffie. Het is Marcella die de stilte doorbreekt.

‘Ik begrijp echt wel dat je daarover moet nadenken,’ zegt ze, ‘maar ik kan het toch proberen? Niet geschoten is altijd mis.’

Het liefst zou ik die zelfverzekerde blik van haar smoel slaan en haar hardhandig de deur uit zetten. Rustig blijven, Max, spreek ik mezelf toe, niet reageren, blijf *to the point*.

‘Er bestaat geen ons, Marcella,’ weet ik gespannen uit te brengen, ‘dat was er niet, dat is er niet en dat zal er nooit zijn.’ Ik zie dat ze wil reageren, maar daar geef ik haar geen ruimte voor. ‘Mijn bezoek aan jouw boudoir, zoals jij dat noemt, was niet meer dan een zakelijke transactie; ik was klant en jij was gastvrouw, meer niet. Dat heb ik meerdere keren aangegeven, maar klaarblijkelijk begrijp je dat nog steeds niet. Daarom zitten we hier vanavond... daarom zit ik hier vanavond... niet voor de gezelligheid, maar om voorgoed een einde te maken aan iets waarvan jij denkt dat het er wel is.’ Ik laat ik even een adempauze vallen. Nu doorzetten, Max, je bent er bijna, dan is het voorgoed klaar.

‘Ik hou niet van je, Marcella.’ De glazige blik in haar sturende ogen negeer ik. ‘En dat zal ook nooit gebeuren! Ik hou van mijn vrouw, daar zal jij nooit tussenkomen! Ik vraag je dus voor de laatste keer met klem, stop met de bemoeienissen in mijn leven, anders...’ Ik adem diep in en uit om mijn toenemende woede onder controle te krijgen. Er valt een onaangename stilte. Haar gezicht verstrakt. Ik zie hoe ze van me weggijkt en haar blik laat rusten op de gesloten lamellen voor het raam. Vol ongeloof schudt ze haar hoofd. Het kwartje lijkt te vallen. Ze kijkt me weer aan, doordringend, met een blik in haar ogen die me bijna doet huiveren.

‘Anders wat?’ schreeuwt ze plotseling hysterisch. ‘Moet ik nou bang worden? En je hoeft niet zo’n toon tegen me aan te slaan, ik zit hier niet in het beklaagdebankje!’

De zelfverzekerde houding in zowel haar houding als haar ogen heeft plaats gemaakt voor razernij. Ze buigt zich dicht naar me toe. ‘Dreigementen pik ik van niemand,’ blèrt ze als een schaap dat in paniek is, ‘dus ook niet van jou. En voor alle duidelijkheid, ik ga en sta waar ik wil. Dat doe jij namelijk ook. Of ben je vergeten hoe je als een zielig geval bij me in de gang stond te zweten? Wat ik allemaal voor je heb gedaan, hoe gelukkig ik je heb gemaakt. Je hebt je als een keurige dame door me laten neuken, je hebt me gekust en de indruk gewekt dat ik iets voor je betekende. En nu wil je me als een zak grofvuil buiten de deur zetten? Nou, mijnheer de advocaat... dat gaat je echt niet lukken. Van mij kom je namelijk niet zo

gemakkelijk af. Dus hou dat dreigement maar voor je, anders heb ik ook nog wel wat achter de hand.' Ze kijkt me aan met een blik die zelfs de grootse crimineel zou laten beven. 'Want hoe denk je dat je vrouw zou reageren als ze erachter komt dat haar man een hoerenloper is?' Sprakeloos staar ik naar de vrouw voor me en zie hoe de ijzig kille blik in haar ogen plotseling verandert in teleurstelling en verwarring. Maar dat niet alleen, ik zie ook tranen.

'Ik dacht dat we het gezellig zouden hebben vanavond.' De klankkleur van haar stem wordt opeens beangstigend donker. Ze draait haar hoofd van me weg, recht haar rug, staat op en hangt haar tas om haar schouder. Bij de deur blijft ze nog even staan, alsof ze wacht op een reactie. Hoewel ik niet snel om een praatje verlegen zit, krijg ik geen zinnig woord over mijn lippen.

'Tot ziens, vreemdeling,' zegt ze dan.

De harde knal van de dichtslaande buitendeur laat me weten dat ze het pand heeft verlaten. Ik ben verbijsterd. Mijn bloed voel ik niet alleen jagen door mijn lijf maar ook bonken in mijn hoofd. Haar woorden, 'Zo gemakkelijk kom je niet van me af,' dreunen nog na. Dit was natuurlijk te verwachten. Ik heb haar teleurgesteld. Maar ik ben in ieder geval wel duidelijk geweest. Ze heeft het eindelijk begrepen; geen gepaai meer, einde Marcella. Dat moet ze verwerken, dat is logisch. Ze is nu nog boos en verdrietig, maar dat zal ook wel weer overgaan, dat heeft tijd nodig. Uit frustratie heeft ze zinnen uitgeschreeuwd die niet zo bedoeld zijn. Ook dat is te begrijpen. Voor nu moet ik het loslaten, even alleen aan mezelf denken. Mijn horloge geeft aan dat ik nog een paar uur de tijd heb om Roos uit de archieffkast te trekken. Dat besluit ik dan ook te doen. Even ontspannen. Maar ondanks de make-over blijft de spanning, zowel in mijn hoofd als in mijn lijf, drukkend aanwezig. Dat resulteert dat ik me ook niet kan concentreren op de voorbereidingen die ik nog moet treffen voor de volgende dag.

Twee weken later

Niet alleen de gedachten aan Marcella houden me de afgelopen weken voortdurend bezig, ook het beeld van haar rode Fiat 500 dringt zich dagelijks aan me op. Zowel 's ochtends als 's middags, als ik van huis

naar kantoor rij en weer terug, kijk ik angstvallig om me heen tussen de geparkeerde auto's. Maar gelukkig blijft het, na die heftige avond op kantoor, rustig. Ik hoor en zie niets meer van haar. Daardoor ben ik meer ontspannen en kan ik me weer focussen op mooie en leuke dingen. Zoals laatst, toen ik met Liz uit eten ging en daarna samen naar de indrukwekkende film *Oppenheimer* in Tuschinski. En vorige week zondag, toen Sofia er was met Joep, die nog steeds de liefde van haar leven is, speelden we het spel Monopolie. Die fijne momenten heb ik niet alleen te danken aan Marcella die me eindelijk mijn rust gunt, maar ook aan Liz, die me geleidelijk aan, zonder woorden, het gevoel geeft dat ze me begrijpt. Dat ze snapt waarom mijn Roos-avondjes zo belangrijk voor me zijn.

Buitenveldert

Het is maandagavond, ik zit in mijn damesoutfit op de bank. Liz is naar de sportschool. Tegen tien komt ze thuis. Zoals afgesproken zit ik weer keurig in mijn vrijetijdskleding naar een sportprogramma te kijken. Ook daar heb ik mijn belangstelling weer voor teruggevonden.

'Hoi,' roept Liz in de deuropening van de woonkamer.

'Hoi,' antwoord ik. Terwijl haar ogen langer op me blijven rusten dan normaal, gaat ze aan de eettafel zitten, wat ik niet begrijp. Normaal gesproken loopt ze meteen door naar de badkamer voor een verfrissende douche als ze thuiskomt van de sportschool. Maar vanavond niet, vanavond zit ze aan de zespersoons tafel met een nerveus lachje om haar lippen langdurig naar me te kijken. Ik voel me er een beetje ongemakkelijk bij.

'Wil je iets drinken?' vraag ik om de stilte te doorbreken. Ze lijkt erover na te denken. Automatisch sta ik op om een glas wijn voor haar in te schenken.

'Ik ben zover,' zegt ze opeens terwijl ik het glas bij haar neerzet.

'Je bent zover?' reageer ik niet begrijpend.

'Ja,' herhaalt ze, 'ik ben zover om je een keer te zien, ik bedoel... in je andere verschijning.'

Sprakeloos laat ik me op een stoel aan de andere kant van de tafel zakken. In mijn hoofd ontstaat een warboel van emoties en ik word plotseling bloednerveus.

'Weet je dat zeker...?'

‘Ik weet het zeker,’ antwoordt ze, ‘dus ik zou zeggen... laat het vanavond maar eens aan me zien.’ Vervolgens neemt ze een flinke slok van de wijn. Het glas houdt ze stevig vast tussen haar handen.

‘Nu?’

‘Ja, dat zeg ik, vanavond.’

‘Daar ben ik helemaal niet op voorbereid.’

‘Dat begrijp ik,’ knikt ze, ‘maar voor mij is het ook wel een dingetje.’ De lach op haar gezicht verdwijnt. Haar ogen zijn gericht op het glas in haar hand, alsof ze nadenkt.

‘Weet je dat echt heel zeker, Liz?’ vraag ik nogmaals om tijd te rekken.

‘Doe dat nou maar gewoon, ik heb er goed over nagedacht..., maar als je klaar bent, moet je wel even roepen.’

‘Even roepen? Je bedoelt, dan kom je naar de slaapkamer?’

‘Nee..., ik bedoel, dat ik weet wanneer je eraan komt, dan kan ik me daarop voorbereiden.’ Fronsend kijk ik naar het glas dat Liz nog steeds vasthoudt tussen haar handen. Ze begrijpt meteen dat haar woorden om uitleg vragen. ‘Ik bedoel eigenlijk,’ zegt ze, haar woorden zorgvuldig formulerend, ‘dat ik in die stoel ga zitten.’ Ze wijst naar een fauteuil die uitzicht biedt op het balkon. ‘Dan kan ik zelf bepalen wanneer ik me omdraai, want ik weet natuurlijk ook niet wat me te wachten staat.’

‘Oh, juist ja,’ reageer ik beduusd, ‘nou, oké, dan roep ik wel eerst.’

Twintig minuten later kijk ik teleurgesteld naar mijn spiegelbeeld. Ook al heb ik mijn uiterste best gedaan, de persoon die me aankijkt lijkt in de verste verte niet op een vrouw. Dat komt ook omdat ik de make-up achterwege heb gelaten, dat vind ik te heftig voor Liz. Maar ondanks de bloedhitte, die van mijn tenen naar de wortels van mijn haar stijgt, heb ik wel mijn pruik opgezet. Het zweet loopt dan ook van onder het kunsthaar langs mijn nek in de rand van mijn groene blouse. Ook de deodorant lijkt vanavond niets te kunnen doen tegen het overvloedige vocht onder mijn oksels. Voor de spiegel in onze slaapkamer staat een man van één meter vijffennegentig, verkleed als vrouw. De korte blonde pruik op zijn hoofd voegt niets toe aan zijn make-uploze mannenkop, waarop de baardstoppels duidelijk zichtbaar zijn. Terwijl ik kijk naar de karikatuur in de spiegel, voel ik de moed zinken in mijn maat zesenvieertig lange damespumps.

‘Je kan nu niet meer terug,’ zegt een stem in mijn hoofd, ‘ze wacht op je.’ Misschien is het toch beter om die pruik af te zetten, bedenk ik, dan is de

schok minder groot. Die komt later wel een keer. Met een ruk trek ik de pruik van mijn hoofd. Mijn voorhoofd, de achterkant van mijn hals en mijn oksels droog ik met een aantal tissues. Daarna loop ik wankelend op mijn nieuwe pumps, richting de woonkamer. Het geklik van de drie centimeter hoge hakken op de houten vloer klinkt als hamerslagen in mijn oren. In de deuropening blijf ik staan. De televisie staat aan. De stem van Humberto Tan vult de ruimte. Hoewel Liz altijd geïnteresseerd is in praatprogramma's, laat ze het vanavond ogenschijnlijk aan haar voorbij gaan. Vanuit de deuropening zie ik haar zitten in de beige leren stoel, met haar rug naar me toe gekeerd. Ik zie een klein stukje van de achterkant van haar hoofd, dat net boven de rugleuning uitsteekt. Het klamme zweet breekt me nog steeds uit. Zou ze weten dat ik er al sta? Ja, natuurlijk weet ze dat. Ze heeft het allang gehoord aan het geklik van mijn hakken. Ze wacht gewoon tot ik een teken geef. Ik doe mijn uiterste best om de spanning in mijn hele zijn weg te zuchten.

‘Nou hier ben ik dan,’ weet ik uit mijn keel te persen. ‘Kijk dan,’ zeg ik, als er geen reactie komt. ‘Je wilde me toch zien? Je hoeft je alleen maar om te draaien.’

‘Ik vind het toch moeilijker dan ik dacht,’ hoor ik Liz zachtjes zeggen.

‘Zal ik dan naar jou toe lopen?’ Het drukke gepraat en gelach van de gasten die aan tafel zitten bij Humberto, klaren in ieder geval de lucht een beetje. ‘Zeg het maar, Liz, wil je dat ik naar jou toekom?’ Het blijft stil vanuit de stoel. ‘Het hoeft niet nu, hè?’ probeer ik nog een keer haar aandacht te trekken. ‘Ik kan me ook weer gewoon terugkleden.’ Als er nog steeds geen reactie komt, besluit ik voor de laatste optie te gaan. ‘Het komt wel een andere keer,’ zeg ik. Terwijl ik me omdraai om terug te lopen naar de slaapkamer, wisselen teleurstelling en opluchting elkaar af.

‘Wacht, Max,’ klinkt opeens de stem van Liz boven het geluid van de televisie uit, ‘wacht nog even.’ Versteend blijf ik staan, mijn rug naar haar toegekeerd. Het is nog steeds rumoerig aan de tafel van Humberto. Zodra ik het schuifelen van haar voeten hoor over de vloer, weet ik dat Liz mijn kant op komt. Ik blijf nog steeds roerloos staan. ‘Draai je eens om,’ hoor ik haar achter me zeggen.

Met als doel me zo snel mogelijk uit deze benarde situatie te bevrijden, draai ik me naar haar toe. Onze blikken ontmoeten elkaar, misschien drie tellen, maar genoeg om de spanning te voelen. Haar ogen glijden over mijn bijna twee meter lange lichaam, van de zwarte damespumps aan mijn voeten, naar de zwarte lange plissé rok en de smaragdgroene blouse.

Ik zie hoe haar blik blijft hangen bij de siliconen borsten die zich onder mijn blouse verbergen. Haar mond hangt halfopen en in haar ogen zie ik een gemengde emotie die lijkt op medeleven en afkeer. De manier waarop ze naar me kijkt wekt schaamte in me op. Ik wil weglopen, terug naar de slaapkamer en me zo snel mogelijk weer omkleden. Gewoon weer Max zijn en doen alsof dit een grote grap was. Maar ik blijf voor me uit staren. Ik ben nieuwsgierig naar wat er zich allemaal afspeelt in haar hoofd. Ik tel de seconden terug van zestig naar een. Als ik op de helft ben, open ik mijn mond om iets te zeggen, maar Liz is me net voor.

‘Het is nogal wat, Max,’ zegt ze, schor, ‘ik ben even in shock.’

Dat begrijp ik, wil ik roepen, ik vind het verschrikkelijk voor je, maar hoe denk je dat het voor mij is om hier te staan als een of andere spotprent? Dat wil ik allemaal tegen haar zeggen, maar ik heb een knoop in mijn tong. Het enige wat ik kan doen, is knikken. Liz draait zich van me af, zet het geluid van de televisie iets zachter en gaat zitten op de bank.

‘Kom je ook even zitten?’ vraagt ze, terwijl ze wijst naar de stoel recht tegenover de bank. Ik doe wat ze vraagt en laat me zo snel mogelijk vallen in de aangewezen fauteuil. Automatisch trek ik de rok zover mogelijk over mijn knieën. Mijn benen druk ik, zoals dat hoort bij een dame, dicht tegen elkaar aan. Dat heeft Ilona me geleerd. Heel even dringt haar beeld zich weer aan me op, maar net zo snel als zij kwam, is zij ook weer verdwenen. Want ik voel Liz’ ogen op me gericht. Nu is het mijn beurt, bedenk ik me. Ze zit natuurlijk te wachten op een reactie van mij. De rok laat ik voor wat het is. Ik kijk omhoog. Ze kijkt ook naar mij. Haar handen rusten op haar schoot, waar ze pulkt aan een nagelriem. Haar ogen tonen niet alleen vermoeidheid, maar ook berusting. En om haar mond hangt een voorzichtige glimlach, maar dat kan ook cynisch bedoeld zijn.

‘Ik zie dat dit heftig voor je is,’ zeg ik, wijzend met mijn handen naar mezelf. ‘Dat begrijp ik. Maar voor mij is het ook niet gemakkelijk hè, om hier als een karikatuur te zitten recht tegenover jou. We hadden er ook nog even mee kunnen wachten.’

‘Ik hoorde Robert Long laatst op de radio terwijl ik in de auto zat,’ gooit Liz het gesprek plotseling een hele andere richting op. Verbaasd kijk ik haar aan. Wat kan die Robert Long mij nou schelen, denk ik, wat heeft die man in godsnaam met ons te maken.

‘Robert Long?’ vraag ik, niet begrijpend.

‘Hij zong een liedje over afscheid.’ Ze kijkt me doordringend aan,

maar niet onvriendelijk. Nu komt het, schiet het door mijn hoofd, ze kiest haar woorden niet voor niets zo zorgvuldig. Ze gaat me nu vertellen dat ze er nog eens goed over heeft nagedacht.

‘Daar komen twee stukjes tekst in voor,’ praat ze verder, ‘die bij me zijn blijven hangen.’

‘Waar gaat dit over, Liz?’ vraag ik ongeduldig.

‘De eerste tekst gaat over een vlam die is uitgegaan.’ Ze werpt me een vragende blik toe. Maar ik begrijp onmiddellijk dat ze het niet heeft over een brandende kaars.

‘De buitenkant daar raak je aan gewend,’ zegt ze dan, ‘dat is het tweede stukje tekst waarover ik heb nagedacht. En dat laatste,’ ze buigt zich iets voorover, ‘daar ga ik mijn best voor doen, Max, want die vlam, die is bij mij nog niet gedoofd.’

Verbijsterd kijk ik van Liz naar de schoenen aan mijn voeten. Ik heb even tijd nodig om haar woorden tot me door te laten dringen. Reageren kan ik niet. Mijn emoties gaan met me aan de haal. Ik wil lachen, fluiten, zingen, maar ik voel tranen branden achter mijn ogen.

‘Ik stel voor,’ onderdrukt de stem van Liz mijn emotionele gemoedstoestand, ‘dat je op maandagavond, als ik thuiskom van de sportschool, in deze kleding op me wacht. Dat is voor mij een klein beginnetje om aan dat beeld te wennen.’ Als ik opkijk, zie ik haar nog net knikken richting mijn personage.

‘En op donderdag?’ probeer ik voorzichtig. Ik besef onmiddellijk dat dit een hele stomme vraag is, het is vakantietijd, de dansschool is gesloten tot september.

‘Ik wil klein beginnen, Max. Voorlopig alleen op maandag.’ Ik schenk haar een brede glimlach.

De Golfclub

Drie weken na mijn coming-out bij Liz sta ik op het punt om naar de golfbaan te gaan. Door de stress van de afgelopen maanden ben ik daar niet meer geweest, maar inmiddels heb ik die sport weer met veel enthousiasme opgepakt, mede dankzij Liz.

‘Ga lekker weer naar de golfbaan,’ zei ze, ‘dat vond je altijd zo fijn.’ En ik moet zeggen, ik kan er weer van genieten. Dat komt ook omdat Liz er inmiddels een beetje aan gewend is om op maandagavond tegenover een

namaakvrouw te zitten. Niet dat ze het toejuicht, maar ze kan in ieder geval naar me kijken zonder een afwijzende blik in haar ogen. Ze heeft me zelfs al gezien met de blonde pruik op mijn hoofd. Dat was natuurlijk heel choquerend voor haar, maar ze vond het minder erg dan naar mijn Max-hoofd te kijken met daaronder vrouwenkleding. Hoewel Liz voorlopig één keer in de week voldoende vindt, geef ik mijn leven op deze zaterdagmiddag, wachtend op de lift in ons appartement, een ruime voldoende.

Opgewekt gooi ik mijn golftas op de achterbank in de auto en rij rechtstreeks naar *Golfclub Amsteldijk*. Het weer is goed, zonnig en drieëntwintig graden. Dat was de afgelopen dagen wel anders, toen tikte de temperatuur over de dertig graden aan. Maar vandaag is het me gegund. Aangekomen op mijn bestemming zie ik dat ik niet de enige ben die vandaag zin heeft in een partijtje golf. Na een paar rondjes te hebben gereden, rest me niets anders dan mijn auto te parkeren aan het einde van het parkeerterrein. Ik ben al lang blij met een parkeerplek. Goedgezind pak ik mijn tas met golfaccessoires van de achterbank en vergrendel de portieren. Vervolgens loop ik ontspannen naar het golfterrein, waar mijn golfvrienden me hartelijk welkom heten.

Tegen vijven stop ik ermee. Met de belofte dat ik me weer regelmatig op de club zal laten zien, neem ik afscheid van de groep. Voldaan loop ik terug naar mijn auto. Het parkeerterrein is nog steeds druk. Terloops begroet ik nog een paar bekenden die me een goed weekend wensen. Als ik ongeveer twintig stappen verwijderd ben van mijn Audi, laat ik met een onaangenaam gevoel mijn zonnebril naar beneden zakken om beter te kunnen bekijken wat ik vermoed te zien. Gejaagd versnel ik mijn pas. Bij mijn auto laat ik de golftas op straat vallen. Ik kan me even niet bewegen. Nog steeds met mijn bril half op mijn neus staar ik naar de voorruit, waarop een rood hart is getekend met de woorden, 'Bel me!' Voor de duidelijkheid is er ook een telefoonnummer bij vermeld dat eindigt op 345. Ik zie meteen dat hier een lippenstift voor is gebruikt. Een inktzwarte woede overvalt me. Het voelt alsof mijn hersenen aan het frituren zijn. De bittergarnituur dat ik tijdens de golfpauze heb gegeten, breekt me op. Met een mengeling van walging en radeloosheid kijk ik om me heen. Gelukkig sta ik niet vooraan, tegenover Brasserie 10, waar je vanuit het restaurant zo het parkeerterrein opkijkt. Dat had zomaar

gekund. Nogmaals inspecteer ik de omgeving; niemand te zien. Alle alarmbellen in mijn hoofd gaan af. Hoe weet ze dat ik...? Ze volgt me weer... Maar als ze denkt dat ze hiermee iets bereikt... Eerst moet ik die rotzooi zo snel mogelijk verwijderen. Terwijl ik in mijn hoofd naar een oplossing zoek, herinner ik me ineens de schoonmaakdoekjes die in het plastic mandje in de kofferbak liggen. Die gebruik ik weleens om de ramen aan de binnenkant van de auto schoon te maken. Gelukkig liggen ze binnen handbereik. Gefrustreerd open ik het pakje, trek er een flink aantal uit en begin te vegen. Tot mijn opluchting merk ik dat de vette substantie al snel in de doekjes trekt. Ik blijf net zolang vegen totdat er niets meer van de boodschap is te zien. Nadat ik de bevuilde doekjes in de dichtstbijzijnde afvalbak heb achtergelaten, gooi ik mijn golftas met ongekende woede in de auto en start de motor.

Tijdens de autorit naar Buitenveldert dringt het beeld van Marcella zich dwingend aan me op. De afschuw en haat jegens die vrouw, die zich de laatste maanden in mijn lijf hebben genesteld, krijgen plotseling alle ruimte. Ze heeft nu echt al mijn grenzen overschreden, ik heb haar gewaarschuwd, maar nu het is klaar. Ze gaat stoppen met dit gedrag, niet goedschiks dan kwaadschiks, en dan wel zo snel mogelijk. Impulsief stop ik op de snelweg bij een BP-station, parkeer mijn auto en haal mijn mobiel uit mijn zak. Ik hoef niet lang na te denken, het telefoonnummer van Marcella staat getatoeëerd in mijn brein.

'Met Marcella,' klinkt haar stem aan de andere kant van de lijn. Ze is dus niet aan het werk, schiet het door mijn hoofd. Nee, natuurlijk niet, vandaag was ze veel te druk met *mijn* bezigheden.

'Mag het ook Ilona zijn?' vraag ik vals. Ondanks dat mijn kop bijna uit elkaar barst van nijd, speel ik het spelletje gewoon mee. Vooral geen argwaan wekken.

'Maar natuurlijk,' grinnikt ze, 'fijn dat je belt. Ik heb het eerder tegen je gezegd, je hebt een duwtje nodig.'

'Waarom op deze manier?' pers ik met moeite uit mijn keel. 'Waarom mijn auto volkladden.'

'Hoe had ik anders je aandacht gekregen?' antwoordt ze met haar liefste stemmetje. 'Ik had natuurlijk ook op de voordeur van je appartement een tekening kunnen maken... nee hoor, grapje,' zegt ze er snel achteraan, 'dat is het laatste wat ik zou doen.'

Met stomheid geslagen sla ik driftig met mijn vrije hand op het stuur. Mijn mond is kurkdroog en ik heb het gevoel dat er in mijn hoofd een tikkende tijdbom zit die elk moment kan ontploffen. Rustig blijven Max, niet op reageren. Gewoon doen of die woorden niet tot je doordringen. Dit is emotionele chantage. Zo'n vals onderhuids trucje. Laat je niet gek maken.

'Ben je daar nog?' die stem, verschrikkelijk, wat haat ik die stem.

'Ik ben er nog!' antwoord ik.

'Nou, vertel, je belt natuurlijk niet voor niets... Wil je langskomen?'

'Ja..., inderdaad, daar bel ik voor, maar wel op je werkplek.'

'Zie je wel, ik wist het! Je hebt mij ook gemist..., of niet soms?'

Wanneer kom je?'

Het wordt opeens heel druk in mijn hoofd. Ik moet eerst een plan van aanpak bedenken, voorbereidingen treffen. Daar heb ik tijd voor nodig. Maar ik moet er ook voor zorgen dat ze me voorlopig met rust laat.

'Donderdagavond, over twee weken,' zeg ik. Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. 'Schikt dat?'

'Dan pas?' De teleurstelling in haar stem is duidelijk hoorbaar.

'Mijn vrouw is dan een weekje weg,' lieg ik. Hoe verzin ik het.

'Oké,' zegt ze, 'dat is fijn, prima. Dan hebben we de hele avond voor onszelf. Je bent zenuwachtig hè?' roept ze. 'Ik hoor het aan je stem, maar dat snap ik wel hoor, het is ook alweer zo'n tijd geleden. We gaan er een gezellige avond van maken.'

'Donderdag, over twee weken, half tien,' herhaal ik nog even voor de duidelijkheid, 'aan de kade.'

'Tot dan, knapperd.'

Buitenveldert

Liz gaat naar de sportschool, zoals ze altijd doet op maandagavond.

'Fijne damesavond,' roept ze lachend voordat ze vertrekt. Ze vindt het leuk om het zo te noemen. Ik zou me daar gelukkig bij moeten voelen maar het tegendeel is waar. De gedachten dat Liz te weten kan komen dat ik me in het verleden heb verlaagd tot het bezoeken van een prostituee, en me zelfs heb laten verleiden tot seks, knaagt aan me. Ik weet zeker, dan is ons huwelijk voorbij. Maar dat laat ik niet gebeuren. Ik moet

ervoor zorgen dat Marcella stopt met op me te jagen als een loslopende krolse poes. Als ik daar niets aan doe, gaat ze door. Ze zal me niet met rust laten, ze zal steeds verder gaan, Liz lastigvallen. Dat weet ik, dat voel ik. Die vrouw is gestoord, gevaarlijk. Ze gaat net zolang door tot haar doel is bereikt. En inmiddels besef ik, dat ik haar niet kan stoppen door alleen te praten. Ik moet een manier vinden om haar voorgoed uit mijn leven te bannen. Daar ga ik vanavond over nadenken.

Mijn dameskleding laat ik dan ook in de sporttas zitten. Momenteel heb ik te veel drukte in mijn hoofd. Voor me uitstarend trekken de slechtste scenario's aan me voorbij, op zoek naar een manier om verlost te worden van een vrouw die zich steeds dieper wurmt in mijn leven. Ik heb van alles geprobeerd: rustig praten, gevraagd me met rust te laten, geen contact meer te zoeken. Ik heb respect voor haar getoond, haar bedankt voor de mooie momenten, gezegd dat ik haar heel aardig vind, maar niet verliefd ben. Maar hoe kom ik van haar af? Ik pieker me suf.

Nadat ik een paar glazen wijn als limonade heb weggehapt, laat ik me machteloos achterovervallen op de bank. Ik sluit mijn ogen. En dan, plotseling, gebeurt er iets in mijn hoofd waar ik geen enkele controle over heb. Het beeld van Ilona dringt zich weer onmiskenbaar aan me op. Ze zit op dat te smalle bed voor twee personen in die roodverlichte kamer. Ik zit naast haar. We spelen dat spelletje: *Durven of waarheid*. Opeens kruipt ze wijdbeens boven op me en begint me te kussen. Ze drukt mijn armen omhoog tegen het matras. Vervolgens probeert ze me, als een professionele hoer, te verleiden tot seks. Ik zet al mijn kracht in om haar van me af te duwen, maar ze blijft zich aan me vastklampen. Ik hoor haar fluisteren, vlak bij mijn oor: 'Van mij komt je nooit meer af.'

Een venijnige steek in mijn hoofd brengt me weer een beetje tot mezelf. De nagels van mijn vingers hebben zich als scherpe messen in de huid van mijn handen geboord. Terwijl ik probeer mijn dwanggedachten te parkeren, krijg ik opeens een welkome ingeving. Een bijzondere herinnering uit het verleden trekt aan me voorbij. Ik kijk op de klok: half negen, nog tijd genoeg. Tegen tien komt Liz pas thuis. Ik veer overeind van de bank. Uit de aktetas, die staat op het kastje onder de kapstok in de gang, pak ik mijn MacBook. Ik ga zitten aan de eettafel en geef mijn Google vriend een zoekopdracht.

DHL Servicepunt

Er staat weer een lange rij bij het voor mij bekende DHL-servicepunt. Ik ben nerveuzer dan de laatste keer, maar dat komt door het artikel dat ik heb besteld; een product dat niet geschikt is voor andermans ogen en zeker niet voor die van Liz.

Parkeergarage

Het colbert van mijn kostuum heb ik achtergelaten op kantoor. Voor de gelegenheid draag ik een luchtige grijze trenchcoat. De leren handschoenen, die het plaatje compleet moeten maken, zitten in de zakken mijn jas. Het is al donker, maar de temperatuur is aangenaam. Ik trek de parkeerkaart uit de gleuf en de slagboom gaat omhoog. Stapvoets rijdt ik Parkeergarage Albert Cuyp binnen, die op nog geen vijf minuten loopafstand van de Ruysdaelkade ligt. Het is donderdagavond en de meeste bezoekers zijn al naar huis. Daar ben ik blij om. Normaal gesproken zou ik het niet in mijn hoofd halen om deze stap te zetten, maar vanavond dwingt de noodzaak me daartoe. Zoekend naar zoveel mogelijk lege parkeerplaatsen kom ik terecht in een gedeelte dat nagenoeg autovrij is. Gespannen rij ik naar de uiterste hoek. Ik schakel de motor uit en druk op het knopje voor de binnenverlichting. Automatisch kijk ik in de spiegel.

‘Vanavond is het klaar,’ zeg ik tegen mijn spiegelbeeld, afgelopen uit. Liz weet dat ik, vanwege de voorbereiding betreffende een lastige zaak, later thuis zal komen dan normaal. Dat is natuurlijk weer een leugen, maar wel de allerlaatste. ‘Wacht maar niet op me,’ zei ik nog, voordat ik de deur uitliep.

Terwijl ik mijn blik laat dwalen door de grauwe, doodstille grijze betonnen ruimte, draaien mijn hersenen op volle toeren. Hopend op wat rust in mijn hoofd sluit ik mijn ogen en adem een paar keer diep in en uit. Het helpt niet, stemmen in mijn brein overheersen. Ze zijn in strijd met elkaar.

‘Waar ben je in vredesnaam mee bezig?’ roept er een. ‘Je bent de weg helemaal kwijt. Je gaat verschrikkelijk veel spijt krijgen. Misschien word je wel herkend aan je lengte, of je manier van lopen.’

‘Het moet wel,’ valt een ander in de rede. ‘Als je niet alles wilt verliezen wat je dierbaar is, heb je geen keuze. Die vrouw moet weg. Ze moet weg uit je hoofd, uit je leven.’

Overtuigd door die laatste woorden stap ik uit de auto. Voordat ik de kofferbak opentrek, kijk ik eerst nog even om me heen. Niemand te zien. Ik pak de sporttas en neem weer plaats achter het stuur. De autostoel schuif ik zo ver mogelijk naar achteren en de tas laat ik rusten op mijn schoot. Dan trek ik de rits open en pak het siliconen masker, dat ik laatst bij DHL heb opgehaald, uit de tas. Hoewel het koel is in de auto, voel ik de zweetdruppels mijn nek inlopen. Ik blaas een diepe ademtocht uit en kijk naar het masker dat ik naast me heb neergelegd op de bijrijdersstoel. Opeens voel ik een enorme tweestrijd opkomen. Waarom die aarzeling ineens, vraag ik me af, ik heb geen andere keuze. Het is mijn leven of dat van haar.

Nadat ik de tas onder het dashboardkastje op de grond heb gegooid, pak ik het masker van de stoel en leg het op mijn schoot. Een week eerder had ik elk detail nauwkeurig bestudeerd. Er is overal aandacht aan besteed. Ik zag geen dikke of uitpuilende naden. De kleur van de huid is natuurlijk, de wenkbrauwen zijn niet van echt onderscheiden en de openingen onder de neus en bij de mond zijn met precisie gemaakt, zodat je kunt eten, drinken en zelfs lachen. Met een zonnebril op mijn neus en een pet op mijn hoofd is het gezicht nauwelijks van echt te onderscheiden.

In het toilet bij Kat & Groenveld heb ik uit nieuwsgierigheid het masker even voorzichtig over mijn hoofd getrokken. Dat ging gemakkelijker dan ik dacht. Het geheel bedekte niet alleen mijn gezicht, maar ook een gedeelte van mijn hals. Ik had er ook de bril en de pet even bij opgezet. Het resultaat was verbluffend. De man die me in de spiegel aankeek, was een wildvreemde en niet van echt te onderscheiden. Dat gaf me rust en zelfvertrouwen.

Voordat ik begin aan de gedaantewisseling veeg ik met een zakdoek het klamme zweet uit mijn nek. De spanning die ik voel relativeer ik direct. Starend naar het masker op mijn schoot, dringt het beeld van Marcella zich aan me op. Ik zie weer die hysterische blik in haar ogen en hoor haar dreigement: ‘Hoe denk je dat je vrouw reageert als ze erachter komt?’ Al weken voel ik een sluimerende haat jegens die vrouw. Een haat die

hier, zittend in de auto met dat masker op mijn schoot, wordt opgestoot en aangewakkerd. Ik sluit mijn ogen en laat het plan dat ik in gedachten heb, de revue nog even passeren.

‘Ik heb hier niet om gevraagd,’ mompel ik in mezelf, ‘die vrouw heeft me tot wanhoop gedreven. Daar gaat ze de prijs voor betalen. Niemand, maar dan ook niemand, komt aan mijn gezin, aan mijn leven.’

Op gevoel trek ik met beide handen het masker half over mijn hoofd. Vandaag kost dat me meer moeite dan laatst in het toilet op kantoor. Na veel getrek en geschuif lukt het me mijn ogen, neus en mond op de juiste plaats te krijgen. Dan trek ik mijn stropdas los en open de bovenste knoopjes van mijn overhemd. Vervolgens schuif ik de rest van het siliconenmateriaal in de kraag van mijn overhemd en neem even de tijd om weer wat zuurstof in mijn longen te zuigen. De beschrijving in de bijsluiters, ‘het voelt als een tweede huid,’ is vandaag niet op mij van toepassing. Vandaag heb ik het gevoel alsof mijn hele hoofd rondom is ingekapseld met duct tape. Nadat ik ook de pet over mijn siliconenhoofd heb geschoven, kijk ik in de binnenspiegel van de auto. Er is niets meer te zien van de persoon achter deze vermomming. Als laatste pak ik nog even snel mijn handschoenen uit mijn jaszak en zet mijn zonnebril op. ‘Zo,’ zeg ik tegen mezelf, ‘ik ben er klaar voor.’ Voordat ik de parkeergarage uitloop, kijk ik nog even of de kust veilig is. Nog steeds niemand te zien.

De Kade

Gehaast loop ik op mijn Van Bommel-schoenen richting de Ruysdaelkade. Mijn gehandschoende handen heb ik diep in de zakken van mijn jas gestoken. Mijn kin schuilt gebogen in de kraag van mijn jas en mijn ogen zijn gericht op de straattegels. Vanuit mijn ooghoeken zie ik passanten af en aan voorbij lopen. Een enkele keer kijk ik even omhoog, maar in mijn beleving is er niemand geïnteresseerd in een namaakman. En eigenlijk boeit het me ook niet; ik heb maar één doel voor ogen, een bezoek brengen aan een vrouw op de eerste etage aan de Ruysdaelkade. Een vrouw die me na vanavond eindelijk met rust zal laten.

Als ik mijn doel bijna heb bereikt, lijken mijn gedachten, gevoelens en lichaam niet meer van mezelf te zijn. Het voelt alsof ik ben losgeraakt

van de man die ik ooit was. Als ik mijn ogen opsla, zie ik de kade al in zicht. Ik versnel mijn pas. Nog even doorzetten, je bent er bijna, het mag niet misgaan. Straks ben je vrij, vrij van chantage, vrij van stalking, verlost van een vrouw met een zieke geest. Dan kan je weer verder met je leven, verder met Liz en de kinderen.

Halverwege de brug blijf ik staan om mijn Whatsapp te activeren. Hangend tegen de leuning zie ik dat de gordijnen op de eerste etage gesloten zijn. Dat geeft me te kennen dat erop me wordt gewacht.

‘Ik ben er bijna,’ laat ik Ilona weten.

‘De wijn staat klaar,’ reageert ze snel met een kussende smiley.

‘Prima,’ mompel ik **in mezelf**, nadat ik de berichtjes weer definitief heb verwijderd. Één wijntje, meer niet. Tenslotte moet ik nog rijden, dat zal ze begrijpen. Laat zij het maar wel op een zuipen zetten. Dat maakt het voor mij alleen maar makkelijk .

Terwijl die woorden door mijn hoofd dwarrelen, lijkt het ineens alsof al mijn emoties diep zijn weggeleden in een afvoerputje. Het voelt alsof ik leef in een droom. Een droom met Ilona in de hoofdrol. Een droom waarbij ikzelf de regie heb. Starend over de donkerte van het water langs de kade lijkt alles wat er om me heen gebeurt onwerkelijk, met uitzondering van één doel. Vastberaden loop ik daarop af. De bruine deur staat al op een kier. Ik duw hem verder open en loop naar binnen. Het licht floept aan en weer dringt de geur van schimmel en rottend hout mijn neus binnen. Het valt me op dat de trapleuning er nog steeds armoedig bij hangt. Er steekt zelfs een lange plug uit de muur. Ik blijf nog even staan en kijk omhoog. In mijn verbeelding is de afstand naar boven langer dan de laatste keer dat ik hier was. Ze zal vandaag ook wel weer in de deuropening staan. Hoe zal ze reageren als ze me ziet? Misschien schrikt ze zich kapot. Aan de andere kant, Ilona is een doorgewinterde vrouw die alle klappen van de zweep al kent.

Met mijn hand steunend tegen de muur, waar de afgebladderde verf naar beneden dwarrelt, loop ik de minstens dertig traptreden omhoog. Zoals ik had verwacht, staat Ilona opgedoft in haar kortgerokte werkkleding in de deuropening. Ook haar Brigitte Bardot-pruik heeft ze opgezet. Bij het zien van haar verschijning voel ik opeens mijn hart bonken tegen mijn ribbenkast. Misselijkheid overvalt me. Haar aanwezigheid golft voor mijn ogen. Ik krijg nauwelijks lucht. Het liefst

trek ik dat masker in één ruk van mijn gezicht, maar dat doe ik niet. Ik moet straks weer onherkenbaar naar buiten. Ik moet eerst datgene doen waarvoor ik ben gekomen. Mijn leven terugkrijgen. Ik kijk in haar verbijsterde, vragende ogen die me van top tot teen observeren. Ik zie hoe ze blijven hangen bij mijn, voor haar herkenbare, Van Bommel-schoenen.

‘Je gaat me toch niet vertellen,’ zegt ze dan, ‘dat jij...’ Ze fronst. Ik knik bevestigend.

‘Niet te geloven, maar waarom in godsnaam,’ roept ze schuddend met haar hoofd, ‘ben je zo bang om herkend te worden? Ik moet daar wel even aan wennen, als je het niet erg vindt. En dan die handschoenen, tjezus man, de mussen vallen dood van het dak. Maar kom snel binnen.’

Ze doet een stap opzij om me voor te laten gaan. Ik doe wat ze zegt en loop gelijk door naar de roodverlichte kamer, waar ik ga zitten in de zwarte leren stoel. Mijn jas gooi ik over de armleuning en om geen argwaan te wekken, leg ik mijn handschoenen er bovenop. Alles in de kamer is nog precies hetzelfde. Het kleine ronde tafeltje, de panterhak, het bruine kastje met daarop de fles *Easyglide Anal*, een fles rode wijn met twee glazen en de schemerlamp met franje langs de kap. Ook het Mariabeeld staat nog steeds op dezelfde plek. Snel draai ik mijn hoofd weg van de heilige maagd, waarna mijn ogen blijven hangen bij het bed met de kleurrijke kussens. Op dat bed moet ze straks gaan zitten, bedenk ik me. Maar eerst een wijntje met haar drinken en doen alsof ik het gezellig vind.

‘Laat me eens goed naar je kijken,’ doorbreekt de stem van Ilona mijn onrustige gedachten. Kortgerokt en hooggehakt gaat ze voor me staan. Haar mondhoeken krullen omhoog. ‘Ik had alles verwacht,’ zegt ze breeduit lachend, ‘maar jij met een masker... zo onwerkelijk, zo niet jij. Maar waarom eigenlijk?’

‘Ja, waarom,’ reageer ik. Je zou eens moeten weten waarom, denk ik tegelijkertijd.

‘Je hebt zelfs een hele andere stem,’ roept ze. ‘Maar nu je hier toch bent, kan dat ding wel van je hoofd. Het lijkt me trouwens ook bloedheet.’

Het liefst doe ik wat ze zegt, want ik heb het gevoel dat er honderden mieren onder die kap krielen. Maar dat kan niet, ik moet eerst mijn plan uitvoeren. Terwijl Ilona zich bezighoudt met de alcoholische drankjes, zit ik verstrikt in gedachten die als een film aan me voorbijtrekken;

Ilona zit onderuitgezakt tegen de achterkant van haar bed. Ik zit naast haar. Ze is aangeschoten van de wijn en wordt opdringerig. Ze buigt zich naar me toe en probeert me te kussen. Als ik haar van me afduw, klemt ze zich als een magneet aan me vast. Voor mij is dat een gegronde reden om toe te slaan. Ik duw haar met geweld achterover op haar rug. Haar grote glazige blauwe ogen kijken me angstig aan. Dan bundel ik al mijn krachten en doe dat waarvoor ik ben gekomen. Hoelang zal dat duren, twee minuten, misschien drie?

‘Heb je dat ding nou nog op je hoofd?’ roept Ilona, terwijl ze met twee glazen wijn lachend aan komt lopen. Ik kijk haar aan maar ik geef geen antwoord. Terwijl ik haar bewegingen volg, gebeurt er plotseling iets eigenaardigs met me. Iets waar ik niet op heb gerekend. Zoals ze daar staat, naïef en denkend dat ik voor de gezelligheid kom. Weer hoor ik die verdomde stem in mijn hoofd.

‘Die vrouw bedoelt het niet slecht, ze is verliefd, daar kan ze niets aan doen. Ze had je niet mogen stalken en ook geen dreigementen uiten, maar is haar het leven ontnemen dan de oplossing? En daarna, wat ga je dan doen? Laat je haar hier achter? Loop je gewoon de deur uit, alsof er niets is gebeurd, de trap af, rechtstreeks naar je auto? Over een paar dagen komt het waarschijnlijk in het nieuws; Een prostituee dood aangetroffen op haar kamer aan de Ruysdaelkade. Door verstikking. Dader onbekend. Je zult het horen. Hoe zal dat voor je voelen? Kan je dat de rest van je leven met je meedragen? Je kunt natuurlijk ook alles opbiechten aan Liz. Dan ben je overal vanaf. Over die heftige vrijpartij praat je niet. Mocht Ilona daar alsnog mee gaan dreigen, dan ontken je dat gewoon. Daar is geen bewijs van. Liz zal jou eerder geloven dan een prostituee. Als je voor deze keuze gaat, staat Ilona straks met lege handen.’

‘Een gratis etentje voor je gedachten,’ roept Ilona terwijl ze de twee glazen op het kleine tafeltje voor me neerzet.

‘Je hebt gelijk,’ reageer ik, ‘dat masker kan wel af.’ Ilona staat gelijk in de startblokken.

‘Laat mij maar even,’ zegt ze. Als eerste trekt ze de pet en de zonnebril van mijn hoofd. Vervolgens schuift ze met veel moeite mijn siliconen dek-mantel, die lijkt vastgezogen aan mijn huid, omhoog over mijn hoofd. ‘Tjezus man,’ roept ze, ‘wat een gedoe.’ Ze laat alles onverschillig op haar bed vallen.

‘Ja, zeg dat,’ reageer ik opgelucht. Niet alleen omdat ik verlost ben van die benauwde lap siliconen, maar ook omdat ik heb besloten om voor de allerlaatste keer de confrontatie met haar aan te gaan.

‘Heerlijk dat je er weer bent,’ zegt ze, ‘ik heb daar zo naar uitgekeken.’ Wijdbeens staat ze voor me. ‘Twee weken wachten was lang hoor, pffff.’ Ik kijk langs haar heen naar de gesloten rode gordijnen. ‘Zal ik je even mooi aankleden en opmaken?’ praat ze verder als het van mijn kant stil blijft. Dat stomme ding kan meteen de vuilnisbak in,’ wijst ze naar de vermomming. ‘In het echt vind ik je veel knapper. Kom, ik heb nog wel wat leuke dameskleding hangen in de kast.’ Ik voel hoe ze zachtjes mijn arm streelt. ‘We halen Roos weer even tevoorschijn en misschien,’ roept ze er ondeugend achteraan, ‘kunnen we ook ons spelletje weer een keer spelen? Je weet wel, durven of waarheid.’

Ze dwingt me haar aan te kijken, waarbij ze haar meest verleidelijke lach laat zien. Het irriteert me onmiddellijk. Ook bij het zien van haar verlangende lichaamstaal voel ik hoe mijn bloed begint te koken.

‘Ik ben hier niet om spelletjes te spelen,’ zeg ik luid en duidelijk. Ilona negeert mijn woorden. Ze draait zich van me af, pakt de glazen wijn van het tafeltje en reikt me er een aan.

‘Cheers,’ roept ze uitgelaten, ‘op vanavond, op ons.’ Ik weiger het glas van haar aan te pakken. De zin om samen wijn te drinken staat me plotseling enorm tegen. Laat staan om met haar te proosten.

‘Begrijp je het nou nog steeds niet?’ vraag ik, terwijl ze het glas met opgetrokken wenkbrauwen weer terugzet op het tafeltje. ‘Of wil je het niet begrijpen?’ Ik kijk haar strak aan. Haar grote, blauwe ogen kijken vragend, zoals die van een peuter die niet begrijpt waar het over gaat.

‘Ik zeg het je voor de laatste keer, Ilona. Er is geen ons en voor alle duidelijkheid, dat zal er ook nooit zijn.’ Zo, dat heb ik gezegd. Laat haar nu maar komen met haar dreigementen. Ik laat me beslist niet meer intimideren.

‘Heb je nou weer een zetje nodig?’ vraagt ze, met dat irritante, lieve lachje. ‘Jij weet toch net zo goed als ik dat we bij elkaar horen, wij met z’n drietjes: jij, Roos en ik.’

Ze neemt plaats op de rand van het bed, waarbij de rok van haar jurk zover omhoogschuift dat een deel van haar rode slip zichtbaar wordt. Ik focus me op de schemerlamp met franje die me opnieuw aan mijn oma doet denken. ‘Weet je nog hoe we hebben genoten tijdens onze vrij-partij?’ praat ze verder. ‘Hoe je onder me lag te kreunen van genot?’

Dat ben je toch zeker niet vergeten? Hé, kijk me eens aan.’ Ik blijf kijken naar de schemerlamp. ‘Ik mis je,’ zegt ze dan, ‘ik hou van je.’

Vanuit mijn ooghoeken zie ik hoe ze van het bed springt, de panterhak voor de leren stoel schuift, zodat ik gedwongen word haar aan te kijken. Onze knieën raken elkaar bijna. In haar ogen zie ik dezelfde glazige, ondefinieerbare blik die me al eerder is opgevallen. ‘En jij mist mij ook.’ Ze buigt zich naar me toe en legt haar handen op de bovenkant van mijn benen. ‘Je mist Roos, dat weet ik gewoon, dat zie ik aan je. Daarom zit je hier, bij mij. Je wilt het alleen niet toegeven.’

Dit is je moment, Max. Je schuift haar handen van je benen en gaat haar nu vertellen wat je nog geen minuut geleden van plan was. Klaar met die poppenkast. Daarna loop je zo snel mogelijk de trap af, de bruine deur door en terug naar de parkeergarage.

‘Ik zit hier,’ reageer ik, terwijl ik voel hoe mijn lippen zich krampachtig samenpersen, ‘om voor de allerlaatste keer tegen je te zeggen dat je me met rust moet laten, voorgoed uit mijn leven moet verdwijnen. Je stalkt me, hoe ziek is dat? Daar moet je mee stoppen. Dat gaat je niet helpen om mijn sympathie te wekken. Wat je doet, vind ik namelijk afstotelijk.’

Ik kijk haar indringend aan, maar tot mijn ergernis toont ze geen enkele emotie. Ze zit erbij alsof ze wil zeggen... ja, ja, waar heb ik die tekst vaker gehoord?

‘Hoe haal je het in je hoofd,’ ga ik verder met mijn betoog, ‘om me op te wachten bij mijn huis, mijn auto te bekladden met lippenstift en mijn compagnon te benaderen tijdens mijn afwezigheid. Maar ik wil je één ding verzekeren: als je hiermee doorgaat..., ik waarschuw je..., dan ga je een hele andere kant van me leren kennen, en geloof me, dat moet je niet willen.’

Zonder op antwoord te wachten sta ik op, zet de pet op mijn hoofd en trek mijn jas aan. Het masker, de zonnebril en de handschoenen stop ik in de zak van mijn jas. Vervolgens draai ik mijn rug naar haar toe en loop zo snel mogelijk naar de deur. Ik moet hier weg, weg bij die vrouw, dat huis uit, de trap af.

‘Oh, gaan we dreigen?’ hoor ik haar onverwacht achter me krijsen. Hysterisch en buiten zichzelf van woede duwt ze me opzij, gaat voor me staan en blokkeert de doorgang.

‘Nou, mijnheer de advocaat,’ schreeuwt ze dicht bij mijn oor, ‘dan weet ik zelf ook nog wel een paar dingen. Ik heb het al eerder tegen je gezegd, ik laat me door niemand als grofvuil aan de straat zetten. Dus

ook niet door jou. En nog even dit... ik weet toch echt zeker dat je me zelf hebt gebeld.' Fanatiek wijst ze naar haar telefoon dat ligt op het bruine kastje naast het bed. 'Of vergis ik me?'

Zwijgend observeer ik de vrouw die zo dichtbij staat dat ik de warmte van haar ademhaling kan voelen. In haar ogen zie ik de blik van een waanzinnige en haar mond vertoont een vijandige grimas.

'Mag ik er even langs?' vraag ik, terwijl ik mijn kaken voel trekken. Tegelijkertijd probeer ik haar opzij te duwen.

'En je vrouw?' krijst ze verder terwijl ze met beide handen krampachtig steun zoekt aan de mouwen van mijn jas. 'Weet ze dat we geneukt hebben? Nee, natuurlijk niet. Dat heb je haar niet verteld. Daar ben je te laf voor. Maar geloof me, ik weet haar te vinden. Is het niet in dat appartement van jullie, dan breng ik wel een bezoekje aan haar praktijk. Ja... dat had je niet verwacht hè? Ik heb haar helemaal uitgeplozen.'

Kijkend naar het ijsblokjes-schilderij dat nog steeds op dezelfde plek hangt aan de muur in de gang, voel ik een intense agressie opkomen. De drang om haar keel dicht te knijpen, zodat ik die verschrikkelijke stem niet meer hoor, kan ik bijna niet bedwingen.

'Beheers je Max,' roept weer die stem in mijn hoofd, 'laat je niet gek maken, dit moet je verstandig aanpakken.' Met verkrampde kaken zie ik vanuit mijn ooghoeken dat ze wacht op een reactie. Ik draai mijn hoofd weer naar haar toe en dwing mezelf te kijken naar de verwrongen uitdrukking op haar gezicht, naar haar ogen die van blauw in donkergrijs zijn veranderd. Ze houdt nog steeds de mouwen van mijn jas vast. Wat haat ik die vrouw, dat gezicht, die blonde hoerenpruik, die rode lippen, die korte jurk... alles haat ik aan haar. Ik focus me weer op het ijsblokjes-schilderij, in de hoop mijn gedachten te ordenen. Opeens voel ik hoe de greep van haar handen aan de mouwen van mijn jas zich ontspant, ik hoor hoe haar stem van toon veranderd.

'Sorry,' zegt ze, 'het spijt me. Dat had ik niet moeten zeggen.'

'Sorry?' dreunt het na in mijn oren. 'Hoe durft ze. Niets geen sorry. Mijn zolder ligt er vol mee.' Hoewel ik nog steeds een ongekende woede in me voel, nuanceert dat ene woordje 'sorry' opeens mijn gewelddadige gedachtegang. Ik kijk haar strak aan.

'Weet je wat jij moet doen,' bijt ik haar toe, 'jij moet *dat* doen waar je gelukkig van wordt. Ga maar naar de praktijk van mijn vrouw, doe dat

maar. Het maakt me geen donder uit wat je doet. Want weet je wat heel vervelend voor je is..., mijn vrouw weet namelijk alles al, en ja... zelfs dat we hebben geneukt, en sterker nog,' bluf ik er snel achteraan, 'ze heeft het me zelfs vergeven. Onze band is namelijk te sterk om die te laten verzieken door een onbenullige goedkope hoer.' Ik laat ik een verlossende zucht ontsnappen. Zo, bedenk ik me, daar kan ze het even mee doen. Ik voel hoe ze de mouwen van mijn jas uit haar handen laat glijden. Tot mijn verbazing heeft haar woedende blik plaats gemaakt voor hulpeloosheid en vertwijfeling. Ik zie druppels over haar neus langs haar lippen glijden, maar ik negeer het. Zoals ik me heb voorgenoemen, trek ik zwijgend de deur open die toegang geeft tot het trapportaal. Maar dan, terwijl ik op het smalle portaal sta dat grenst aan de trap, klampt Ilona zich plotseling weer met twee armen aan me vast, zoals een kind met verlatingsangst dat zou doen aan de benen van een moeder.

'Alsjeblieft,' huilt ze, 'ik begrijp dat je boos bent en dat je zulke dingen zegt, maar alsjeblieft, blijf nog even. Ik meende niet wat ik zei. Ik hou toch van je. Ik zou je nooit in verlegenheid brengen. Ik wil niet dat je ongelukkig bent. Kom nog even binnen, laten we het uitpraten, alsjeblieft Max. Het spijt me.'

'Het spijt mij ook,' zeg ik, met de achterliggende gedachten dat ik nu moet doorzetten. Dat ik anders weer helemaal terug ben bij af. Ik probeer me uit haar greep los te trekken, maar ze geeft me geen ruimte.

'Ik moet gaan,' zeg ik, maar het is zinloos. 'Dit gaat je echt niet helpen, Ilona,' probeer ik nogmaals. Ze weigert me los te laten. Niet goedschiks, denk ik geïrriteerd, dan kwaadschiks. Er trekt een waas voor mijn ogen en ik voel weer een woedeaanval opkomen. In een vlaag van verstandsverbijstering bundel ik mijn krachten en duw haar met geweld van me af. Ze klampt zich met beide handen vast aan mijn jas. Ik sla haar armen weg. Haar handen schieten los. En dan, in een fractie van een seconde, zie ik dat ze haar evenwicht verliest. Als laatste strohalm zoekt ze steun aan de trapleuning, maar die komt los uit de muur. Het geluid van de schroef die ik op de trap hoor vallen, klinkt oorverdovend. Ik probeer haar vast te grijpen aan haar voet maar die schiet uit haar schoen. Verbijs-terd, met haar schoen in mijn hand, zie ik hoe ze achterovervalt en de dertig treden hoge, tapijtloze trap afrolt. Ilona's schreeuw vermengt zich met mijn eigen snelle ademhaling. Verstijfd kijk ik naar beneden, het donkere gapende trapgat in. Een ijskoude rilling loopt over mijn rug. Ik laat de schoen uit mijn hand vallen en druk met trillende vingers op het

witte knopje in de gang. Het licht springt aan. Ik dwing mezelf opnieuw naar het trapgat te kijken. Terwijl ik staar naar de vrouw die bewegingloos achter de bruine deur ligt, breekt het angstzweet me uit.

‘Ze is dood,’ mompel ik. Buiten mijn gierende ademhaling heerst er een huiveringwekkende stilte. Nog steeds kijk ik naar de levenloze vrouw met wie ik ook mooie momenten heb beleefd. Dan opeens dringen haar woorden tot me door: ‘Ik weet toch echt zeker dat je me zelf hebt gebeld.’ Ik zie haar weer wijzen naar dat kastje, waarop haar telefoon ligt. Die moet daar weg, schiet het door mijn hoofd; daar staat mijn nummer in. Als dat in verkeerde handen valt, ben ik de sigaar. Snel draai ik me af van het tragische beeld beneden aan de trap en loop zo snel als mijn benen me kunnen dragen naar het kastje in de roodverlichte kamer. Vervolgens prop ik de telefoon zo diep mogelijk, bij mijn andere geheime spullen, in de zak van mijn jas. Overweldigd door angst en schuldgevoel ren ik terug, de krakende trap af, en laat me naast Ilona op mijn knieën vallen. Ze ligt op haar rug. Haar mond hangt iets open, haar ogen zijn gesloten en haar gespreide benen rusten op de eerste traptreden. De gevallen schoen ligt er verloren bij.

‘Ze is echt dood.’ Steunend tegen de knop van de buitendeur weet ik mezelf omhoog te krijgen. ‘Ik moet 112 bellen, en wel zo snel mogelijk. En ik moet hier weg, ook zo snel mogelijk.’ Gehaast trek ik de bruine deur, waarachter Ilona ligt, zover mogelijk open. Met moeite wring ik me door de opening. Vervolgens trek ik de deur weer achter me dicht. Tegelijkertijd realiseer ik me dat ik dat masker op mijn kop had moeten zetten. Stel je voor dat iemand me naar buiten heeft zien komen. Snel kijk ik om me heen, maar gelukkig is het stil aan de kade. Ook de gordijnen van de naastliggende ramen zijn gesloten. In paniek ren ik naar de brug. Ik wil mijn telefoon pakken om 112 te bellen, maar ik realiseer me opeens dat anoniem bellen waarschijnlijk niet werkt bij de alarmcentrale. Hoewel de paniek me nauwelijks ruimte geeft om normaal te functioneren, schiet er plotseling een gedachte door mijn hoofd: de telefoon van Ilona die ik nog geen twee minuten geleden in de zak van mijn jas heb verstopt. Wat een goed idee!

Als een mevrouw aan de andere kant van de lijn me vriendelijk doch zakelijk te woord staat, lieg ik dat ik tijdens het voorbij lopen een harde knal heb gehoord, dat er niet open werd gedaan op mijn geklop en dat er misschien wel iets ernstigs is gebeurd.

‘We gaan zo snel mogelijk een kijkje nemen,’ wordt me medegedeeld.

Nadat ik het adres heb doorgegeven, loop ik als een opgejaagd dier in sneltempo verder de brug over, zo ver mogelijk bij de plaats delict vandaan. Hoewel de temperatuur bijzonder aangenaam is, voel ik ineens vanuit mijn benen tot aan mijn haarwortels een onaangename hitte omhoogstijgen. Ik kan nauwelijks nog ademen en de grond lijkt onder mijn voeten weg te zakken. Ik krijg een drukkend gevoel op mijn borst. Dat beangstigt me. Mijn gezicht brandt. Ik krijg geen lucht meer. Als ik me onderuit voel glijden, geeft de leuning van de brug houvast.

‘Gaaf het wel goed, mijnheer?’ hoor ik ergens in de verte iemand bezorgd vragen. Zittend tegen het hekwerk van de brug kom ik weer een beetje bij. Op de achtergrond hoor ik de sirene van een ambulance verstommen. Voor me staat een onbekende, oudere man, met een zichtbaar nog oudere hond, die snuffelt aan mijn benen. De man spreekt me geruststellend toe. ‘Nou, daar ben je weer,’ hoor ik hem vriendelijk zeggen, ‘je hebt me wel even laten schrikken, man. Ik denk dat je een aanval had van hyperventilatie. Je zat echt in ademnood. Ik heb je even rustig in en uit laten ademen in een poepzakje van de hond.’ Hij moet er zelf om lachen.

‘Ik was op weg naar mijn auto,’ breng ik uit terwijl ik weer langzaam omhoog krabbel. ‘Maar in ieder geval bedankt.’ Ondertussen denk ik aan Ilona. Ze is waarschijnlijk hartstikke dood. De politie zal onderzoek doen. Ze zullen de wijnglazen vinden, maar gelukkig heb ik die niet aangeraakt. Wel kunnen ze vingerafdrukken vinden op de stoel waar ik op heb gezeten, en op haar kleding; ik heb haar natuurlijk van me afgeduwd. Godzijdank had ik nog de helderheid van geest om haar telefoon te pakken.

‘Geen dank,’ zegt de man. Ik schrik op uit mijn gedachten. ‘Je helpt je medemens toch zeker? Maar je bent trouwens niet de enige met malaise. Nog geen twee minuten geleden,’ knikt hij met zijn hoofd richting de bruine deur, ‘stopte daar een ambulance op de kade. Ze hebben daar een van die prostituees met een brancard opgehaald. Die meiden hebben soms ook wat te verduren hoor, met al die hoerenlopers. Daar zitten agressievelingen tussen, dat wil je niet weten. Je zou ze de strot om draaien. Ik maak weleens een praatje met een van die vrouwen. Maar gaat het weer een beetje? Waar staat je auto? Zal ik anders effe meelopen?’

‘Dat is heel aardig van u, maar dat is echt niet nodig. Ik voel me weer prima. Nogmaals hartelijk dank.’

‘Hou je goed en maak je niet druk, hè.’ Amicaal geeft hij me een schouderklopje. ‘Hyperventilatie heeft met stress te maken,’ voegt hij er nog aan toe. En weg is de man met zijn oude teckel.

Terwijl ik mijn weg vervolg naar de parkeergarage, denk ik terug aan de man met de hond. ‘Ik denk dat je een aanval had van hyperventilatie,’ hoor ik hem weer zeggen. Dat zou best kunnen, gezien alle stress van de laatste tijd. Ik heb nog geluk, het had veel erger kunnen zijn, zoals een hartinfarct of een hersenbloeding. Wat een mazzel dat ik dat masker niet heb opgezet, dat zou wel heel verdacht zijn geweest. Op afstand geeft zo’n vermomming wel een natuurlijk beeld, maar in een zakje blazen met zo’n ding op je hoofd, vlak voor de ogen van die oude man... dat had hem aan het denken kunnen zetten.

Opeens realiseer ik me dat het masker nog steeds in de zak van mijn jas zit. Ik besluit het, samen met de telefoon van Ilona, in de eerstvolgende afvalbak die ik tegenkom te dumpen. Weg ermee. Maar eerst die simkaart eruit en doormidden breken. En ook mijn vingerafdrukken eraf, want je weet maar nooit.

Als ik gedaan heb wat er gedaan moest worden om me veilig te stellen van verdachtmakingen, steek ik de parkeerkaart in de automaat, pin het gevraagde bedrag en loop naar mijn auto. Beelden van het afgelopen uur blijven zich aan me opdringen. Zoals Ilona daar lag, levenloos, onderaan die trap, op haar rug, met haar hoofd naar voren geknakt tegen de muur, haar benen wijd en haar armen gespreid. Maar stel dat ze niet dood is? Wat dan? Dan gaat ze me zoeken. Ze zal zeggen dat ik haar heb geduwd.

Aangekomen bij mijn auto ontgrendel ik het portier en ga zitten achter het stuur. Het klokje op het dashboard geeft aan dat het half twaalf is. Ik denk aan Liz. Zal ik haar even bellen om te laten weten dat ik onderweg ben? Maar misschien slaapt ze al. En ze weet natuurlijk dat het vanavond later kan worden dan normaal. Bovendien kent ze me zo goed dat ze ongetwijfeld aan mijn stem zal horen dat er iets aan de hand is. Ontredderd laat ik mijn armen vallen op het stuur en druk mijn kin op mijn handen. Het voelt alsof mijn hoofd vol zit met spijkers. Het beeld van Ilona blijft als een film aan me voorbijgaan: hoe ze zich aan me vastklampte en ik haar van me afduwde en ze in paniek naar de loshangende trapleuning greep. En dan die schoen in mijn hand en het beeld van haar onderaan

die trap. Ik heb haar gewoon laten liggen. Niet eens gecontroleerd of ze echt niet meer leefde. Maar wat kon ik anders? Wat had het voor verschil gemaakt als ik bij haar was gebleven? Buiten het bellen van de hulpdiensten kon ik helemaal niets voor haar doen. Ja, mezelf nog meer in de problemen brengen. Ik had een verklaring moeten afleggen over wat ik daar deed. Goddank is die telefoon daar weg. Ze zouden nooit geloven dat ik daar was om een praatje te maken, om haar ervan te overtuigen dat ze moest stoppen met me te chanteren en bedreigen. Want dat is wat ze deed, keer op keer. Ze heeft het eigenlijk allemaal over zichzelf afgeroepen. Ze wilde me gewoon niet laten gaan. Maar wat zou er gebeurd zijn als die trapleuning vast had gezeten? Terwijl ik probeer mezelf te bevrijden van de geestelijke pijn, blijft het in mijn hoofd een chaotische wirwar van schuldgevoel en angst.

Buitenveldert

Zoals ik had verwacht, ligt Liz al te slapen als ik naast haar kruip. Heel even wordt ze wakker.

‘Slaap lekker,’ mompelt ze.

‘Trusten,’ antwoord ik en ga op mijn rug liggen. Ik hoor Liz rustig ademen. Ongewenste gedachten dringen zich opnieuw bij me op. Stel je voor dat Ilona nog leeft. Misschien heeft ze blijvend letsel overgehouden door die val. Dat zou zomaar kunnen. Dat zou een drama zijn. Ze zal me weer komen opzoeken. Ze heeft nu nog meer chantagemiddelen. Het is beter dat ze dood is. Dan weet ze van niets meer. Niemand zal haar missen. Tenminste, ik heb haar nog nooit over familie, vrienden of vriendinnen horen praten. Zelfs niet over haar collega-prostituees. Haar burens in Halfweg zullen zich misschien afvragen waar ze is. Starend naar het plafond doe ik ademhalingsoefeningen die me moeten helpen om in slaap te vallen. Het helpt echter geen donder.

De volgende ochtend word ik wakker met een flinke kater, maar deze keer niet van de drank. Gelukkig is Liz al weg. Mijn eerste stop in de ochtend is altijd de keuken om de koffiemachine aan te zetten, maar vandaag heb ik andere prioriteiten. Met de gebeurtenissen van de vorige avond nog vers in mijn geheugen, loop ik dit keer direct naar de woonkamer en zet de televisie aan op NPO 1. Zittend op de rand van de bank

luister ik gespannen naar de presentator die het laatste nieuws brengt. De mededeling dat de regeringspartijen gisteren een akkoord hebben bereikt, krijgt maar half mijn aandacht. Ook de spanningen in het Midden-Oosten weten me vandaag niet te boeien, om nog maar te zwijgen over de stijgende energiekosten. Maar dan... starend naar de nieuwslezer, dringen zijn volgende woorden als mokerslagen mijn brein binnen:

‘Gisteravond, rond tien over elf, is aan de Ruysdaelkade in Amsterdam een vrouw dood aangetroffen. Het zou gaan om een prostituee. Ze lag beneden aan de trap van haar praktijk. Een voorbijganger hoorde een angstige schreeuw achter de deur en heeft dit gemeld. Een loshangende trapeleuning kan de eventuele oorzaak van de val zijn, maar daar doet de politie nog onderzoek naar. Tot op heden zijn er geen getuigen van het incident. Als iemand iets heeft gezien of gehoord, wordt verzocht dit bij de politie te melden, aangezien dit cruciaal kan zijn voor het onderzoek en het bieden van duidelijkheid over de situatie.

Terwijl ik naar het bericht van de nieuwslezer luister, lijkt de wereld om me heen even stil te staan. Natuurlijk hoopte ik stiekem dat ze dood zou zijn, maar nu het zo definitief is bevestigd..., waarom kan ik daar nou niet blij om zijn? Gelukkig zijn er geen getuigen. Tegelijkertijd denk ik aan de oude man met zijn hond. Hij heeft me daar natuurlijk gezien, dat was rond dezelfde tijd. Maar hij maakte zich niet zo druk om het slachtoffer. Hij leek eerder gewend te zijn aan het idee dat prostituees in de problemen komen. Waarschijnlijk associeerde hij mij niet met een hoerenloper.

Terwijl de herinneringen aan Ilona als doornen in mijn hoofd blijven steken, druk ik op de uitknop van de televisie. Vervolgens drink ik een kop sterke koffie en neem een koude douche om mijn lichaam te kwellen.

Twée weken later

Het laatste bericht over de doodsoorzaak van Ilona is kort en bondig. ‘Het onderzoek naar de dood van een prostituee aan de Ruysdaelkade in Amsterdam heeft niets opgeleverd. De politie gaat uit van een tragisch ongeluk waarbij de vrouw van de trap viel door een loshangende trapeleuning. Er is ook alcohol in haar bloed aangetroffen.’

Ik zou opgelucht moeten zijn, een sprongetje van blijdschap moeten maken, maar in plaats daarvan voel ik me somber en lijkt alles grijs om me heen. Hoe hard ik ook mijn best doe om het levenloze beeld van Ilona onder aan die trap los te laten, het lukt me niet. Herinneringen aan die avond blijven zich in mijn hoofd afspelen. Hoe ik haar van me afduw terwijl ze tevergeefs probeert de trapeleuning vast te grijpen en achterovervalt. De schoen in mijn hand. Nog steeds hoor ik dat bonkende geluid van haar val, vergezeld door een harde schreeuw. Ik beleef opnieuw hoe ik over haar heen stap en door die bruine deur naar buiten glijp. Ik heb haar als een laffe hond laten liggen. Zelfs mijn werk lijdt eronder, ik kan me bijna niet concentreren. Maar dat kan ook te maken hebben door mijn uitzonderlijk hoge alcoholgebruik van de laatste tijd. Maar die roes heb ik nodig om mijn hersenen te verdoven en de nachten door te komen. Ook Liz merkt dat het niet goed met me gaat, dat zie ik aan de manier waarop ze regelmatig naar me kijkt, maar niets vraagt... Tot vanavond:

Ik heb de inhoud van een fles wijn als limonade mijn slokdarm in laten glijden. Het verdooft enigszins het pikzwarte gedeelte in mijn hoofd. Onverschillig hang ik achterover in de stoel voor de televisie. Ter afsluiting van de avond schenk ik ook nog een glas Rémy Martin voor mezelf in. Terwijl ik het goudkleurige vocht naar binnen laat glijden, zie ik hoe Liz de televisie uitzet. Gewoonlijk neemt ze als eerste het initiatief om naar bed te gaan, maar vanavond is dat niet het geval; vanavond blijft ze zitten. Met het glas in mijn hand sluit ik mijn ogen en doe alsof ik nergens erg in heb.

‘We moeten praten, Max,’ zegt ze ineens, ‘ik maak me zorgen. Ik zie dat het niet goed met je gaat. Is er misschien nog iets dat je dwars zit?’

‘Ik weet niet wat ik heb,’ lieg ik. De kracht om mijn ogen te openen ontbreekt me.

‘Heeft het te maken met je ‘vrouw willen zijn?’ vraagt ze, zonder verwijt in haar stem.

‘Ook daar heb ik de laatste tijd geen energie voor,’ antwoord ik eerlijk.

‘Ik denk echt dat je weer in een zware depressie zit, Max..., je hebt professionele hulp nodig.’ Ik open mijn ogen, zoek houvast bij het glas in mijn hand en neem even de tijd om na te denken. Wat heb ik aan professionele hulp, vraag ik me af. Dan moet ik bij een wildvreemde mijn hele ziel en zaligheid blootleggen. Dat is het laatste wat ik wil. Maar wat wil ik dan wel? Gewoon maar doorleven alsof er niets aan de hand is? Dat hou ik niet vol, dan word ik helemaal gek.

‘Kijk me eens aan, Max.’ De stem van Liz doorbreekt mijn onrustige gedachten. Ik draai mijn hoofd naar haar toe en terwijl ik kijk naar de zorgzame blik in haar ogen, rollen de woorden als vanzelf over mijn lippen.

‘Ik kan inderdaad zo niet verder, Liz,’ zeg ik, ‘maar de enige die me kan helpen dat ben jij.’ Ik laat een diepe zucht horen.

‘Kom even zitten,’ wijst ze naar de plek naast haar op de bank. Ik doe wat ze zegt. Voor me uitstarend zie ik vanuit mijn ooghoeken dat Liz wel naar mij kijkt.

‘Wat is er weer met je?’ vraagt ze, ‘je weet toch... mij kan je alles vertellen.’

Ik probeer een brok weg te slikken die lijkt vast te zitten in mijn keel.

‘Er is iets ergs gebeurd,’ zeg ik bijna onverstaanbaar. Hoe kan ik dit nu aan haar uitleggen? Hoe kan ik de onomkeerbaarheid van wat er is gebeurd onder woorden brengen?

‘Wat zeg je? Iets ergs gebeurd?’ Liz’ aandacht is volledig op me gericht.

Opeens heb ik bijna geen controle meer over mijn emoties. Uit schaamte kijk ik naar de grond. De alcohol voel ik branden in mijn maag. Net als laatst op de brug overvalt me weer dat benauwde en pijnlijke gevoel op mijn borst. Ik sluit mijn ogen, druk mijn handen over mijn neus en mond, en adem rustig in en uit. Zoals die man me dat liet doen in het poepzakje van zijn hond. Als ik Liz’ hand voel op mijn arm, kom ik weer een beetje tot mezelf.

‘Vertel, wat is er gebeurd?’ vraagt ze.

Ik beseft dat ik nu niet meer kan terugkrabbelen, dat zal ze niet accepteren.

‘Ik ben ergens geweest,’ zeg ik bedachtzaam, ‘ergens... waar ik niet had moeten zijn. Ik heb een grote fout gemaakt.’ Ik kijk opzij en zie aan de uitdrukking op Liz’ gezicht dat mijn woorden als een zweepslag bij haar aankomen. Dat haar ogen zich vullen met vragen. De beelden van de fatale val komen weer naar boven. De trapleuning, de schreeuw, de schoen en haar levenloze lichaam. Maar dan ineens, of het nu komt doordat de alcohol mijn hersenen beïnvloedt of door mijn schuldgevoel, niet alleen tegenover Liz, maar ook tegenover Ilona, vertel ik woord voor woord wat er die bewuste avond is voorgevallen.

‘Het verleden achtervolgt me,’ zeg ik, kijkend in haar vragende groene ogen. ‘Ik kan zo niet verder. Niet alleen als ik mijn ogen sluit, maar ook

als ik ze openhoud, zie ik een verschrikkelijk beeld voor me.’ Weer belemmert een brok in mijn keel om verder te praten.

‘Vertel het maar,’ zegt ze, dicht bij mijn oor. Het zijn slechts drie woorden die me de kracht geven om door te gaan en de waarheid te vertellen. Tenminste, bijna de waarheid. Ook al kost het me mijn huwelijk, alles is beter dat die knagende pijn die vastgenageld zit in mijn hoofd. Ik neem wat afstand van Liz, maar blijf haar aankijken. Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt ze ook naar mij. Dan, zonder pauze, vertel ik haar, getroffen door mijn eigen verhaal, over mijn bezoeken aan een vreemde dame. Ik benadruk dat ik daar alleen was voor een transformatie van man naar vrouw, puur zakelijk. Maar dat die dame daar geen genoeg mee nam. Dat ze verliefd op me werd. Geëmotioneerd vertel ik over de gevolgen daarvan. Dat ze me tijdens mijn laatste bezoek niet wilde laten gaan, zich aan me vastklampte en dat ik haar in een moment van wanhoop en frustratie, bij de gangdeur van me afduwde. Ze door de worsteling die daarop volgde haar evenwicht verloor en achterover viel van de trap. Dat ik meteen vermoedde dat ze dood was, in blinde paniek de deur uitrende en haar gewoon heb laten liggen. Dan verstom ik, omdat mijn stembanden het laten afweten.

Liz laat zich achterovervallen tegen de leuning van de bank. Ik doe hetzelfde en sluit opnieuw mijn ogen om Liz’ reactie te laten binnenkomen. Ik hoor haar gejaagde ademhaling. Ik wil mijn arm om haar heen slaan, maar durf het niet.

‘Dus de dood van die vrouw,’ zegt ze voor zich uitstarend, ‘dat is de vrouw waar jij..., maar vertel me eens, Max, wat was dat voor een vrouw?’

De stilte die volgt is oorverdovend. Heel even spiek ik door een spleet van mijn ogen, maar het is genoeg om te zien dat Liz met stomheid geslagen is. Haar gezicht toont een mengeling van ongeloof en verdriet.

‘Het was een prostituee,’ zeg ik, nog steeds met gesloten ogen. ‘Maar ze hielp me alleen met het aantrekken van dameskleding,’ lieg ik erachteraan.

‘Wat zeg je? Mijn lieve God.’ In haar stem klinkt plotseling woede, walging en verwijt. Ik draai mijn hoofd naar haar toe. Ze kijkt ook naar mij, met een uitdrukking alsof ze naar een zieke hond kijkt met schurft.

‘Verschrikkelijk,’ roept ze, ‘mijn keurige echtgenoot, de vader van twee prachtige kinderen heeft zijn vertier gezocht bij een prostituee... te walgelijk voor woorden.’

‘Ik weet echt niet wat me bezielde. Alsjeblief Liz, ik vind het ook verschrikkelijk. Het was zo’n stomme beslissing, ik heb er echt oprecht heel veel spijt van.’

Liz springt overeind, haar handen tot vuisten gebald. Met haar rug naar me toe blijft ze staan bij de deur van het balkon, alsof de donkere buitenwereld haar kan helpen. Ontkennend schudt ze haar hoofd.

‘Wat moet ik hier in godsnaam van denken, Max?’ Haar stem klinkt kil en vreemd. ‘Ik zie een beeld voor me om van te walgen,’ gaat ze verder. ‘Een beeld van een man in vrouwenkleding bij een prostituee. En die man is niet zomaar een man, nee..., dat is mijn man. En nu we het daar toch over hebben, hoe ging dat eigenlijk in zijn werk? Wat deed die vrouw met je? Hielp ze je met aankleden? Of deed je dat zelf? Geef me daar eens een helder beeld bij?’

Overrompeld door haar vragen draaien de raderen in mijn hoofd op volle toeren. Ik besef dat ze de waarheid niet aankan, dat zou alleen maar meer pijn veroorzaken.

‘Er was daar een speciale kamer,’ antwoord ik, ‘waar ik me kon omkleden.’ Terwijl ik die woorden uitspreek, ben ik blij dat Liz nog steeds met haar rug naar me toestaat. ‘Daar stond een kast met dameskleding waar ik iets uit kon kiezen... Die vrouw liet me mijn gang gaan en als ik klaar was, liep ik naar haar kamer en maakte we een praatje.’

‘Een praatje.’

‘Ja, alleen dat. Je moet me echt geloven, Liz, die vrouw interesseerde me totaal niet. Denk je nou echt dat ik me zou laten verleiden door een prostituee?’ Hoe krijg ik die tekst mijn strot weer uit. ‘Ik was daar alleen om een jurk te dragen,’ gooi ik er nog een leugentje bovenop, ‘meer niet. Daar keek ze echt niet vreemd van op. Er kwamen daar wel vaker mannen met dezelfde wensen. Tenminste, dat zei ze.’

‘Oh, zei ze dat.’

‘Ik ben er maar twee keer geweest. Ik kon het niet langer volhouden, ik voelde me zo schuldig tegenover jou, en dat heb ik ook tegen haar gezegd. Maar daar nam ze geen genoegen mee. Ze begon me te stalken, te bellen, te mailen en me lastig te vallen op kantoor.’

‘Hoe wist ze je telefoonnummer en waar je...?’

‘Tijdens het afrekenen,’ onderbreek ik Liz, ‘viel er per ongeluk een visitekaartje uit mijn portefeuille, dat heeft ze gezien.’

‘Oh, dus tijdens het afrekenen. Mag ik even een kotsbakje?’

‘Liz..., alsjeblieft.’

‘Oké,’ hoor ik haar zeggen na een korte adem pauze. Tegelijkertijd draait ze zich naar me toe en kijkt me lang en doordringend aan. ‘Laat ik aan-nemen dat wat je zegt waar is. Dan nog heb je niet alleen het leven van die vrouw verwoest, maar ook dat van ons. Hoe kan ik je ooit nog ver-trouwen, Max?’ vraagt ze terwijl de tranen over haar wangen rollen, ‘Dat is toch bijna onmogelijk?’

‘Ik heb er echt ongelooflijk veel spijt van,’ zeg ik opnieuw. Tegelijkertijd weet ik dat die woorden leeg en betekenisloos zijn. Ik voel dat de afstand tussen ons steeds groter wordt, een kloof die bijna niet meer te overbruggen is.

‘Spijt is niet genoeg.’ Haar stem is nog maar een schaduw van wat het was. ‘Je moet de gevolgen van je daden onder ogen zien..., je moet je melden bij de politie.’

Ik schrik van haar woorden en ik besef dat ik niet alleen het leven van Liz heb verwoest, maar ook dat van mezelf. De liefde die we deelden lijkt nu een verre herinnering, het einde van een huwelijk dat een half jaar geleden nog mooi en gelukkig was. Liz gaat weer zitten, niet naast me op de bank, maar in de stoel tegenover me.

‘Ik wilde niet dat ze zou vallen,’ roep ik machteloos. ‘Het was een ongeluk. Ze wilde me niet laten gaan, die vrouw was ziekelijk verliefd.’ Ik zie dat Liz nadenkt. Omdat ze een sterk moreel kompas heeft, hoop ik dat mijn woorden haar een ander inzicht zullen geven; dat ze zich realiseert dat er een gevangenisstraf boven mijn hoofd hangt. Dat alles wat we samen hebben opgebouwd dan verloren is en ons huwelijk voor-bij. Hoe moeten we dat aan de kinderen uitleggen?

‘Goed,’ zegt Liz ineens, terwijl ze met de mouw van haar shirt haar ogen droogt. ‘Wat er is gebeurd, is echt verschrikkelijk. We zijn in een hele slechte film beland. Als jij niet zo stom was geweest...’

Ik kan alleen maar knikken. ‘Ik begrijp het gewoon niet.’ Weer werpt ze me een blik toe die geheel nieuw voor me is. Alsof ze naar iets smerigs kijkt. ‘Hoe vaak heb ik niet aan je gevraagd...’

‘Ik weet het, het was stom van me, maar wil je echt dat ik met de politie ga praten?’

‘Er is iemand dood, Max, dood door jouw schuld. Dat kan je toch niet negeren? Je bent notabene advocaat.’

‘Het was een ongeluk! Je gelooft me toch wel? Als ze me gewoon had laten gaan, zou ze nooit van die trap zijn gevallen.’

‘Maar als je niet naar die vrouw...’ haar stem breekt.

‘Als jij wil dat ik naar de politie ga,’ reageer ik tegen beter weten in, ‘dan doe ik dat. Maar niemand daar zal geloven dat een man een prostituee bezoekt om alleen met haar te praten. Ik kan moeilijk zeggen dat ik daar was om een jurk aan te trekken, dat die vrouw verliefd op me werd, me niet met rust wilde laten, me ging chanteren en achtervolgen. Ze heeft jou ook gezien, hè? Ze heeft bij onze flat gestaan. Ze wist waar je werkte.’

‘En de kinderen,’ zegt Liz. ‘Als zij erachter komen, verschrikkelijk. Dan stort hun wereld ook in. Ze zijn stapel op je, vooral Julian kijkt enorm tegen je op.’

‘Wat wil je dat ik doe?’ vraag ik voorzichtig.

‘Ik weet het niet. Ik herken je gewoon niet meer. Waar is die man gebleven met wie ik ooit getrouwd ben. Maandenlang ben je alleen met jezelf bezig geweest.’ Ze laat een pauze vallen, alsof ze nadenkt. ‘Maar je bent geen moordenaar,’ zegt ze dan, ‘tenminste, dat hoop ik.’ Haar blik blijft weer langer op me gericht dan nodig is. ‘Maar stel hè, stel dat je de waarheid spreekt,’ praat ze verder, ‘dan was die vrouw inderdaad geestelijk ziek, dan kon jij haar niet helpen. Maar *ik* kan jou niet helpen, Max. Je moet nu aan jezelf werken en leren jezelf te vergeven. Daar heb je hulp bij nodig. Maar nogmaals, dat neemt niet weg dat er iets verschrikkelijks is gebeurd.’ Ze werpt me een genadeloze blik toe. ‘Maar voor nu,’ zegt ze ten slotte, ‘wil ik het even laten rusten en de tijd nemen om na te denken. En dat niet alleen, ik wil ook dat je voorlopig in de logeerkamer slaapt.’

Een week later

Het is de eerste zondagochtend na het verschrikkelijke voorval. Liz is in de keuken bezig en ik zit met een kop koffie op het balkon. Het is prachtig weer, niet te heet, precies goed om van de zon te genieten. Hoewel ik dat probeer, laten de gedachten aan die zwarte donderdagavond op de kade me niet met rust. Ik leg het boek dat ik probeer te lezen omgekeerd op de balkontafel. Terwijl ik koffiedrink, dringen de beelden van die verschrikkelijke donderdagavond zich weer pijnlijk aan me op. Ook de woorden van Liz komen weer naar boven. Stel je voor dat ze blijft aandringen om me bij de politie aan te geven, dan beland ik in de gevangenis. Dan is mijn leven voorbij, is ons leven voorbij. Wat dan? Ik hou nog steeds zielsveel van Liz en zou me geen raad weten zonder

haar. Maar houdt ze ook nog wel van mij? Ze wil me nog steeds niet naast zich in bed. Ze draait zelfs haar hoofd van me weg als ik haar een zoen wil geven voordat ik de deur uitga. Ook denk ik aan de kinderen, aan de sportieve Julian en de altijd vrolijke Sofia. Zij zullen het niet begrijpen en zich van me afzonderen.

Terwijl ik zit op dat balkon, denkend aan de gevolgen van mijn acties, overvalt me plotseling een dodelijke vermoeidheid. Ik voel me wegglijden in een diep, donker gat waar geen enkel lichtstraaltje doorheen komt. De angst voor de gevangenis, het verlies van Liz en de kinderen, sluipt als een zwarte duivel mijn brein binnen. Ook het levenloze beeld van een jonge vrouw beneden in het trapportaal staat gebrand op mijn netvlies.

Voor me uitstarend, zie ik in de verte hoe verschillende hoge bomen met elkaar lijken te dansen. Opeens denk ik terug aan de dansavond met Liz in Frankrijk, hoe ze haar hoofd tegen mijn schouder liet rusten. Tegelijkertijd besef ik dat die mooie momenten voorbij zijn en nooit meer terugkomen.

Ik laat een diepe, ongelukkige zucht ontsnappen. Vervolgens druk ik mezelf, als een zombie uit de stoel omhoog en loop naar de rand van het balkon. Bevroren kijk ik, vanaf dertien hoog, over de rand naar beneden en probeer me voor te stellen hoe het zou zijn, dat vallen, heel even vliegen zonder vleugels. En dan de grond raken, voelen hoe mijn botten verbrijzelen.

Ik denk aan Herman Brood. Hij koos ook voor een vrije val, voor een definitief einde. Ik blijf kijken naar de diepte onder me. Ik hoef alleen maar op de plantenbak te gaan staan en dan te springen. Mijn trillende handen klem ik stevig om het balkonhek. Dan zet ik mijn rechterbeen op de rand van de bak. Voordat ik me omhoog druk kijk ik nog heel even naar de wolkeloze hemel...

‘Ik heb erover nagedacht, Max.’

Ik schrik me kapot. Mijn voet glijdt van de plantenbak en mijn handen schieten los van het hek. Opeens staat Liz achter me. Snel ga ik weer zitten op de terrasstoel. Liz laat zich vallen op de stoel naast me. Mijn trillende handen klem ik tussen mijn benen en ik wacht gespannen op wat er gaat komen.

‘Je bij de politie melden is geen optie,’ hoor ik haar onverwacht vastberaden zeggen. ‘Niemand zal je daar geloven. Er zijn geen getuigen, dus we kunnen niet bewijzen dat het een noodlottig ongeval was.’

Terwijl ik langzaam weer een beetje tot mezelf kom, herhalen Liz' woorden zich in mijn hoofd. Wat wil ze daarmee zeggen? Moeten we alles dan maar vergeten en vergeven? Dat kan toch niet? De harde werkelijkheid van wat er is gebeurd, kan toch niet zomaar onder het tapijt worden geveegd? Maar wat wil ik dan? Naar de politie? De gevangenis in? Dan ben ik liever dood!

‘Ons huwelijk kan niet meer terug naar hoe het was,’ onderbreekt Liz mijn sombere gedachten, ‘maar voor nu moeten we samen verder. Dat zijn we verplicht aan onze kinderen. Zij mogen niet de dupe worden van jouw stomiteiten. We moeten proberen weer een beetje tot elkaar te komen, hoewel dat voor mij niet gemakkelijk zal zijn. Je hebt zo vaak tegen me gelogen. Ik weet echt niet meer wat ik wel en niet kan geloven. Kijk me eens aan, Max.’

Ik kijk recht in haar groene ogen, die zo vertrouwd voor me zijn, waar de teleurstelling nog zichtbaar is, maar de boosheid is verdwenen.

‘Misschien kan professionele hulp ons hierbij helpen,’ gaat Liz verder, ‘maar dat wordt niet eenvoudig. Je hebt me natuurlijk enorm teleurgesteld, en ik heb echt geen idee waar dit zal eindigen.’

Terwijl Liz' woorden langzaam mijn brein binnendringen, krijg ik plotseling het gevoel dat er een nieuwe kans in de lucht hangt. Alsof er een klein lichtpuntje zichtbaar is in de duisternis.

‘Dank je,’ zeg ik opgelucht, ‘dat je ons nog een kans wilt geven. Je weet niet half wat dat voor me betekent. Zonder jou heeft mijn leven totaal geen zin meer.’

‘Ik doe mijn best, Max, maar nogmaals, ik kan niets beloven.’

Dankbaar kijk ik omhoog naar de helderblauwe lucht, naar de dansende bomen en de grijze straattegels die nu langzaam beginnen te kleuren. Tranen branden achter mijn ogen. Terwijl ik me afvraag of ik ooit vrij zal zijn van de ketenen van mijn verleden, en of het mogelijk is om de liefde van Liz weer voor me te winnen, vallen er plotseling kleine druppeltjes honing uit de hemel.

